

Ebedî Hüzün

**BAYPROJE
2014 YILI BAYBURT
ORTAÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI**

Haziran, 2015

1. Baskı : Ekim 2015
ISBN : *****
Yayıncı Sertifika No : 13188
Matbaa Sertifika No : 26649

© Detay Anatolia Akademik Yayıncılık Ltd. Şti.

Her hakkı saklıdır. Yazarından ve yayınevinden yazılı izin alınmaksızın bu kitabın fotokopi veya diğer yollarla kısmen veya tamamen çoğaltılması, basılması ve yayınlanması yasaktır. Aksine davranış, 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince, 5 yıla kadar hapis ve adli para cezaları ile fotokopi ve basım aletlerine el konulmasını gerektirir.

Dizgi : Detay Yayıncılık
Kapak Tasarım : Detay Yayıncılık
Baskı ve Cilt : Bizim Büro Matbaacılık ve Basımevi
1. Sanayi Caddesi Sedef Sokak No: 6/1 İskitler-Ankara

KİTAP YAPIM

DETAY ANATOLIA AKADEMİK YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Adakale Sokak No: 14/1-5 Kızılay/ANKARA

Tel : (0.312) 434 09 49 • Faks: (0.312) 434 31 42

Web: www.detayyayin.com.tr • e-posta: detayyay@gmail.com

Takdim

“Gençliğini ihmal eden toplumların geleceği olamaz,” veciz sözünden hareket eden Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE), resmen kuruluşunu izleyen 2011-2014 dönemine ait birinci stratejik planının gereği olarak Bayburt Ortaöğretim Öğrencileri arasında her yıl ödüllü günlük/öykü yazma yarışmaları düzenlenmeyi hedeflemiştir. Bu hedef doğrultusunda, Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde yürütülen kararlı ve titiz çalışmalarımıza süreklilik kazandırarak, 2014-2015 eğitim-öğretim yılında bu yarışmanın dördüncüsünü düzenlendik. Elinizdeki *Ebedî Hüzün* adlı kitap bu yarışmanın öykülerinden meydana gelmiştir.

Bayburt Ortaöğretim Öğrencileri arasındaki bu yarışmalardan ilki 2012’de düzenlenen “Günlük Tutma Yarışması”dır ve öğrencilerden gelen günlükler *Yaşadığım Bir Gün* adlı kitapta bir araya getirilmiştir. İkinci yarışma 2013 yılında düzenlenen ve *Ya Umut Olmasaydı* adlı kitabın içeriğini oluşturan bir “Öykü Yarışması”dır. Bunu 2014’te gerçekleştirdiğimiz *Bir Çocuk Düşlüyor* adıyla kitaplaşan “Hayalimdeki Bayburt Deneme Yarışması” izlemiştir.

Bayburt gençliğinin bir taraftan yazarak düşünme becerilerini geliştirmesine diğer taraftan edebiyat sanatının insana kazandırdığı estetik değerlerle tanışarak dünyasını zenginleştirmesine katkıda bulunmayı amaçlayan bu faaliyetin, sürekliliğinin sağlanması ve kurumsallaşma yolunda önemli adımlar atıldığı inancındayız.

Bu yolda BAYPROJE’ye desteklerini esirmeyen değerlendirme jürisi üyelerimiz Sayın Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH’a, Sayın Doç. Dr. Şahika KARACA’ya, Şairimiz Sayın Yahya AKENGİN’e, emekli öğretmen/yazar Sayın Ali Kemal TEMUÇİN’e ve Bayburt Milli Eğitim Öğretmenlerinden Sayın Ayhan DURSUN’a teşekkür ederiz.

Bayburt Milli Eğitim Müdürü Sayın Seydi DOĞAN'ın gayretli işbirliği unutulamayacak değerde ve takdire şayandır. Şahsında bütün Bayburt Milli Eğitim Camiasına şükranlarımızı sunuyoruz.

Değerli hemşehrimiz, işadamı Sayın Fuat FETTAHOĞLU ikinci kez BAYPROJE'nin bir projesini maddi olarak desteklemiş bulunuyor. Bu davranışı her türlü takdirin üstünde görüyor ve minnetlerimizi ifade ediyoruz.

Ayrıca yayınlarımızın kaliteli bir şekilde baskısı için mevcut teknikleri iyi bir şekilde kullanan ve yayınları titizlikle gerçekleştiren DETAY Yayınevi sahibi Sayın Hüseyin YILDIRIM'a teşekkür ediyoruz.

25 Haziran 2015

DEĞERLENDİRME JÜRİSİ

JÜRİ BAŞKANI

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH / Erciyes Üniv. Öğretim Üyesi

ÜYELER

(Alfabetik Sırayla)

Yahya AKENGİN / Şair, Yazar

Ayhan DURSUN / Öğretmen, Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü

Doç. Dr. Şahika KARACA / Erciyes Üniv. Öğretim Üyesi

Ali Kemal TEMUÇİN / Emekli Öğretmen

JÜRİ ÜYELERİNİN ÖZGEÇMİŞLERİ

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH

(Jüri Başkanı)

1 Aralık 1961’de Eskişehir’de doğdu. Tahsil hayatının tamamını İstanbul’da geçirdi. 1979-1983 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde eğitim gördü. Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü’ne bağlı olarak 1985’te yüksek lisans, 1990’da da doktora çalışmasını tamamladı. 1997’de doçent, 2003’te profesör oldu. 1988-1989 eğitim-öğretim döneminde başladığı Erciyes Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü bünyesindeki görevini halen sürdürmektedir. Hülya Argunşah’ın 19 ve 20. yüzyıl Türk Edebiyatı ve Türk dünyası edebiyatı konusunda basılmış makaleleri ve kitapları vardır.

Yahya AKENGİN

1946 yılında Bayburt’ta doğdu. Erzurum Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü’nden mezun olduktan sonra edebiyat lisansını tamamladı. 1967’de başladığı öğretmenlik görevine, Gazi Eğitim Enstitüsü’nde ve ODTÜ’de devam etti. 1979 yılında Kültür Bakanlığı Baş Müşavirliği, 1985 yılında TRT Ankara Radyosu Tiyatro ve Eğlence Yayınları Müdürlüğü ve TRT Televizyon Dairesi başkanlığı uzmanlığı görevlerinde bulundu. Şiir, roman ve tiyatro türünde yazan sanatçının 15 eseri yayımlandı. 9 ödül sahibi olan Akengin, İLESAM başkanlığı görevinde bulundu. Halen Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜSAV) başkanı olan yazar *Hisar*, *Türk Edebiyatı*, *Doğuş Edebiyatı*, *Millî Kültür*, *Boğaziçi* ve *Türk Dili*’inde ve bazı günlük gazetelerde yazılarını yayımladı. Üniversitelerde eserleri lisans tezi olarak ele alındı. Birçok uluslararası toplantıya Türkiye’yi temsilen katıldı. Yayımlanmış radyo tiyatrosu ve senaryo çalışmaları bulunmaktadır. 1980-1985 yılları arasında Bakanlıklar arası Film ve Senaryoları Değerlendirme Kurulu Üyesi olan Akengin’in eserleri Millî Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu Kararıyla Lise ders kitaplarında yer almaktadır.

Ayhan DURSUN

1973’de Bayburt’ta doğdu. Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yedek Subay olarak askerliğini yaptı. 1998’den 2012’ye

kadar Bayburt Anadolu Lisesi, Bayburt Halk Eğitim Merkezi, Bayburt Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi ve Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü AR-GE biriminde görev yaptı. Halen Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü’nde çalışmaktadır. Millî Eğitim Müdürlüğü’nün çeşitli faaliyetlerine katkıda bulunmuş, birçok ve çeşitli kurs ve seminerlere katılmıştır. Evli ve üç çocuk babasıdır.

Doç. Dr. Şahika KARACA

16 Ağustos 1976’da Yozgat’ın Şefaatli ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Şefaatli’de tamamladı. 1994’te Balıkesir Atatürk Sağlık Meslek Lisesi’ni bitirdi. Önce Yozgat’a daha sonra da Kayseri’ye hemşire olarak atandı. 1998’de Erciyes Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne girdi. 2002 yılında mezun olarak aynı yıl Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yeni Türk Edebiyatı bilim dalında lisansüstü eğitime başladı. 2004 yılında yüksek lisansını, 2010 yılında doktora çalışmasını tamamladı.

2005 yılında Erciyes Üniversitesi Ziya Eren Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi bölümüne araştırma görevlisi oldu. 2010 yılı Kasım ayında aynı bölüme yardımcı doçent olarak atandı. Ekim 2014’te doçentlik ünvanını almıştır. Hâlen aynı bölümde çalışmaya devam etmektedir.

Şahika Karaca’nın Yeni Türk Edebiyatı konusunda makale ve kitap çalışmaları vardır.

Ali Kemal TEMUÇİN

1946 yılında Bayburt’ta doğdu. Cumhuriyet İlkokulu ve Bayburt Ortaokulunda okudu. Gümüşhane ve Düziçi Öğretmen Okullarında Sınıf Öğretmenliği eğitimi aldı. Erzurum Eğitim

Enstitüsü'nü bitirerek Türkçe Öğretmeni oldu. Ağrı/Hamur, Ankara/Kızılcahamam, Bilecik/Gölpazarı ortaokul ve liselerinde Türkçe öğretmeni ve yönetici olarak çalıştı. Son olarak Ankara Merkez Mehmet Akif Ortaokulu ve Bahçelievler Ortaokulu'nda görev yaparak emekli oldu. Öğretmenlik yaşamını özel okullarda sürdürdü. Türk eğitimine 43 yıl fiilen hizmet verdi. Bu arada Milli Eğitim Bakanlığı'na radyo ve TV eğitim senaryoları yazdı. Açık İlköğretimde kullanılan Türkçe ve Güzel Konuşma-Yazma yardımcı ders kitaplarının; İlköğretim ve Ortaöğretim öğrencilerinin kullanacağı Türkçe sözlüklerinin yazımına katıldı. Yaşamının üç ayrı dönemini sergileyen "anı/öykü"lerinin ilki olan *Bayburtlamanın* yayımlandı. Bayburt'un temel sorunlarını irdeleyen yazıları *Bayburt Postası*'nda ve kimi dergilerde yer almaktadır. Günümüzde de sosyal ve eğitim alanındaki etkinliklerini sürdürmektedir.

ÖNSÖZ

Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE) İLE Milli Eğitim Müdürlüğü işbirliğiyle gerçekleştirilen “Hikâye Yarışması”, bu proje kapsamında gerçekleştirilen dördüncü yarışmadır. Bayburt’ta ortaöğretim okulları arasında gerçekleştirilen bu yarışmalar oldukça sevindiricidir. Çünkü bu yarışmalar gençlerin yazma becerilerini geliştirmenin yanı sıra, okumaya da olan ilgilerini artırmaktadır.

Modern çağın getirisi olan teknolojik gelişmeler gençlerin okuma ve yazmaya olan ilgisini neredeyse yok olma derecesinde azaltmıştır. Yazma yeteneğini geliştirebilmek için öncelikle zengin bir okuma birikimine sahip olmak gerekir. Okumak ise hayata farklı tecrübeler etrafında bakmayı beraberinde getirir. Bilindiği üzere yaşantılarımız kişisel tecrübelerimizle sınırlıdır. Sadece okuyan bireyler farklı tecrübelerle zenginleşir ve farklı bakış açıları kazanarak hayatı yorumlama kabiliyetini çeşitlendirir. Ayrıca okuyan birey eleştirel düşünme kabiliyetini geliştirerek ülkesini ilerletecek düşünsel donanımına sahip olur. Dolayısıyla yazma kabiliyetini geliştirebilmek için okumak şarttır.

Bayproje kapsamında gerçekleştirilen “Yaşadığım Bir Gün” adlı günlük yazma yarışması, “Ya Umut Olmasaydı” isimli öykü yazma yarışması”, “Hayalimdeki Bayburt” isimli deneme yazma yarışması ve bu yıl ikincisi düzenlenen öykü yazma yarışması oldukça anlamlıydı. Bu yarışmalarda orta öğrenim düzeyinde ve henüz hayatlarının baharında 15-16-17’li yaşlarındaki gençlerin yaşantıları, hayata bakış açıları, hayalleri, umutları, üzüntüleri, kederleri kalemlelerinden dökülmektedir. Anadolu’nun bu küçük şehrinde geleceğin aydınlık nesilleri olmak için çabalayan bu gençler ülkemiz adına umut vericidir.

Bu yılki yarışmaya okullarında yapılan ön eleme sonrasında 36 genç hikâyeleriyle katılmıştır. Ayrıca yarışmaya üç ortaöğretim öğrencisi de deneme türünde yazdıkları yazılarıyla katılmışlardır.

Bu durum muhtemelen bu yıl düzenlenen yarışma içeriğinin yanlış anlaşılardan kaynaklanmıştır. Onları üzümlere değerdendirme dışı tuttuk. Dileriz bu durum onların umudunu kırmaz ve yazmaya devam ederler.

Bu yılki öykü yarışmasında birinciliğı “Ebedi Hüzün” isimli hikâyesiyle Elif Ezgi Bektaş, ikinciliğı “Filbahri Masalı”yla Sevgi Nas, üçüncülüğü ise “Buzul Hüzün” hikâyesiyle Merve Çetin kazandılar. Mansiyonlar “Barlas” isimli hikâyesiyle Fatih Turan, “Yekpare Bir Anın Parçalanmış Akışı”yla Buse Şener ve “Koridor-daki Fısıltı Hayaletime Ait” hikâyesiyle Şeydanur Salur arasında paylaşıldı. Dereceye giren öğrencileri tebrik ediyoruz.

Yarışmaya katılan hikâyelerde kurgulama teknikleri çok dikkat çekiciydi. Çerçeve hikâye-iç hikâyenin yanı sıra rüyanın da bir kurgulama unsuru olarak kullanılması gençlerin yazma yeteneklerini göstermesi bakımından heyecan vericiydi. Hikâyelerde gençlerin tarihimize, kültürümüze olan duyarlılıkları da dikkatleri çekmektedir. Örneğin “Barlas” ve “Ebedi Hüzün” tarihi birikimin yorumlanmasıyla yazılmış güzel hikâyelerdir.

Hikâyeler gençlerin derin bir toplumsal duyarlılığa sahip olduklarını da göstermektedir. Sigaranın sağlığa zararları, özürli insanlara yardım etme, yaşlılara saygılı olma, organ bağışı, kan davasının toplumdaki kötü etkileri gibi oldukça önemli toplumsal konularda gençlerin duyarlı oldukları ve bu konuları yazdıklarıyla dile getirerek farkındalık oluşturmaya çalışmaları ülkemizin geleceğı açısından umut vericidir. Ayrıca hikâyelerinde işledikleri konular, gençlerin ülke gündemini takip ettiklerini göstermektedir. Madendeki göçükte kalan işçilerin ve ardında bıraktıkları ailelerinin yaşantılarına dikkatleri çekmeye çalışmaları bu konuda değerli bir örnektir.

Bayproje kapsamında bu yıl dördüncüsü düzenlenen bu yarışmalarla gençlerin Türkçeyi güzel kullanması ve güzel yazmayı teşvik etmesi sevindiricidir. Böylece yazma kabiliyeti olan gençlerin cesaretlenmesi için bir yol açılmış olmaktadır. Yarışmanın zaman zaman başka edebî türlerde denenmesi, her yıl yeni yazma kabiliyeti yüksek gençle de tanışmamızı sağlamaktadır.

Bu yarışmanın önemli bir yönü de güzel bir Karadeniz şehri olan Bayburt'un günlük, deneme ve hikâyelerde çeşitli yönleriyle yer almasıdır. Çünkü genç kalemler, kendi yaşamışlıklarından, tecrübelerinden yola çıkarak hikâyelerini kurgulamaktadırlar. Böylelikle Bayburt genç kalemlerle dile gelmektedir. Benim gibi Bayburt'u daha önce tanıma imkânı olmayanlar Bayburt'un coğrafyasını, iklimini, tarihini, gündelik ve sosyal hayatını edebî metinlerin dilinden öğrenmektedirler. Öyle ki jüri üyeliği yaptığım ilk yarışmadan itibaren görmediğim bu güzel, çetin bir coğrafya ve iklime sahip şehir bende büyümlü bir dünyaymış izlenimi bıraktı. Ayrıca bu metinlerde henüz gençliklerinin baharında olan ortaöğretim öğrencilerinin kalemlerinden dökülen satırlar aracılığıyla onların kimi zaman büyük bir şehrin kalabalığını özleyen sıkılganlıklarına okur farkındalığıyla şahit oldum. Onların kimi hallerine üzüldüm, kimi hallerinden mutlu oldum. Bu sebeple Bayproje'nin düzenlediği bu yarışmalar benim için bilindik olmayan Bayburt'un maddi-manevi kapılarını açtı.

Bayburtlu gençlere günlük, deneme ve hikâye türlerinde yazma kabiliyetlerini geliştirme imkânını veren Bayproje ekibine teşekkürü borç bilirim. Ayrıca öğrencilerini yazmaya teşvik eden öğretmenlerine ve gençleri yetiştiren ailelerine de şükranlarımı sunarım. Gençlerden beklentim ise aydınlık, umutlu yarınlara inanmaları, içlerindeki yazma cevherini geliştirerek yazdıklarıyla geleceğin inşasına katkı sağlamalarıdır. Bu yarışmada tüm emeği geçenlere tekrar teşekkürler...

Doç. Dr. Şahika KARACA

Erciyes Üniversitesi Eğitim Fakültesi

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	v
DEĞERLENDİRME JÜRİSİ	vii
JÜRİ ÜYELERİNİN ÖZGEÇMİŞLERİ	viii
ÖNSÖZ	xi

“BAYPROJE 2014 YILI ÖYKÜ YARIŞMASI” DERECEYE GİREN ÖYKÜLER

Birincilik Ödülü: Elif Ezgi BEKTAŞ (Rumuz: Hamra)	
Bayburt Fen Lisesi: “Ebedî Hüzün”	
İkincilik Ödülü: Sevgi NAS (Rumuz: Limon Çiçeği)	
Bayburt Fen Lisesi: “Filbahri Masalı”	
Üçüncülük Ödülü: Merve ÇETİN (Rumuz: Anka)	
Bayburt Fen Lisesi: “Buzul Hüzün”	

“BAYPROJE 2014 YILI ÖYKÜ YARIŞMASI” MANSİYONLA ÖDÜLLENDİRİLEN ÖYKÜLER

Birinci Mansiyon: Fatih TURAN (Rumuz: Mürran)	
Aydintepe Çok Programlı Lisesi: “Barlas”	
İkinci Mansiyon: Buse ŞENER (Rumuz: Suç Ortağım)	
Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi:	
“Yekpare Bir Anın Parçalanmış Akışı”	
Üçüncü Mansiyon: Şeydanur SALUR (Rumuz: Sonbahar)	
Korkut Ata Anadolu Lisesi: “Koridordaki Fısıltı Hayaletime Ait”	

“BAYPROJE 2014 YILI ÖYKÜ YARIŞMASI” KATILIMCILARI

(Soyadına göre alfabetik sıra)

1. Zübeyde ACAR (Rumuz: Kara Ölüm)
Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi: “Arafta Ekmek”
2. Nimet AKDAĞ (Rumuz: Karanlık)
Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi: “Güneş de Islanır”
3. Melek AKTAŞ (Rumuz: Zorluk)
Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi: “Zorluk”
4. Edanur ALTINDAŞOĞLU (Rumuz: Beyaz Kelebek)
Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Lisesi: “Bayburt”
5. Beyza İrem AYDIN (Rumuz: İhlamur)
Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi:
“Hayatı Aşkla Yaşamak”
6. Merve AYSU (Rumuz: Gazeli) / Kop Meslekî ve Teknik
Anadolu Lisesi: “Kasabadaki Sevinç”
7. Aybüke Berfin BABACAN (Rumuz: Aros)
Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi: “Mutluluğum Nerede?”
8. Gökhan BİROL (Rumuz: Halikarnas Balıkçısı)
Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi: “Kuş da Bir Anne”
9. Ayşegül CANMEMİŞ (Rumuz: Harbi Kız)
Bayburt Anadolu Lisesi: “Bir Anlık Hatam”
10. Esra DUMLUPINAR (Rumuz: Pınar)
Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi: “Son Bakış”
11. Arzu FİDAN (Rumuz: Esmer) / Mustafa Köseoğlu Çok
Programlı Anadolu Lisesi: “Hayaller Olmasaydı”
12. Belgin FİDAN (Rumuz: Papatya) / Mustafa Köseoğlu Çok
Programlı Anadolu Lisesi: “Kader”
13. Yusuf Furkan HANECİOĞLU (Rumuz: Aynadaki Resim)
Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi:
“Bunun İçin mi Yaşadım?”

14. Yunus Emre HAŞLAK (Rumuz: Yalnız Şair)
Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi: "Macera Arayan İki Kuzen"
15. Muhammed G. İKBALOĞLU (Rumuz: Derviş)
Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi: "Menekşenin Yolculuğu"
16. Rumeysa KARAKOÇ (Rumuz: Şahika)
Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi: "İntikam Peşinde"
17. Asel Özleyiş KARAOĞLU (Rumuz: Özleyiş)
Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi: "Yalnız Adam"
18. H. Hüsnâ KAZANCI (Rumuz: Siyah Lale) / Rekabet Kurumu
Bayburt Anadolu Lisesi: "Rüzgârın Gözyaşlarını
Silemediği Şehir"
19. Beyza KILIÇOĞLU (Rumuz: Kardelen) / Rekabet Kurumu
Bayburt Anadolu Lisesi: "Bir Şehri Sevmek"
20. Emine KOCABEY (Rumuz: Kar Tanesi) / Korkut Ata Anadolu
Lisesi: "Bir Rüya Perdesi"
21. Şule Yüksel MERCİMEK (Rumuz: Işık) / Çoruh Mesleki ve
Teknik Anadolu Lisesi: "Tembelliğin Sonu 'Keşke'"
22. Hicret ÖKSÜZ (Rumuz: Hakikat) / Bayburt Anadolu Lisesi:
"Vita Yağı"
23. Fatmanur ÖNÜL (Rumuz: İnci) / Bayburt Anadolu İmam
Hatip Lisesi: "En Acı Günüm"
24. Fatma PAYHAN (Rumuz: Gülizar) / Köp Meslekî ve Teknik
Anadolu Lisesi: "Babam Beni Çağırıyor"
25. Şeydanur SALUR (Rumuz: Çiğ Tanesi) / Korkut Ata
Anadolu Lisesi: "Bana Merhaba De"
26. Züleyha SEKMEN (Rumuz: Şeb-i Arus) / Bayburt Anadolu
İmam Hatip Lisesi: "İki Âşık"
27. Figen ŞEKER (Rumuz: Güneş) / Gökçedere Çok Programlı
Anadolu Lisesi: "Güneş Senin Kokundu"
28. Mehtap ŞİMŞEK (Rumuz: Hayal) / Bayburt Anadolu Lisesi:
"Nar Ağacı"

29. Yasin TAŞTAN (Rumuz: Razumi) / Şehit Sebahattin Bozo
Anadolu Lisesi: “Harp Ekmeği”
30. Gülser TONEL (Rumuz: Effuli) / Kop Mesleki ve Teknik
Anadolu Lisesi: “Geçmişin İntikamı”
31. Buket TOPAL (Rumuz: Çiçek Demeti) / Ahi Evran Mesleki ve
Teknik Anadolu Lisesi: “Küçük Şehrin Büyük Mucizesi”
32. Aysu Elif UĞURTAY (Rumuz: Nilyâne) / Bayburt Anadolu
İmam Hatip Lisesi: “Dedemin Misketleri”
33. Ogün ULUSOY (Rumuz: Bilge) / Teknik ve Endüstri Meslek
Lisesi: “Kulaksız Çocuk ve Fedakâr Anne”

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

Rumuz: Hamra

Elif Ezgi BEKTAŞ

Bayburt Fen Lisesi

EBEDÎ HÜZÜN

Yıllardan cihan harbi, aylardan Osmanlı, günlerden Bayburt...

Bir kere tutuşmuştu ya 600 yıllık çınar, hiç kül olmadan sönmesi mümkün mü? Yandı, hem de öyle bir yandı ki tutanların ellerinde kaldı külleri. Saraylar, camiler, medreseler, türbeler yandı. Tutuştu ya hilal sancak, iman dolu kalpler yandı, yanan Âl-i Osman'dı. Ve külleri bütün dünyayı kapladı.

O, savaşın alamadığı canlardandı. Şimdi yorgun bedeni kül soluya soluya yol tutmuştu. Şanslı mıydı ailesine döneceği için? Bilemedi... Elinde ufak bir çanta, aklında hayaller, yolda buldu kendini. Yol onun yürümeye alışkın olduğu kadar kısa, varmaya alışkın olmadığı kadar da uzundu. Aslında düşman dışında bir yere varış var mıydı unutmuştu. Yol boyunca her adımında yıkık dökük bir Anadolulu bıraktı geride. Dilinde dua, gönlünde ailesi olmasa, katlanılabilir şey değildi bu. Köyü uzaktan görünüyordu işte... Adımlarını hızlandırdı. Yüreği uçup gidecekmiş gibi, ayakları durmak ne bilmezmiş gibi, savaşı unutmuş belleği silinmiş gibi... Yürüdü. Mezarlığın bulunduğu tepeye varınca köyün harap olmuş hâlini gördü. "Acaba yaşıyorlar mı?" diye sordu kendine. Düşündü ve sonra gönlü sesi de sustu şimdi cevapsız bir soruydu bu. Karanlıktaki hayalleriyle, Suna;

Aşk... Hüzün... Gençlik... Ölüm ve sonsuzluk... Cihan harbinin acımasız haritasında savrulup meçhule giden bir hayat... Bir nefes mutluluklarına, anılarına, tebessümlerine veda eden... Ahmet'in ardından oğluyla ölüme adım adım yürüyen bir anne...

Karanlık çoktan çökmüş, yıldızlar yerini umutsuzluğa bırakmıştı. Karanlık hem de en zifirisinden, en yalnızından. O aynı yerde bırakmıştı bedenini, gözleri hâlâ aynı noktaya bakıyordu. Yere düşen testinin sesiyle fark etti gidenlerin çoktan dağın ardına geçtiğini. Evin kapısını araladı. Her şey yerindeydi de sıcak bir nefes eksikti. Ahmet yoktu, Suna artık kimsesizdi. Ahmet'le birlikte gördüğü bütün baharlar, yağmurlar, bulutlar gitti. Kalbi yol almıştı ardından,

geleceği de onunla gitti. Ahmet yavaş yavaş uzaklaştıkça üstüne kat kat yığıldı dünya. Acı soluyordu artık ciğerleri. Soğukta kalmış bir serçe kuşuydu Suna, pencere önünde. Ölümü bekler gibi bekledi Ahmet'i. Ama yolların ucu bucağı görünmez oldu, kar kapattı izlerini. Bembeyaz bir bekleyiştaydı.

Birkaç gün, birkaç ay, sonra mevsimler geçti. Suna Ahmet'in gittiği o günden geçemedi. Aynı yerde... aynı duygularla... fakat bu sefer kucağında Osman... Osman... Ahmet'in varlığından haberdar olmadığı oğlu... Suna'ya Ahmet gibi kokuyordu oğlu... Bekliyordu Suna... Ahmet'in oğlunu kucağına alacağı günü bekliyordu. Kim bilir ne kadar da çok sevinecekti. Gelecekte Ahmet ve oğlunu kucaklayacaktı. Bu yüzden Suna hiçbir yere gitmeyecekti. Köyün çoğu gurbetçi çıkmış olsa da, bir Suna birde gücü yetmeyen yaşlılarla kalsa da, Suna hiçbir yere gitmeyecekti. Zaten namlulardan kaçıp gidenler de hangi pusuya doğru yürüdüklerini bilmeden, heybelerine bir tek canları, gitmiyorlar mıydı? Oysa Suna canını bekliyordu, nasıl gitsin idi?

Keşke tek bekleyen Suna olsaydı... Herkes bekliyordu. Suna Ahmet'i, başkaları Rus ordusunu bekliyordu. Tarihin unutulması tarafı işte, ilk gelen Rus ordusu oldu. Kuzeyden beklenen ordu Kop'u geçti ve köye ayakbastı. Çıkışa, dere kenarına ordugâh kurdu. Rus komutan pek ilgilenmiyordu, ama halka kötü davranmayın da demiyordu. Ordunun içindeki Ermeni askerlere de bu yeterdi zaten, meydan onlara kalmıştı. Neyin intikamını aldıklarını bilmeden yakıp yıkiyorlardı. İnsafsızlıktı yaptıkları, vicdansızlıktı... Aynı toprakta, aynı suyu içerek büyümemişler miydi bu insanlarla. Vefasızlık değil miydi bu?

Derken Rus postalı giymiş bir grup Ermeni'nin köyü bastığı haberi geldi.

"Sunaaa! Çabuk Osman'ı içeri al, Ermeniler geliyor!"

Bu Süleyman Ağanın sesiydi. Yüreği sanki durdu birden. Harap olmuş dünyası şimdi tamamen yıkılmıştı. Zar zor Osman'ı kucağına alabildi. Ve Ahmet'i, hayallerini, mutluluklarını, kilitlediği kapıların ardında bırakıp koştu. Yol iz bilmez, gözleri görmez olmuştu. Düştü, yuvarlandı. Fark etmedi bile... Yara bere oldu her tarafı. Yavrusunun çığlıklarını bile duymuyordu. Köyün meydanına geldiğinde öyle bir yuvarlandı ki ayağa kalkacak gücü bulamadı artık kendinde. Tam gözlerini kapatmıştı, Süleyman Ağa kolundan tutup kaldırdı ve diğer kadınların saklandığı samanlığa götürdü. On altı kişilerdi. Kimisi yaşlı, kimisi daha yeni evli, kimisi gencecik kızdı. Ama hepsinin

gözlerindeki aynı korku vardı. Hepsi tir tir titriyordu. Suna ise boğulmasından korktuğu halde Osman'ın ağzını tutuyor, ama kendi gözyaşlarında boğulacak gibi oluyordu. Çaresizlik ne de kötü şeydi...

Ve Ermeniler her yeri didik didik aradılar. Dışarıdan sesleri geliyordu. Yaklaşmışlardı. Ya onları bulursalar? Keşke bu ihtimal hiç olmasaydı. Keşke şuradan geçip gitselerdi. Bir daha da şeytan görseydi yüzlerini. Keşke... amakeşkeler sadece kelimelerde kaldı.

"Samanlıktalar..." diye bağırdı içlerinden biri.

Artık bulmuşlardı. Suna daha fazla dayanamadı bu korkuya. Ahmet'i, anasını, babasını düşünüyordu. Bunu bile bile nasıl yaşırdı?.. Nasıl severdi Ahmet'im diye?.. Nasıl yavrum derdi Osman'ına?.. Bu durum ölümden de beterdi.

Birden gözleri samanlığın sonundaki kuyuya ilişti.

"Bu gâvur Ermeni'ye teslim olmaksansa..." dedi ve yürümeye başladı. Kucağında Osman'ı vardı, onu öksüz bırakamazdı ya. Ne yapardı evladı onsuz. Sadece yürüdü ve her adımda Ahmet'e olan aşkı katlandı, her adımda düşüncelerinden sıyrıldı, her adımda... Sadece ölüme koştu. Dokunmaya kıyamadığı yavrusuna, Ahmet kokulusuna sarıldı ve sonra dipsiz bir karanlığa bıraktı kendini...

Ahmet:

Yirminci asrın 20 yaşındaki meçhullerinden... Zamanın en yavaş aktığı yerden... ama en hızlı unutilanlarından biri... Bayburt'un gencecik muallimlerindendi Ahmet... Eline tebeşir yerine silah tutuşturulanlardan... Küçücük öğrencilerine gelecek hediye edenlerden...

Aslında tarihte onun hikâyesi başlayalı bir asır olmuştu. Fakat o suna boylusuna yârim diyeli, ona kavuşalı daha üç ay bile olmamıştı ki karakış gibi beklenen seferberlik ilan edildi.

Ne yollar daralıyor ne de buhran düşüyordu gözlerine. İçine yerleştikleri demir atlar, ellerinde tüfekler toplar, akıllarında zulüm planları... geliyorlardı... Düşman işte zamandan kat kat hızlı ilerliyordu. Hâl böyleyken, Türk'ün sırtına hançerler saplanırken, Anadolu'nun bağrına ateş düşmüşken, Ahmet nasıl gitmezdi cepheye? Vatan için, millet için, din için, iman için, namus için... Suna'sından, bihaber olduğu doğmamış bebeğinden vazgeçip gitti.

Bir yârin koynundan diğer yârin koynuna, şehit olmak için gitti.

Savaş çok hızlı cereyan ettiğinden çok fazla cephe açılmıştı. Ahmet'in ayakları ilk Kanal'a yürüdü. Bilmediği düşmana, bilmediği dağları, ovaları geçerek gitti. Ve upuzun yolların bittiği yerde başladı savaş. İlk defa 'cenk' kelimesinin anlamını öğrendi ve o dört harfe sığan mahşerin parçası oldu. İlk defa etiyile ilmik ilmik doku-duğu vatanın bir parçası için 'vatan evladının' paramparça olduğunu gördü...

Sonra Suriye'ye yöneldi. Kara bulutlar yığıldı ve ardı sıra bölük bölük düşman. Ahmet ise can korkusu, hasret duygusu, gelecek kaygısı gibi düşüncelerinden çoktan sıyrılmıştı. Vatan sevgisi, özlem zaten onun ezberiydi. Öyle koştu ölüme, öyle savaştı. Yer daralıyor, düşman çoğalıyor, günler bir türlü bitmiyordu. Çünkü bitemiyordu. Nasıl bitsindi? Bitirmek için silah yok, yemek yok, ilaç yok... Yokların var olduğu savaşta bir tek düşman çoktu. Düşmanda yürek yok, vicdan yok... bitmiyordu işte... Binlerce şehit veriliyor, binlerce asker kayboluyor, birçok kimlik meçhul oluyordu. Ama savaş bitmiyordu. Belli ki tarih Ahmet'i Çanakkale'de de görmek istiyordu.

Ve tabur Çanakkale'ye vardığında Ahmet anladı ki burası 'son'du. Aylardır süren muharebenin belki de ilk ve son günüydü. Savaşa dair gördüğü bildiği her şey Suriye'de kalmıştı. Çünkü bundan sonrası mahşerdi. Kelimeleri yazmaya gücü kalmamıştı, ama aylardır haber alamadığı Suna'sına veda etmek istiyordu. Yalnız, bir başına bırakmıştı onu... helallik isteyecekti. Hem muallimdi ya, kalem tutuyordu eli ve kâğıtla buluşturdu mürekkebi:

"Çanakkale 1915

Sebeb-i Nefesim, Bahar gözlüm, Sunam;

Aylardır harpte tüfeğimi bırakamadığımdan elime kalem alamadım, affet. Affına muhtacım, yazamadım sana. Kanal ve Suriye cephelelerinde girdiğim muharebelerde çok kez kurşunlar can kafesimden geçti. Hamdolsun hâlâ hayattayım. Lakin bundan sonra, Çanakkale'de gireceğim muharebeden sağ çıkacağıma ümidim olmadığından sana veda niyetli bu sahifeyi yazıyorum. Sunam, lafzın anlamını yitirdiği Çanakkale'de, kalemimin yazdıklarından değil de zihnime dekileri okumandan korkuyorum. Bu soluduğum hava, bu gökyüzü, bu keskin kan kokusu nasıl anlatılır... Ciğerlerime dolan barut, şüheda ve gece... nasıl sığdırılır bu mektuba? Zihnime sığdıramıyorum ki, satırlara nasıl dökeyim?

Fakat sen bil ki Sunam, Osmanlı soyunun torunları, Anadolu bağrında düşman koymamak için pervazıyla göğşe çıkıyor. Sonra

oluk oluk, nefes nefes yağıyor düşmana. Ne yer lahde ne sema şühedaya doyuyor. Allah'ın izniyle düşmanın kolu, ayağı kırılacak... asırlardır Türk'ün olan bu topraklar, hep Türk'ün kalacak. İnşallah Rabbim beni bu kutlu amaç uğrunda vatan için, din için, millet için savaşıırken yanına alacak...

Allah'a hamd olsun ki beni şehitlik mertebesine yaklaştırdı. Bu mahşerde ardımdan okuduğun Kur'an'a ve dilinde ki duaya ihtiyacım var. Hakkını helal et... Beni affet... Söz verdin sayıyorum, gül yüzünü gözyaşlarıyla ıslatmayacaksın.

Seni Cenabı Hakk'a emanet ediyorum, ebediyen Allah'a ısmarladık..."

Kara, zifiri, tekinsiz, barut kokulu, zehir zemberek bir gecede yazmıştı bu mektubu. Ve çok geçmeden, bu satırlar Bayburt'a doğru yol alırken, düşman postallarıyla Çanakkale toprağını kirletmeye başladı. Her şeyin hiçbir şey olduğu, toprağın Türk kanına doymadığı o gün, Gelibolu Yarımada'sında düşman önüne bent olan askerlerden biri de Ahmet'ti. Ve ilk o vuruldu kalbinden... küçük bir kurşun son verdi gençliğine... Sonra hayalleri, bombanın esiri olup savrulan bedeni gibi, savruldu dağa taş. Onlar da kanıyordu başsız, kolsuz, elsiz kalmış gövdesi gibi...

Gece, Ahmet'in kanlar içindeki gövdesini örtemedi karasıyla. Deniz, nehir yaptığı kanını gizleyemedi mavisisiyle. Şu dağ eğilebilse eğilecekti, elif naaşı önünde... Saklanamayan onun destanı, kahramanlığı, cengiydi de düşman alt üst olmuş kavgasından aldığı yumruğu saklayamadı...

Yolcu:

O durmak ne bilmeyen ayakları güç bela yürümeye başladı. Yürüdükçe adım adım katlandı harabeler, şimdiyse köyünde ağaçların yerini almıştı küller... Düşlerinde canlandırdı eski hâlini. Gözyaşları düşmeden yüzüne, toparlandı ve eve yöneldi. Kapıyı karşısına aldı.

"Baba ben geldim."

Süleyman Ağa kapıyı açtığında, dört yıl önce harbe gönderdiği oğlunu yarım vücut gördü karşısında... Allah'a ne kadar şükretse azdı... Hasret giderip söylediler.

"Baba bir muallim Ahmet vardı bilirsin, harpte şehit düştü. Eşyalarını getirdim, karısı nerelerdedir?" Süleyman Ağa yüreğinin acısıyla ayağa kalktı. Sandığın gözünden Ahmet'in Suna'ya gönderdiği

mektubu çıkardı. Mektup köye varmadan bir ay önce Suna oğluyla kendini kuyuya atmıştı. Ne mektubu okuyabilmiş ne de Ahmet'ten haber alabilmişti. Mektup ikisine de o keskin kan ve barut kokusunu tekrar hissettirdi... Hem yazan hem de yazılan artık şehitti...

Ve Ahmet... Ve Suna... Ve o gün kuyuya atlayan on altı kadın...
Ve vatan için, millet için, din için ölen herkes şehitti...

Ve onlar bir bayrağı ilmik ilmik dokuyan bedenlerdi...

Ve hepsi bugün topraklarında meçhuldü. Hepsi son peygamberin ümmeti, şehit oğlu şehit ve "Muhammet"ten, Mehmet'ti...

"Al bayraktaki tek yıldız, gökteki ay sensin

Alı al yapan kanın, şehitsin sen, Mehmet'sin..."

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

Rumuz: Limon Çiçeği

Sevgi NAS

Bayburt Fen Lisesi

FİLBAHRİ MASALI

Zamanın düşlerde kaybolduğu, gerçeğin soyuta boyun eğdiği bir aşk... Geceyle gündüzü ayırt edemeyen bir sevdalı ama aslında güneşin ta kendisine duyulan bir aşk. Toprağın bağrındakine duyduğu muhabbet bağırdağının toprak için öldüğü aşk. Bir aşk var kaleminde hayali, soyut, asırlık... Öyle bir kahraman da var ki aklmda...

Cihanın tamamına hükmedebilen bir varlık. İstediginde kocaman bir güç... Nice şehirleri, imparatorlukları yutabilen... Bazen bir amaç iki düşmanın paylaşamadığı... Bir mezarlık koca yüreğinde nice sevgililer taşıyan... Kaç asır yutmuş bir canavar ya da bir çocuk gökkuşağından uçurtmasıyla. Bilinen en zengin, en kanlı ve en yaşlı varlık... Her şeyin ötesinde Allah'ın 'ol!' demesiyle oluvermiş bir kul o da. Allah'ın kullarına kul gönderdiği 'Toprak', bereket, ana, vatan, yurt bir de benim lügatimde 'aşk'...

Asırların ve tarihin içinde yaşamaktan kim olduğunu çözemedi Toprak. Hiç vakit ayırmamıştı kendine, hem gerek var mıydı ki? Aynada gördüğü gücü, yücelikti, bereketti. Toprak doğaya muhtaçtı, bütün canlılar ona. O bu kadar eşsizken gerek yoktu kendini sorgulamasına. Fakat günlerden bir gün aynaya baktığında göremeyince o gücünü Toprak, perdelerini kaldırdı bir bir... Yapayalnızdı ve aslında çok güçsüzdü. Her şeyi vardı aslında... her şey de onundu... ne eksikti bu koca bedeninde?.. Şimdiye kadar gördüğü bütün savaşlar güç için değil miydi? Toprak'ın gücü vardı da nesi eksikti?..

Eksik olanı bulmak ve mutlu olabilmek için etrafını izlemeye başladı. Göremediği farkında olamadığı her ne varsa bulmaya adadı kendini. Ve bu esnada çok farklı mutluluklar gördü. Sağlığa, paraya, düşen ilk cemreye, ilkbahara ve bir sürü şeye baktı... varlık-

ların mutlu olduğunu gördü. Ama Toprak'ın bunlardan hiçbirine ihtiyacı yoktu. Bulamıyordu eksik olanı. Aradıkça daha çok üzüldü ve en sonunda mutluluğunu umutsuzluğuna hapsedip vazgeçti.

Ama kader işte... günlerden bir gün biri dişi biri erkek iki karıncayı vücutlarından çok çok büyük bir ekmek paçasını birlikte taşıırken fark etti. Sonra gökyüzüne baktı. Çalılardan yuva yapan iki kuş gördü. Sonra iki kelebek, iki keklik, iki ceylan ve iki insan gördü. Gönül gözüyle baktı ve dünyadaki her şeyin bir eşi olduğunu gördü. O da bilmiyordu iki karıncanın, bütün kilitlerini açıp onu özgür bırakacağını. Hem bilse hiç yalnızlığa alışır mıydı? Zaten hemen de vazgeçmeye çalıştı. Çünkü yalnızlık sadece Allah'ındı. Yalnızlığa sadece yaratan dayanırdı, Toprak nasıl dayansındı?

Hiç aramadığı, aklına getirmediği, sadece kalbin zihne kabullendirdiği şeyi aramaya başladı. Aradığı aşktı. Aşktı, hiç karşılaşmadığı. Aşktı, diyar diyar Toprak'a sevgili arattıran. Aşktı onu Everest'in eteklerine sürükleyen. Ya da Everest'in yüksekliği, ihtişamı, şöhetiydi Toprak'ı divane eden. Belki de Toprak bilemedi aşkın gerçek anlamını... ama işte yanındaydı Everest'in. Eteklerine kapandı:

"Yeryüzüne ilk Doğu'dan baktım ama sadece sen vardın görmedim ötesini. İlk sana değdi gözüm. Gönüm değdiği yerde kaldı. Beni en iyi sen gördün de fark edemedim bakışlarını, aklım geçmişimde kaldı. Beni buralara getiren ihtişamın mı heybetin mi bilemiyorum. Ama sana kavuşamayıp yerlere dökülen insanlar gördüm öyle bakakaldım ihtişamına, öyle tutuldu dilim. Şimdi sen bir söz söyle ya atlasın şuradan yüreğim kayıp gidenlerin en büyüğü ben olayım ya da öyle bir söz söyle ki sonsuza dek afilli kulun kalayım," dedi Toprak. Everest'se:

"Benim senin için gördüğüm rüyalarım, tutkum, sevgim var. Sırf varlığını hisset diye aldığım canlar, çıkardığım savaşlar var. Elbette var benim de sana karşı hislerim yok diyemem var. Ama hepsi mazide kilitler vurduğum hayal kırıklığımda mutsuzluğumda... Yani burada sana yer yok Toprak. Beni soğuğuyla ısıtan, örtü gibi hiç yalnız bırakmayan, her gün benim için yağan Kar'ım var. İstersen düş yamacımdan istersen afilli kulum kal. Ama benim sende ne gözüm ne de artık gönüm var," dedi.

Ve Toprak buz gibi Kar'ın soğuşunda Everest'in yamaçlarından yuvarlandı. Geldiğinden çok daha perişan çok daha yorgundu. Ama usanmaz bir çabayla aşkı aramaya devam etti. Aşkı buldu, elinden kaçırdı, kaybetti, gizledi ve aramaktan hâlsiz kalmışken gözüne

Dicle çarptı. Kıvrım kıvrım kıvrılışı, buz gibi maviliği dikkatini çekti Toprak'ın. Asiliğiymiş Dicle'yi Dicle yapan. Toprak'ı da aşk yapan Dicle olsun diye, yanına koştu. Ancak ne Dicle'ye ulaşabildi ne de sesini duyurabildi. Fırat'ı buldu karşısında ve daha kendini dile vurmadan. Fırat;

"Diyar diyar sevgili arayışını duydum. Evet, yalnız kalmamalı yaratılan. Ama benim Dicle'm seni ne görür ne de duyar. Onun gözü kulağı benim. Benden geçmeden varamazsın ona. Beni de ister kurut ister yok et haritandan. Benim Dicle'me ben varken yaklaşma... Bırak bakışı, gülüşü, asiliği bana kalsın."

Toprak tek kelime bile etmedi Fırat'ın aşkı karşısında. Geldiği hatta Dicle'ye varamadığı gibi yol aldı. Ve anladı ki aşkı aramak doğrudu, ama aşk onun aradığı şey değildi. Güzeli bulmak, ihtişamı yakalamak, illa da yüce olsun demek değildi. Kafasına koymak ve gerçekleştirmek hiç değildi. Aşk, onun bulamadığı ufacık bir gülümsemesine bile canını verilebileceği şeydi. Aşk, onun hiç karşılaşmadığı mutluluktur. Ve aradıkça kendi de kayboldu. Yalnızlığına ağlamaya başladı. Gözyaşlarını gizlemedi ve bütün cihan onun ağlayışını yalnızlığını konuştu. Ama Toprak kimseyi duymadı. Fakat bir gün ağlarken hıçkırıklarına eşlik eden cılız bir ses duydu. Kendisinden daha içli daha acılı ağlıyordu bu ses. Merak etti, benden daha dertli daha yalnız biri mi var diye.

"Bu sesin sahibi nerede, nasıl duyurdu bana kendini," dedi içinden. Sonra sese yöneldi ve yaklaştıkça ses daha da yükseldi, daha da çok acıttı canını. Sesin sahibini bulduğundaysa çok şaşırdı. Gençcik bembeyaz bir Filbahri'yi ağlayan. Bu kadar içli yakarışın ufacık bir Filbahri'den geldiğini kim tahmin edebilirdi ki. Filbahri o kadar nahif, o kadar zarif, o kadar güzeldi ki onu kim üzdü diye hırslandı Toprak. Ve dayanamadı Filbahri'nin gözyaşlarına:

"Nasıl bir derttir ki bu, bütün cihanı gözyaşıyla boğdu. Senin gibi ufacık bir kulun nasıl bu kadar büyük derdi olur ki beni kendi hıçkırıklarımı duymaktan mahrum etti de buraya getirtti," dedi. Filbahri kendisine derdini soranın Toprak olduğunu fark etmeden;

"Sen benim sesimi duyup geleceğine Toprak'ın aylardır süren feryadına git, ona sor derdini. Çünkü benim derdim, onun derdi. Sen sor ve o da desin ki 'aşktır derdim.' Ben de diyeyim ki 'benim de aşktır derdim.' O haykırsın 'ama bulamadığım bir aşktır' desin. Ben de susayım çünkü 'bulduğum da onun gözyaşlarıdır derdim.'"

Toprak Filbahri'nin kendi yalnızlığına değil de onun üzüntüsüne ağladığını fark edince bu güne kadar sevdiği hiçbir varlığın o olmadığını anladı. Hiçbir varlık şimdiye kadar ona sesini ulaştıramamıştı. Farklıydı diğerlerinden... Çünkü aklı, gözleri, kulakları değil kalbi bulmuştu Filbahri'yi. Ve o esnada kalbim kalbimin boşluğuna 'gel!..' diyebildi sadece. Çünkü kalbi olmuştu Filbahri Toprak'ın. O andan sonra bütün kelimeler bütün aşklar Filbahri'ye yazıldı. Ve Toprak:

"Sırf o kar beyazını göreyim, ısıllı parlasın taşların diye geldi bahar. Güneş her gün sana doğuyor Filbahri'm. Yapraklarına değmek için yağıyor yağmur. İstese ırmakları boşaltıp çölleri yeşerten su, senin eşsiz kokunu duyayım diye kokmuyor. Her damlasına seni hapseden, yalnız güneşe teslim olan su, sen ezel ol sen güzel ol diye tatmıyor. Ben bu gözyaşlarındaki aşka, ufacık bedenindeki kocaman suretime, ben senin olmadan benim oluşuna hayran kaldım. Asırlarımın yalnızlığının sende dert olduğunu gördüm de öyle tutuldum sesine, kokuna, bakışına..."

Filbahri yanındakinin Toprak olduğunu anladığında Toprak çoktan aşkını bulmuş, itiraf etmiş, cevap beklemekteydi. Ancak Filbahri onu karşısında görmenin utancından tek bir söz bile edemedi. Toprak aşkı buldu, bekledi ama aşk ona bir türlü cevap vermedi. Yine de Toprak her gün doğumuyla kendini Filbahri'nin yanında buldu ve hiç usanmadan Filbahri'yi bekledi. Ama günler boyunca ne bir söz ne de bir bakış alabildi. Ve Filbahri cevap vermedikçe daha da kuruyordu Toprak. En sonunda bir gün:

"Bilirim kuraklığımdan her çiçek korkar, lakin sen yoksun diye kabul etmiyorum yağmuru, sen yoksun diye gökyüzümden gece eksilmiyor. Neyleyim, seni ezel yapmayan yağmuru Filbahri'm. Filbahri'min suretini görmeyeceksem, Güneş, nurundan âmâ olmuş gözlerime doğmayıversin," diye sitem etti. Filbahri cesaretlenip:

"Aşkı bana mı anlatıyorsun Toprak!.. Sesini duymadan seni hayalimde tanıyıp sevmişim ben. Ben aşkı seninle şekillendirmiş, seninle okumuş, seninle ezberlemişim. Aşkı bilmeden böyle konuşma."

Toprak bu cümlelerden sonra sadece Filbahri'ye aşkını kanıtlamaya çalıştı. Ancak Filbahri hayalinde yarattığı Toprak'ın ona hiçbir zaman âşık olmayacağına öyle inanmıştı ki hayallerinden çıkıp Toprak'ın aşkına inanamadı. Fakat bir gün ne olduysa küçücük Filbahri'nin inadı kocaman Toprak'ın aşkına yenildi. Kulların kulu Toprak'a kul oldu Filbahri. Artık Toprak da her gün Filbahri için ısınıyor,

onu yeşertmek bembeyazlığını görmek için var oluyordu. Fikri aşk, aşkı Filbahri olmuştu Toprak'ın. Yüzlerce yıllık yalnızlığını unutmıştu sanki ve Filbahri hep yanındaymış gibi davranıyordu. Allah'tan tek dileği "Filbahri'nin sonsuzluğu"ydı. Çünkü Toprak, Filbahri'nin dökülmesinden solmasından çok korkuyordu. Her ikisi de Filbahri'nin döküleceği günden hiç söz etmediler. Mutluluk, lügatlerinde aşkın karşılığıydı ve onlar sadece bu sözcüğü bildiler. Ama...

Günlerden bir gün bir gece Toprak Filbahri'nin kokusuyla uyandı. Her yan Filbahri kokuyordu. Yanına gittiğinde Filbahri dökülmüş kupkuru dalların altında bembeyaz bir örtü olmuştu. Filbahri Toprak'tan ayrı kalmaktan o kadar çok korkmuştu ki Toprak'ın bağrında ölüm olmayı seçmişti.

Bu habersiz ve vedasız gidiş Toprak'ın da sonu oldu. Filbahri'nin dökülen bütün yapraklarını bir bir topladı. Ve o günden sonra duyulan tek ses Toprak'ın hıçkırıkları, hissedilen tek koku Filbahri'nin kokusu oldu. Herkes Filbahri'yi konuşur oldu. Efsaneler yazıldı, resimler çizildi ama hiç kimse Filbahri'ye ulaşamadı. Fakat Toprak dünyaya ulaştı. Öyle bir ulaştı ki... Ağaçlar kurudu, çiçekler soldu, nehirler buhar oldu, canlılar hastalıktan, açlıktan öldü... Yine de Toprak bir türlü kabul etmedi yağmuru bağrına. Ve Toprak artık masumları canını alan bir katil oldu...

Toprak nasıl bir dehşete düştüğünü anladığında Filbahri'nin seveda, aşkınsa Allah olduğunu fark ettiğinde bütün cihan çöl olmuştu. Bütün sevgililer ayrılmış, Filbahri kokusu ise lanetlenmişti. Filbahri'nin "Ufacık bir çocuğun gülümsemesi için bütün güzelliğimi verebilirim," sözünü hatırladığında, Filbahri'nin güzelliği için bütün masum çocukları öldürdüğünü fark etti. Kendinden öyle nefret etti ki "Keşke Filbahri'yi hiç görmeseydim," bile dedi.

Allah'a yıllar süren yakanışı, af dilemesi böyle başladı Toprak'ın. Gece gündüz yalvarıyor sadece yağmur istiyordu. Bir damla sudan nice şehirler yeşertebilirdi. Ama bulutlar bir türlü ağlamadı. Sadece yaşadığı asırlar kadar yalvardığında, bir avuçluk su düştü gökyüzünden. Toprak o bir avuç suyla bütün cihanı yeşertebildi demeyi çok istesem de, Filbahri'nin doğup büyüdüğü yer çöl kaldı. Sonrasında her yerde bereket oldu, bolluk yaşandı, her yere yağmur yağdı. Ama o çölden bir parça bulut bile geçmedi ve hiç yağmur yağmadı Filbahri'ye.

Toprak'sa bunun ona verilmiş bir ceza olduğunu anladığı için tek kelime bile edemedi. Aşkının hatırasını, yüreğinden hiç silmedi... Ve bir zamanlar Filbahri'nin yapraklarıyla aydınlanan ağaçlar, çiçekler şimdi sapsarı kum tanelerine bıraktı yerlerini. Toprak'ın tek avuntusu Filbahri'nin ezel oluşuydu. Çünkü o kızgın çölden bir an olsun Filbahri kokusu eksik olmadı. Filbahri, sonsuzluktu...

Asırlara sığdıramadığım masalımda ben yazıcı dışında çok az insan "Bir zamanlar yemyeşil olan çölün, Sahra... Filbahri'nin ise Limon Çiçeği..." olduğunu bildi.

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

Rumuz: Anka

Merve ÇETİN

Bayburt Fen Lisesi

BUZUL HÜZÜN

Bugün yine tartıştık annemle. Hayır, anlamıyor beni. Dışarıda oynarken üstüm başım azıcık kirleniyorsa ne olmuş yani? Elinde yıkamıyor ya! İlla sitede oyna diyor. Siteyi de, içindeki yapma bebekten farksız çocukları da sevmiyorum ben. Bu sitenin dışında bir yer buldum geçenlerde. Teyzemle alışveriş için sitenin dışına gitmiştik. O alışverişe daldı, ben de alışveriş merkezinin yanındaki oyun parkına. Oyuncaklar hafif kırık, ama kullanılabilir. Yer siteninki gibi beton değil, toprak. Her yağmur yağdığında çamur olur park. Çocuklar özellikle o zamanlarda geliyor parka, çamurun üzerinde koşturuyorlar. Ben de o zaman keşfettim, o kadar zevkli ki! Yüzün gözün çamur oluyor, sen yine de sadece oynuyorsun. İşte çocukluk bu değil midir? Sonunu düşünmeden yaparsın. Şimdilerde bunu yapmazsam ileride zorlanırım gibi geliyor.

Tekrar yağmur yağdı. Parka gitmek üzere evden çıktım. Zehra'yı gördüm. Her zamanki gibi parktaki bankın kenarına oturmuş çamurla oynuyordu. Yaptığı da ne? Çamurun içine ayaklarını sokuyor, sonra tabii çukurun içinde ayakkabısı kalıyor. Elini çukura batırıp ayakkabısını arıyor. Böyle anlatınca eğlenceli gelmeyebilir ama biz kopuyoruz gülmekten. Zehra ile de böyle tanıştım zaten. Ben koşarken çukura battı ayağım. Çıkmaya çalışırken daha da battım. Ağlamaya başladım tabi. Biri değneğiyle kafama dokundu. Zehra'ydı. Yanıma oturdu ayağımı çektik birlikte. Ayakkabım çamurun içinde kalmıştı. Zehra ayağıma dokundu. Ayakkabı olmadığını anlayınca, çamura elini soktuğu gibi buldu. Banka oturduk. Etrafıma bakmadan ayağımla ilgilendiğim için Zehra'yı incelemeye fırsatım olmamıştı. Tam ona dönecektim ki elini yanağıma getirdi. Burnuma, alnıma, çeneme dokundu. "Burnun benimkinden küçükmüş," dedi. O an eğildim gözlerine baktım Zehra'nın. Beni görmüyordu. İlk kez âmâbiriyle tanışmıştım. Ne aptalım! Değneğini, ayakkabımın ayağımda olmadığını görmeyişini anlayamamıştım. Sonra güldüm. "Haklısın, burnum küçüktür benim," dedim.

O günden beri her yağmurdan sonra koşarak giderim o parka. Annem bilmez ha! Bilse yollamaz beni. Burayı sitede bir park sanıyor. Henüz sormadı, ama sorsa site dışında olduğunu söyleyeceğim. Nasıl eğlendiğimi görmeli. Hatta Zehra'yı da tanımalı annem.

Yasemin adım benim de... Annemlerin kocaman bir bahçeleri varmış. Dedem anneme en çok yasemin getirirmiş bahçeden. Annem rengini de kokusunu da çok sever. Bu yüzden koydu ya adımı da. Çamurlu çamurlu gelince eve, "Temiz çocuk ol, güzel kok!" der. En çok da bu yüzden kızar ya zaten.

Babam sakın bir babadır. Bugüne kadar haylazlıklarımı hep si-neye çekti. Annemi sakınleştirmeye çalıştı. Ona da üzülüyorum aslında. Çok çalıştığı yetmiyormuş gibi bir de beni çekiyor. Kalabalık bir sitede oturuyoruz. Okul, market, alışveriş merkezi, park hepsi olduğu için siteden şehre pek inmiyoruz. Kimse kimseyle komşu değil. Kimse kimseyle işi düşmediği sürece konuşmuyor. Zorla gülümsüyorlar insana. Benim büyüklerle pek işim olmaz tabi. Ama çocukları da böyle bunların... Her şeyleri saatle... Kızın birine "Yarım saat daha dur da kumdan kuleyi tamamlayalım," diyorum. Sana "Yemeğe geç kalırsam bir daha sofra kurulana kadar aç kalırım," diyor. Böyle şey mi olur? Ben sürekli mutfağa girer bir şeyler yerim. Uyanma saatim benim de sabit, ama ne oyun saatim kesindir ne de yemek saatim. Annem bir ara sitede oturanlardan etkilendi aslında. Dolaba saatli bir program asmıştı, bize anlatıyordu. Babamla birbirimize baktık. "Bir, iki, üç" deyince, ikimiz de ters taraflara kaçtık. Dolayısıyla programlı hayat yalan oldu.

Sitedeki çocuklar, diyordum, yapma bebek gibiler. Yaptıkları şeyler de verdikleri tepkiler de aynı... Çok az gürültü yaparlar mesela... Benim bağırıam lazım. İçimde tutamam, birilerini sobelemem lazım. Bu yüzden kaçıp gelirim çamur parkıma. Zehra ile birlikte diğer çocuklarla oynarız. Bazen de Zehra'yı alıp götürürüm parkın karşısındaki sahile, bir banka otururuz. Denizi, dalgaların taşlara vuruşunu, kuş seslerini dinleriz. Kuş seslerini çıkarmaya çalışır, birlikte güleriz. Zehra dalga taşlara çarptığında sıkır kolumu. "Bak, denizin taşlara olan öfkesini duyuyor musun?" der. Onu anlamak çok zorluyor beni. Bazen gözlerimi kapatıyorum. Onun gibi görmemeye çalışıyorum, ama olmuyor. Sahip çıkmam gerekiyor ona. Onu anlamaya çalışırken korumayı ihmal etmemeliyim.

Kimi kimsesi yok Zehra'nın. Yetimhaneden gelen çocuklarla servisten iniyor. Onlarla dönüyor sonra da. Bir keresinde onu almaya gittiğimde doktorunun öğretmenine söylediklerini işitmiştim.

Zehra'nın doğuştan âmâ olduğu doğru... Ama doğduğunda gözünde oluşan bir şey büyük bir hızla vücuduna yayılamaya başlamış. Sonra da görmesini engellemiş. Başka bir sakatlık olmasın diye ilaç tedavisi yapılmış. Ancak son birkaç yıldır bu Zehra'ya etki etmiyormuş. Duyduğumda yıkıldım. Koşarak çıktım yurttan. Sahile gittim, bağıra bağıra ağladım. Denize bağırdım. Sonra kuşlara... "Zehra sizi dinlemeyecekse uçmayın," dedim. "Çarpma taşlara," dedim denize. "Senin öfkenden bahsetmeyecekse Zehra, çarpmanın ne anlamı var!"

Ertesi gün Zehra'yı aldım. Birlikte parka yakın bir tepe var oraya gittik. Sessiz sessiz oturuyorduk. Birden Zehra ellerini açarak dua etmeye başladı. "Kar yağsın Allah'ım. Onun eriyişini yüzümde hissedeyim. İnsanların anlattığı kadar göz kamaştırıcı mı beyazlığı? Ben göremem de eriyiversin dilimde, bana yeter," diyordu. Onu böyle görmek beni de üzüyordu. Ona en çok istediği şeyi veremiyordum. Bu yüzden ben de koşmaya ve bağırmaya başladım. "Kar yağsın, kar! Zehra istiyor, ben de istiyorum. Yağsın artık!" Zehra gülüyordu. Onun istediğini yerine getiremiyordum belki, ama güldürmesini beceriyordum.

Yetimhaneye gittim bugün. Zehra'yı alıp çamur parka götürdüm. Eski bir kartondan ev yapmıştık parkta. Oraya gittik. Ben annemin müzik çalarını kaçırmıştım evden. Klasik bir müzik açtım. Nilay teyze var bizim sitede, güzel dolma yapar. Bize yolladıydı bu sabah. Onu da getirmiştim. Zehra güldü, "Ne oluyoruz?" dedi.

"Şu anda kocaman bir lokantadayız. Arkanda yedi sekiz tane masa var. Hepsisi de ağızına bir şeyler tıkıştırır insanlarla dolu. Sağındaki masada aksakallı bir dede ve iki torunu var. Torunların yanında hediye paketleri de var. Malum karne zamanı... Hiçbir zaman hediye bir karnem olmadı benim. Solundaysa evli bir çift var. Yıl dönümleri sanırım. Kadın elindeki kocaman taşlı yüzüğe bakıp duruyor çünkü. Tavana bak şimdi. Büyük yuvarlak lambalar var. Uçlarındaki boncuk yığını etrafı daha renkli yapsın diye galiba."

Zehra gülüyordu, "Nasıl geldik buraya? Hayır, paramız da yok!" Kendimden emindim:

"Bedavaya girdik. Sen ünlü birisin. Burada seni ağırlamanın onlara şeref vereceğini söylediler. Senin sayende böyle bir yerde yemek yiyebiliyorum. Ah, bak garson menüü de getirdi."

Zehra ciddiyetle: "Bilemedim ki, çok seçenek var. Ama dolma olabilir. Buranın dolması iyi oluyor," dedi. Dolmalarımızı yedikten

sonra karnını tuttu Zehra, "Çok yedik be!" dedi. Yine gülüştük. Onu lokantaya götürdüğüm bir gün böyleydi işte.

Bugün yetimhaneden bizim evi aradılar. Zehra sabahtan beri yetimhanede yokmuş. Benimle olup olmadığını sordular. Ben anemlere görünmeden kaçtım evden. Yetimhaneye gittiğimi, Zehra'yı, bilmiyorlar. Ağladım yolda. Otobüs de bulamadım, koştum. Çamur parka gittim, yok. Sahildeki banka, karton eve baktım... Yok. Aklım başımdan gitti. Karanlık da çöktü. Nerede bu kız? Çamur parka geri döndüm. Oturdum toprağa, ağladım. Yandaki televizyoncudan meteoroloji duyuluyordu. Bu gece kar yağışı bekleniyormuş. Eyvah, Zehra üşür. Kar yağacak.

Birden aklıma geldi. Tabi ya! Koşarak kar duası yaptığımız teppeye gittim. Seslendim. Yeşilliklere oturmuş şarkı söylüyordu. Beni duyunca sustu: "Geldin sonunda!" dedi, "Bugün bizimki inecek yer yüzüne. Yasemin düşünsene, yüzümde eridiğini hissedeceğim."

Yaklaştım yanına. Gözyaşlarımı tutamıyordum. "Tabii hissedeceksin. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Sabahtan beri," dedi.

Çantama ekmeek arası koymuştum. Bir şey yemeyi unutacağını biliyordum. Verdim eline. Zehra kenarını ısırdı. Sonra ikiye böldü. Elime verdi:

"Açsın biliyorum. Sabahtan beri beni arıyorsun." Ekmeğimi yerken elindeki morlukların arttığını gördüm. "Bunlar soğuktan mı?" Zehra parmaklarını kazağının içine soktu:

"Sabahtan beri buradayım çılgın! Üşümüşüm işte!"

Gözlerimi ondan ayırmadım. Karı bekleyişi o kadar güzel ki! İnsan gözünün önünde olunca kıymetini bilmiyor. Zehra ise hiç görmediği bir şeyi insanlardan duyduklarıyla seviyor, merak ediyor. Saate baktım. Epey geç olmuş. Babam ve annem nerede olduğumu bilmiyorlar. Merak etmişlerdir şimdi. Alıp götürmem Zehra'yı, istemiyorum da. Hâlâ benim verdiğim ekmeği yiyor. Küçük lokmalarla yer Zehra. Bir ara gözlerim kapanmış. Zehra'nın bağırmasıyla uyandım.

"Yasemin! Ekmeğim ıslandı!"

"Tükürdün mü? Pis şey!" dedim.

"Hayır Yasemin, hayır. Yağıyor, sanırım yağıyor!"

Burnuma bir kar tanesi düştü. Sonra bir tane, bir tane daha... Hızla artıyordu. Zehra'ya baktım. Ekmeğini yere koymuş ağzını göğre doğru açmıştı. Kar taneleri yüzüne konuyor, hemen eriyordu. Uzandı yere, saçlarını açtı:

"Seyret Yasemin! Birazdan kardan bembeyaz olacağım."

Güldüm, "Hasta olacaksın kalk!" dedim.

"Bana kardan adamı anlat yapacak mıyız beraber?"

"O zaman çok dikkatli dinle! Bir daha anlatmayacağım. Karın çok yoğun olduğu günlerde yapılır kardan adam. Bol bol kar kullanırsan kardan adamın daha sağlam olur. Kardan toplar yapıp birleştiririz. Kocaman şişman bir beden oluştururuz. Burnuna havuç, gözlerine zeytin, başına da babamın şapkalarından takarız. Boyuna da senin pembe atkını takarız ha? Ne dersin?"

Zehra'ya döndüm. Gözlerini kapatmıştı. Uyumuş olmalıydı. "Uyudun de mi şaşkın?" Ellerine dokundum buz gibiydi. Sonra birden nefes almadığını fark ettim:

"Uyudun de mi? Kar yağıyor Zehra! Uyku vakti değil ki!" Ne yapsam uyanmıyordu. Salladım bedenini. Üstünden karları temizledim. Kulağına fısıldadım:

"Bak ne diyeceğim? Şimdi yüzünde eriyen kar tanelerini sayarsam uyanır mısın?"

BİRİNCİ MANSİYON

Rumuz: Mürran

Fatih TURAN

Aydıntepe Çok Programlı Lisesi

BARLAS

Yaz akşamlarından biriydi. Güneş dağlardaki parıltılarına dans ettirerek çekiliyordu tepeciklerin üzerinden. Yollar kıvrım kıvrım ilerliyor, kuzu sesleri börtü böceğin sesleriyle karışıp doğal bir musiki oluştuyordu. Sığırtmacı köyün dibinde oturmuş, yorulmuş olacak ki alnını siliyordu. Kafasını kaldırıncı yolda gelenler olduğunu fark etti, yaşlı fersiz gözleriyle dikkat kesildi. Gelenler iki kişiydi. Beraber ilerliyor, sohbet ediyorlardı. Biri yaşlıcaydı. Yılların izlerini yüzündeki derin çizgilerde biriktirmiş, yetmiş yaşlarında olduğu hissi veriyordu. Kurt bakışlıydı. Geniş omuzları gençken çok güçlü olduğunu düşündürüyordu. Yaşlı bir adam olmasına rağmen bir delikanlı gibi at sürüyordu. Saçlarına aklar ağ örmüş gibiydi yanındaki ise çok gençti. Kömür karası saçları, yay gibi kaşlarının altında, bembeyaz bir yüzü vardı. Oldukça yakışıklı ve güçlü görünüyordu. Bunlar obadaki ağalardan Osman Ağa ve torunu Barlas'tı. Gelip selam verdiler. Yollarına devam ettiler. Bugünler kötü günlerdi, dede torun bunu konuşuyorlardı:

"Dede ne olacak şimdi? Gerçekten göçecek miyiz buralardan? Babamın mezarı burada, ben ölürüm de gitmem." İhtiyar gözlerini kıstı. Bugünleri de mi görecektik, dercesine dişlerini sıktı:

"Ey oğul! Bize de zor gelir, ama artık burada mekân tutamayız. Beylerle akşam konuştuk. Bir grup önden gidecek. Üç kişiden oluşan bir grup da bize takip etmemiz gereken yolu ve bilgileri toplayacak."

"Kim gidecek acaba?"

"Bilirsin bayram var, bahar geldi. Burada yarışlar yapılacak. Kim en iyisiye o seçilecek."

Barlas dudak büktükten sonra:

"Dede eve geç kaldık. Anamla Aybüke merak etmişlerdir. Gel eve kadar yarış yapalım."

"Vay köftehor seni, büyümüş de Osman Ağa'ya kafa tutuyor," dedikten sonra atların karnına hafifçe dokundular. Cins atlar rüzgârın ısıklık seslerine karışarak soluğu konakta aldılar. At uşakları gelip atları aldılar. Osman Ağa ve Barlas hazır olan yemekleri görünce sarmaş dolaş şakalaşarak yemeğin başına geçtiler. Gelenleri ilk Aybüke gördü, bir koca karı gibi ellerini beline koyup:

"Biz dedemize onca yemek yapalım, o da gitsin diğer torununu sevsin," dedi. Bunu söylediğinde anası Fatma Hatun ve uşaklar, Osman Ağa'yla Barlas'a bakıyorlardı.

"Seni gidi deli kız! Gel bakalım buraya," der demez bir kolunda Aybüke diğer kolunda Barlas, birlikte sofraya oturdular.

Fatma Hatun:

"Nerelerdeydiniz baba? Sabah çıktınız daha yeni geliyorsunuz."

"Barlas'a ders veriyordum ama için rahat olsun artık ders falan yok," dedi. Fatma Hatun'u bir düşünce sardı. Fatma Hatun, Barlas'ın anasıydı. Genç, güzel bir kadındı. Daha iki yıllık evliyken kocası Yusuf ölmüştü. Aslında en yüksek makama çıkmıştı. En ön safalarda bir sürü düşman tepeledikten sonra şehit olmuştu. Arkasında da bir yaşındaki ikizlerini bırakmıştı: Barlas ve Aybüke.

Fatma Hatun, onları koca çadırdaki dedeleriyle birlikte büyüttü. Biri yağız bir delikanlı, diğeri de çok güzel bir genç kız oldu. İkiz olmalarına rağmen Aybüke Barlas'a 'abi' derdi. Dünyadaki tek serveti bu iki çocuktü. Bu düşüncelere dalmışken bir davudi ses onu kendine getirdi.

"Kızım biraz daha yemek koy bana." Uzatılan tasa biraz daha yemek koyarken bir yandan da konuşuyordu.

"Artık niye ders vermeyeceksin Barlas'a baba, yoksa saygısızlık mı etti?"

"Yok kızım, Barlas öyle şey yapar mı hiç! Artık ona verecek bir şeyim kalmadı. Benden hızlı at sürer, kılıç sallar, ok ve yayı bir parçasıymış gibi kullanır. Bileğini her babayığit bükemez." Bir yandan Barlas'ın sırtını sıvazlarken bir yandan devam ediyordu:

"Barlas bir aslanı andırıyor, diyebilirim ki kimse onu yenemez." Aybüke her zamanki dalgacı haliyle,

"Dede bırak Allah aşkına, bu beceriksizden bir şey olmaz."

Sofradaki herkes kahkahalarla güldü. Güzel bir akşam yemeği yediler.

Fatma Hatun ve Osman Ağa uyudular. Barlas, yapılacak müsabakayı düşünüyordu. 19 yaşında olmasına rağmen tam manasıyla bileği bükülmez bir yiğitti. Anadolu'ya gönderilecek öncü birlikte mutlaka olmalıydı. Küçük bir ateşin çizdiği ışık oyunlarına bakarak uykuya daldı. Sabah namazına kalkmayı ve günlük işlerini yapmayı planlıyordu. Bu sırada Aybüke geldi:

"Abi uyuyamadım, vakit erken hava da çok güzel, çıkıp biraz dolaşalım mı?" Barlas, Aybüke'ye baktı. Gerçekten de haklıydı. 'Olur' gibisinden kafasını sallayıp üzerini giyindi ve kız kardeşine,

"Hadi küçük hanım nereye gitmek istersiniz, deyin bakalım."

"Aman abi yarım saat gezeceğiz, kimsenin olmadığı bir yere gidelim. Konuşur, dertleşiriz."

Barlas, önünde yürüyen kardeşine merakla bakarak takip etti. Bu gece hava güzeldi, köyden sesler geliyordu. Bulundukları tepedeki görünür ışıklar, ateş böceklerini andırıyordu. Tabiatın güzelliği karşısında sarhoş bir ruh haliyle otların üzerine çöktüler. Aybüke her zamanki gibi abisinin dizine yattı ve sordu:

"Abi sahiden gidecek miyiz?" Barlas kardeşini teselli edermiş gibi kafasını salladı.

"Aybüke, güzel bir yurt buluruz elbet, güzel yerler keşfedeceğiz. Buraları ben de seviyorum, ama terk etmeye mecburuz."

"Evet doğru, yapacak bir şey yok. Eğer burada kalırsak hepimiz salgın hastalıklardan öleceğiz."

"Bir şey olmaz merak etme. Dedem malzemeleri toplamaya başladı bile. Oba halkı hazırlanıyor. Hiçbir güne kadar ben giderim. Sizler de dedemle beraber gelirsiniz." Aybüke itirazla;

"Sen neden erken gidiyorsun?"

"Bilmez misin nevrüzde yapılacak yarışmalarda birinci gelenler gönderilecek."

"Eeee ne var bunda sanki, bize ne?"

"Ben birinci olacağım ve keşif birliğiyle gideceğim."

Aybüke üzölmüştü, yine de biraz kızgın bir şekilde:

"Git git, önden git. Sanki bizle gelsen ne olacak," der gibi abisine baktı ve güldüler.

"Abisinin güzeli. Hadi yeter bu kadar, kucağımda uyumaya başladın koca bebek."

"Off tamam! Hadi gidelim."

Barlas'ın obası Rusya'da benliğini kaybetmeyen son boylardı. Ataları asırlar önce Orta Asya'dan Anadolu'ya göçmüştü. Ama onlar burada kalmayı tercih etmişler, zamanla İslamiyet'i kabul edip Müslüman olmuşlardı. Toprakları güzeldi ama kuraklık ve salgın hastalıklar artmıştı. Hayvanların susuzluktan ve hastalıktan ölmeye başlaması onları yeni bir yurt aramaya mecbur bırakmıştı. Burada son günleriydi artık.

Barlas sabah ezanıyla uyanıp namazı eda ettikten sonra gün ağarınca kadar Kuran okudu. Fatma Hatun yemeğe çağırmasa belki daha da okurdu.

"Barlas'ım gel sofrayı hazırladım. Yemeğini ye de yine okursun," demesiyle, Kuran'ı kapatıp sofraya gitti. Uykucu kardeşi Aybüke gözleri mahmur, dedesi ile onu bekliyordu. Sofraya oturdular ama Barlas'ı bir düşünce sarmıştı.

"Ne düşünüyorsun oğlum öyle kara kara."

"Ana bilirsin ki iki gün sonra bayram, sonra da yolculuk isterim ki son günlerde ava gidelim, onu düşünürüm."

"Olsun yavrum git tabi. Ama fazla geç kalma merakta kalmayayım."

Sabah yemeğinden sonra Barlas at uşağı Tuğrul'a,

"Atımı, okumu ve yayımı hazırla," demiş ardından çıkıp gitmişti. Evdekiler, bütün obadakiler gibi hazırlık yapıyordu. Barlas, akan nehrin suları boyunca gidiyordu. Güneşin pırıltılı ışıkları arasında durup bir ağaç gölgesinde uyudu. Akşama kadar böylece son bir defa her yeri gezmek istedi. Doğanın inanılmaz güzellikleri arasında güneşin batışını izliyordu. Hiç hayvan avlamamıştı. Daha doğrusu kıyamamıştı o masum canlılara. Rüzgârın hafif eşiğini ve deredeki çeşit çeşit hayvanın seslerini dinliyordu. Oldukça uzaktaydı obadan. Bozkırda başıboş, dalgın bir şekilde yürüyordu. Tam bu sırada bir kadın çığlığı duydu. Kafasını sesin geldiği tarafa çevirdi, gözlerinde

şimşekler çıktı. Yedi sekiz Rus, obadaki Çağatay Ağa'nın kızına doğru koşuyordu. Kızcağız ise Barlas'a doğru çelimsiz adımlarla kaçmaya çalışıyordu. Bu kız İlder olmalıydı, Barlas ona benzetti. Hemen atını çevirip kızı doğru koşturdu ve kızı atının arkasına doğru çekti. Kız çok korkmuş, âdeta dilini yutmuştu. Barlas'ın atının yularına yapışarak, 'kurtar beni' diye yalvarmaya başladı. Ruslar, üzerlerine geliyordu. Barlas, sakın olmasını istedi kızıdan ve attan indi ve İlder'i bindirdi. Yanlarına gelen Ruslar zayıf Türkçeleriyle,

"Kızı bize ver. Yoksa seni öldüreceğiz," deyince Barlas, küplere bindi. Yedi sekiz kişilerdi. Sayıca üstün olmaları onları cesaretlendiriyordu. Olup bitenleri İlder, heyecan ve korku içinde seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Gidin yolunuza, yoksa o kellelerinizi uçurmak benim için zevk olur."

Bu sözün üzerine Ruslar kahkahalarla gülemeye başladılar. Elebaşı olduğu belli olan iri yapılı bir haydut,

"Bak sen şu ana kuzusuna bir de bizi öldürecek." Bir diğeri,

"Hugo, ben onu öldürüp geliyorum şimdi," demesiyle aralarında amansız bir dövüş başladı. Barlas, kılıcını çeker çekmez bir iki tanesini yere serdi. Bunu gören Ruslar "öldürün şu köpeği, sağ koymayın" diyerek Barlas'ın üzerine delirmiş gibi saldırdılar. Barlas atlıyor, zıplıyor, sert kılıç darbeleriyle tepeliyordu Rusları. En son Hugo ile Barlas kalmıştı. Hugo:

"Köpeeek, seni öldürmek benim için bir zevk olacak."

Barlas, dalgacı bir tavırla:

"Gel de öldür ağa seni tutan yok ya," dedi.

Arkalarındaki İlder biraz olsun sakinleşmişti. Barlas'ın bu kadar usta olduğunu bilmiyordu. Sonuçta bir tek düşman kalmıştı. Hugo,

"Birkaç gün sonra düğünüm olacak derinden davul yaptırıp düğünümde çalacağım," diye bağııyordu. Aralarında amansız bir kavga başlamıştı. İki silahşor da gerçekten iyi dövüşüyorlardı. Barlas Hugo'nun kılıcını düşürdü ve boğazına hançerini dayadı.

"Eğer Müslüman olursan seni öldürmem," dedi.

Hugo, kabul etmedi. Saldırmak için hamle yaptı, ama nafi. Barlas'ın kılıcı onu ikiye böldü. Barlas terlemişti, kılıcını otlara süre-

rek temizledi ve İlder'in yanına döndü. İlder, korkudan ve heyecandan bembeyaz olmuştu. Oturdular akan suyun başına, konuşmaya başladılar.

"İlder, neden tek başına buralara geldin," diye sordu Barlas.

"Sen bir kahramansın, sekiz kişiyi birden öldürmek ancak masallarda olur. Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Ağlıyordu İlder, yaşadığı olayın korkusunu atlatamamıştı. Barlas onu sakinleştirdikten sonra,

"Ben çiçek topluyordum. Ağaçların içinden çıkıp üzerime koştular. Ben de korkup sana doğru kaçtım. Hepsini bu," dedi. Barlas,

"Neyse kurtuldun ya önemli değil, bu yeter. Obaya nasıl döneceksin? Burası çok uzak."

"Bilmem dedi İlder," sadece. Belli ki utanıyordu. Barlas,

"İstersen benim atımla gideriz, merak etme. Ama bu olanları kimseye de anlatma tamam mı?" "Evet," der gibi başını salladı İlder.

Obanın berisinde İlder'i attan indirdi Barlas. Konağına doğru yol almaya başladı İlder. Ama Barlas'ın kalbinin derinliklerinde İlder'in yüzü kaldı. Daha on sekizinde insanı uzak yolculuklara çıkaran kara gözleri ve nahif bir edası vardı kızın. Bunları düşünerek eve doğru yürüyordu. Bir an kendi kendine "Böyle düşünmem yanlış," dedi. Konaktan içeri girdi. Hiçbir şey vurmadığını gören Aybüke gülerek,

"Ha haha, beceriksiz seni," diye dalga geçmeye başladı. Dedesi,

"Barlas neden bir şey vurmadın," deyince içinden

"Avcıydım ama kendim av oldum, İlder beni kalbimden vurdu. Ben hâlâ oku çıkaramıyorum, kalbim kanıyor," dedi. Cümleleri kendinde saklıydı.

"Kıyamadım dede! Hayvanlar çok masum, saf ve temiz," dedi hüznü ve şefkatin hâkim olduğu bir ses tonuyla. Yorgundu; savaşmıştı Ruslar ve gezdiği dağlar onu yormuştu. Yatağına uzandı ama uyumak ne mümkün. İlder vardı aklında, tekrar tekrar o ana dönmek istiyordu. Bu düşüncelerle uykuya daldı.

Sabahın ilk ışıkları ile birlikte büyük bir heyecanla uyandı. Düşünceliydi. Çocukluğundan beri babasının olmayışı onu hep etkilemişti. Bir alperenin oğluydu. Onun vücut yapısını hep babasına benzetirlerdi. Yaşı genç, bileği sağlam, yüreği bir kaplan kadar ce-

surdu. Onunla yarışmak isteyenler sabah erkenden bir bayram havası içerisinde uyanmışlardı. Dedesi Osman Ağa, onu bekliyordu konağın başköşesinde.

"Gel bakalım buraya! Gözümün nuru seninle konuşacaklarım var."

Barlas, biraz merak ve biraz da korkuyla dedesinin yanına oturdu.

"Oğul bilirsin, baban düşman tarafından öldürüldü. Tıpkı senin gibi mertti, güçlü ve cesurdu, yine de şehit oldu. Yarışmada birinci gelenler Anadolu'ya gidecek. Orada karın kardeşlerimiz var. Yol çetin ve uzundur. Senin savaş bilgin de pek yok. Bilirim kimse bileğini bükemez ne olur ne olmaz seni de kaybedemem gitmeni istemiyorum."

Barlas, bu sözleri duyunca beyninden vurulmuşu döndü:

"Dede sana karşı gelmek haddim değildir, ama ben gitmek istiyorum. Oradakilere yararım dokunsun isterim. Hem bu yolda ölürsem şehit diye anarlar beni. Ne olur bu isteğimi geri çevirme."

Osman Ağa'nın gözleri dolmuştu. Ağlamamak için kendini zor tutuyor, duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Duygulanmıştı, torunu da oğluna benziyordu. Hemen kendini topladı, dudaklarından mahcup bir ses döküldü:

"Bizdeki de lakırdı işte oğul. Belki dönersin dedim ama olmadı. Seni burada tutamam ama dikkatli olmanı isterim. Arkandan dualarımı esirgemem merak etme." Barlas, bunları duyunca çok sevinmişti. Dedesine sarılıp,

"Biliyordum dedem kırmaz beni," diyordu.

Osman Ağa'nın gözünden yaşlar dökülmek üzereydi. Barlas'ı başından savmak için:

"Hadi yiğit, git silahlarını kuşan o zaman," dedi. Barlas, hazırlık yapmak için sevinçle ayrıldı. Yarışların yapılacağı alan insanlarla dolup taşmıştı. İlder ve Fatma Hatun da izleyiciler arasındaydı. Osman Ağa ve Barlas er meydanına doğru ilerliyorlardı. Çağatay Han, Osman Ağa'yı görünce takılmak amacıyla:

"Osman Ağa, torunun daha çok toy, ezilir bunca yiğidin arasında," dedi. Bu söz Barlas'ı kızdırmıştı. Ama hiçbir şey demedi.

"Ağa onu ben yetiştirdim. Öyle bir yiğit olacak ki göreceksin. Onu gören düşman korkudan çil yavrusu gibi dağılacak."

Çağatay Ağa şaşırmıştı. Çünkü Osman Ağa kimseyi övmezdi, beğenmezdi. Ama torunu hakkında övgü ile konuşuyordu. Barlas'a dönerek;

"Hadi bakalım evlat" dedi, "Dedenin yüzünü kara çıkarma."

Bu konuşmanın ardından yarışmacılar toplanmaya başladılar. İlk önce at yarışları yapılacaktı, Yüz doksan kişi arasından birinci gelen diğer yarışmalara da katılabilecekti. Ok atma yarışları ise elli kişi arasında yapılacaktı. Bu ok yarışmasında ilk üç kişi kendi aralarında tekrar yarıştırlacak böylece ok atma yarışmasının birincisi tayin edilecekti. Bir de kılıç yarışması vardı. Seksen kişi ikiye eşleşerek en sona kadar azalıp birinci seçilecekti. Savaşlarda pişmiş tecrübeli yiğitler çoktu. Dışarıdan bakınca hangisi diğerine üstün gelecek seçilemiyordu. Hepsi birbirinden yiğitti. Barlas'ı izlemek için gelen Fatma Hatun ve Aybüke en az Barlas kadar heyecanlıydılar. Hele Aybüke... belki de en heyecanlı oydu. Abisinin kazanmasını istiyordu. Davul sesleri arasında herkes yarışmanın başlamasını bekliyordu. Barlas, atının yanındaydı. Atını çok seviyor, onunla sanki en yakın arkadaşymış gibi konuşuyordu. Mercan'dı atının adı. Simsiyah vücudunda beyaz olan tek yer, alındaki ceviz büyüklüğündeki izdi. Cins bir attı Mercan. Barlas'ı anlıyormuş gibi bazen o konuşurken kişnerdi. Artık yarışma başlamak üzereydi. Tellal, yiğitler toplansın diye bağırmaya başladı. Yüz doksan cins at bir hizada verilecek işareti bekliyordu. Tellal:

"Ey yiğitler gazanız mübarek ola. Şimdiden kolay gele. Yarışan yiğitler, Akkoyun düzündeki yeşil mercanlardan alıp gelen ilk kişi birinci olacak bilesiniz," der demez yarışı başlattı. Yol yokuştı, Barlas bu yokuş yolda Mercan'ı yormak istemedi.

500 metre kadar gidildiğinde yirmi yiğit vardı Barlas'ın önünde. Yiğitler güzel at sürüyor bir yandan da naralar atarak atlarını şevke getirmek için uğraşıyorlardı. Barlas, sudan mercanı alır almaz hemen atına atlayıp geri dönüş yoluna geçti. Önünde pek az yiğit kalmıştı. Barlas, yarışmanın kızıştığını görünce Mercan'ı daha hızlı sürmeye başladı. Kasırga gibi esiyordu. Sıra ile ardında bırakıyordu diğer yarışmacıları. Geçildiğini gören yiğitler, atlarının karınlarına vuruyorlardı. Ama nafiye, Barlas birinciliği çoktan eline almıştı. 200 metre kalmıştı bitiş çizgisine. Yarışma meydanındakiler gelenin Bar-

las olduğunu anlamışlardı. Osman Ağa heyecandan çılgına dönmüştü. Tam bu sırada Mercan'ın ayağı kaydı, Barlas'ı 2- 3 metre kadar uzağa fırlattı. Meydandakiler hep bir ağızdan,

"Ne oldu bu yiğide? Göz verdiler bahadıra..." diyorlardı. Aybüke ve Fatma Hatun korku içerisinde olanları izliyordu. Osman Ağa hayıflanarak,

"Kaç defa dedim ona, dikkat et diye."

Yarışmacılar Barlas'a yetişmek üzereydiler. Barlas ne oldu bana, diyerek kendine geliyordu. Ayağa kalktığı anda durumu anladı. Mercan düşmenin etkisiyle hafifçe topallıyordu. Hemen atına bindi, eğilip kulağına:

"Ahretlik beni yarı yolda bırakma. Hadi Mercan'ım yarış bizimidir," dedi. Mercan anlamışçasına önce şaha kalktı, sonra dörtnala koşmaya başladı. Barlas, 50 metre kala yakaladı birinciyi. Artık Barlas ve diğer yiğit yanyana koşuyorlardı. Barlas nara atıyor, "Hadi benim sadık dostum, yapabiliriz," diyordu. Mercan anlamışçasına çatlar gibi koşuyordu. Yarış bittiğinde Barlas, bir metre ile birinci olmuştu. Çok mutluydu, beyler onu tebrik ediyorlardı. Bir ara kafasını çevirip bakınca İlder'i gördü. Kendisini alkışlıyordu İlder. Tam göz göze bakışirlarken dedesinin ağır eli omzunda patladı:

"Hele benim aslanımı gördünüz mü? Büyüdü büyüdü de tam bir bahadır oldu."

Sevinç çığlıkları arasında ikinci yarışma başlamak üzereydi. Barlas, ok atma yarışmasına katılmayacaktı. Birinciliği ona yetiyordu Anadolu'ya gitmesi için. Kılıç yarışmasına katılmak istiyordu, ama daha zamanı vardı. Önce ok atma yarışları yapılacaktı. Bu sırada Barlas, yarışmaların yapıldığı yerin yakınında, akan derenin kenarında dinlenmeye çalışıyordu. Kılıç yarışmalarına dinç girmeliydi. Akan suyu dinlerken bir sesle bölündü. Barlas bu sesi tanıyordu:

"Çok güzel yarıştın, birinciliği hak ettin." Döndüğünde İlder'in ona doğru geldiğini gördü.

"Sağ ol İlder, dualarını hep hissettim."

"Ağzında kan var ne oldu sana?"

"Atımın ayağı kayınca, küçük bir kaza oldu merak etme."

"Neyse dönmeliyim, bizi biri görürse yanlış anlar."

Barlas, "Olur sen bilirsin," dedi. Kalbi de İlder'in ardından yürüyordu aslında. İlder ayrılırken şevklendirmeyi unutmadı Barlas'ı,

"Merak etme kılıç yarışmasını da kazanacaksın," dedi ve bir ceylan gibi seke seke uzaklaştı. Barlas'ın gönlü bir hoş olmuştu, ama fazla takılmadı. Yarışma başlamak üzereydi. Osman Ağa kendi kılıcını, kalkanını eline vermişti ve Barlas'a,

"Oğul bu kılıç ve kalkan babamdan yadigârdır bana. Yenilgi yüzü görmemiştir bunlar. Sana da uğur getirir inşallah," diyerek torununu er meydanına salmıştı.

İlk müsabakalar tamamlanmış Barlas ve Baba Salim sona kalmışlardı. İkisi de yorgundu. Baba Salim, bileği bükülmez güçlü ve hünerli bir yiğitti. İki taraf da biraz dinlendikten sonra er meydanına yeniden geldiler. Son müsabaka niteliğindeydi bu kapışma. Tellal işareti verdi ve kılıçlar çekildi. Baba Salim:

"Selamün Aleyküm, Barlas."

"Aleyküm Selam Ağam."

"Bilmezdim gayrı, senin gibi bir toy yiğitle dövüşeceğimi son oyunda."

"Doğru dersin Ağam, senin kadar olmasa da ben de biraz kılıç kullanmayı bilirim."

"Sen aslan yavrususun evlat, baban tam bir yiğitti. Seninle vuruşmak istemem ama elim mecbur, davran kılıcına."

"Ağam çeksin önce büyüğüm varken erken davranmak yakışmaz bize."

Bu konuşmalardan sonra bir dövüş başladı ki aralarında, görenleri hayrete düşürecek kadar çekişmeli ve çetindi. İki taraf da güçlüydü. Bu, dövüşü daha da güzelleştiriyordu. Baba Salim'in kılıcı elinden düşünce Barlas da saygısından kendi kılıcını attı. Hançerle dövüşmeye başladılar. Barlas kılıcını atınca kalabalıktan,

"Vay be! Ne kadar mütevazı genç bu böyle."

"Babası gibi yiğit olacak."

"Ama yanlış etti, Salim Ağa yenilmez gayrı."

"Hiç belli olmaz, bu yiğit öyle yabana atılacak türden değil."

Bu konuşmalar arasında Baba Salim hançerini attı ve Barlas'a sarıldı.

"Yiğit sen birinci oldun bende dövüşecek hal kalmadı," dedi. Barlas,

"Ağam iyi ders verdin, bu dövüş bana çok şey öğretti," diye cevapladı. Barlas, iki yarışmada da birinci olmuştu. Beyler onu yanlarına çağırarak herkesin içerisinde şöyle dediler:

"Yiğit yaşın toy, ama gösterdiğin erdem ve cesarettten dolayı sen seçildin. Anadolu'daki dostlarımıza gidecek en uygun yolu keşfedecek olan da sensin. Allah senin gibi evlatları aramızdan eksik etmesin. Baba Salim ve sen, ikiniz yarın yola çıkacaksınız. Yolda lazım olacak şeyleri size vereceğimiz heybede bulacaksınız. Şimdi-den gazanız mübarek ola," dediler. Barlas kendine uzatılan heybeyi aldı. Baba Salim'e kanı kaynamıştı her nedense. Birlikte gidecekleri için tekrar sarıldılar birbirlerine.

Akşam karanlığı bütün kasvetiyle çökmüştü. Seyirciler döndüler. Obada hem bayram hem de bir matem havası vardı. Barlas ertesi gün yola çıkacaktı. Bu yüzden erkenden yatılmıştı. Sabah erken kalkan anne, güzel bir sofraya hazırlamıştı. Oğlunu tehlikeli yerlere gönderiyordu. Ama kaygılı değildi. Çünkü böyle olması gerekiyordu. Barlas'ın eşyaları hazır. Zaman çok hızlı geçiyor, Fatma Hatun zamana engel olamıyordu. En çok da Aybuke üzülüyordu. O şakacı deli kız, abisinden ilk defa ayrılacaktı. Çadırdaki bir matem havası karargâh kurmuştu. Barlas, dedesinin elini öptü ve helallik istedi:

"Dede, gidip gelmemek, gelip görmemek var. Hakkını helal et."

"O nasıl laf oğul, helal etmem, geleceksin buraya. Ancak öyle," dedi ve torununu alnından öptü. Sıra Fatma Hatun'daydı. Belki de kocasından sonra düşmana bir kurban daha yolluyordu. Genç, toy, kınalı bir kurban... Üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak oğluyla vedalaştı. Aybuke en sona kalmıştı. Ağlıyordu. Yüzünden gülümseme eksik olmayan deli kız ağlıyordu.

"Abi tez dön tamam mı? Geç kalırsan hasretler çekilmez olur."

"Kuzum ister de abisi yapmaz mı? Kuş gibi gider gelirim," dedi Barlas. Artık yola çıkma vaktiydi. Baba Salim ile obanın çıkışında buluşacaklardı. Atının üstüne atladı, yularından kavrarak şaha kaldırdı. Uçurlayanlara "Unutmayın beni! Tez zamanda dönerim," dedi. Onlar buruk bir sesle, "Selametle" diyebildiler ancak. Uzun meşakkatli bir yol başlamıştı. Baba Salim'le buluştular, selamlaştılar. İki de son bir kez obaya bakıp aynı anda:

"Ya Allah, Bismillah..." dediler.

İKİNCİ MANSİYON

Rumuz: Suç Ortağı

Buse ŞENER

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

YEKPARE BİR ANIN PARÇALANMIŞ AKIŞI

Yeni taşındığım eve henüz alışamadım. Her sabah denizi göreyek uyanmaya alışkın ben, şimdi bu sessiz, birbirine yabancı yüksek binalar arasında boğuluyorum sanki. Yavaş yavaş gözlerimi araladım. Güneş bile doğmamıştı odama. Mutfaktan sesler de gelmiyordu. Sıcak bir kahve içip, hızlıca giyinerek kendimi dışarı attım. Apartman ilk günkü gibi çok sessizdi. Farklı bir havası vardı. Kırık dökük duvarlar, çalışmayan bir asansör... Ölü bir apartmandı sanki. İşime hiç bir zaman geç kalmayı istemiyordum. Şanslıyım bu gün, metrobüse yetiştim. Sekiz dakika sonra hastaneye ulaştım. İlk hastamın kim olduğunu merak ediyordum doğrusu. Beyaz önlüğümü giyip ikinci kata, başhekimin odasına çıktım. Dosyayı alıp kantine geçtim. Açtım ve uzun süre dosyayı inceledim: "Sedef Yazıcı, 32 yaşında, Alzheimer hastası, bir aydır tedavi görüyor. Hastalığın sebebi bunama değil, başına aldığı darbe ile oluşan kitle. Kitle günden güne büyüyor." Yoksa bu kadar genç bir insan nasıl alzheimer hastası olabilirdi ki! Oda numarasına baktım ve kafamda bir sürü soruyla birlikte kantinden çıktım.

38 numaralı odanın önündeydim. Çok heyecanlıydım. Yavaşça kapıyı açtım ve içeriye girdim. Oda bomboştu. Dışarıya çıkıp danışmadaki hemşireye hastanın nerede olduğunu soracaktım ki koridorun sonunda tek başına oturmuş ağlayan bir kadın gördüm. Hızlı adımlarla yanına gittim. Başında alnıyla birleşen büyük bir ameliyat izi vardı. Beyaz teni, kısa dalgalı saçları, kahverengi gözleriyle bana doğru döndü. Yüzüme baktığında kocaman kahverengi gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu gördüm. Kolundaki küçük bileklikte ismi yazıyordu: SEDEF... Evet, bu benim hastamdı. Kolundan tutup, "Sizi odanıza götürüyüm," dedim.

Beraber odaya geçtik. Yatağına yatmasına yardımcı oldum. Nasıl olduğunu sormak istedim ama yapamadım. Çünkü iyi olmadığını

görüyordum. Boşlukta gibiydi. Birçok insan geçmişiyile ilgili çoğu şeyi önemsemekzen, o belki de geçmişindeki en küçük bir hatıranın çengeline takılmayı istiyordu.

İlk günün nasıl geçtiğini anlamadım bile. Eve geldiğimde yorunluktan çok zihnimi meşgul eden Sedef'in hastalığıydı. Bütün gece ona nasıl yardımcı olabilirim diye düşündüm. Belki de bulacağım çözüm bütün alzheimer hastaları için de bir umut olacaktı.

Ertesi sabah biraz düşünmek için yürümek istediğimden metrobüse binmedim. Çünkü incelemelerden sonra hızla büyüyen kitlenin daha fazla unutkanlığa yol açacağını ve en önemlisi çok kısa bir ömrünün kaldığını öğrenmişim. Ona gerçekten yardım etmek isterken elimden hiçbir şeyin gelmemesi, beni üzüyordu. Ben nasıl ona yardım etmekte çaresizsem o da geçmişini hatırlayamadığı için çaresizdi.

Bunları düşünürken 38 numaralı kapının önüne nasıl geldiğimi anlayamamışım. Az önce beni buraya sürükleyen ayaklarım şimdi içeriye girmek için direniyordu. Cesaretimi toplayıp girdim. Sedef oturuyordu. Bugün onu daha iyi görmüştüm. Onu böyle görmek beni mutlu ediyordu. Son kontroller için birlikte aşağıya indik. Yolda ismimi sordu. Tabi ya! Ben ona hâlâ kendimi tanıtmamışım. Ama söylersem ne fark edecekti ki?

"Ben Dr. Semih Karahanlı. Bundan sonra sizinle ben ilgileneceğim," dedim.

"Ben de Sedef, memnun oldum."

Memnun olduğumu ifade edercesine gülümseyerek başımı salladım. Kontroller bittikten sonra tekrar odaya çıktık. Artık taburcu olması gerekiyordu. Kalan tedaviye evde devam edilecekti. En azından son zamanlarını mutlu geçirmesine yardım edebilirdim. O, hemşireyle valizini toplarken ben de taburcu işlemlerini yaptım. Danışmadan ev adresini aldım, taksiye binip evine doğru yola çıktık. Başını cama yaslamış, her şeye boş vermiş gibi dışarıyı seyreliyordu. Kendi içinde kayboluyordu sanki, hep bir şeyler düşünüyordu. Oysa hayatın bütün yükünü tek başına sırtlayabilecek kadar güçlü bir kadın gibiydi.

Taksiden indiğimizde kar yağışı hâlâ devam ediyordu. Bembeyaz bir örtü serilmişti şehrin üzerine. Sessiz haliyle usul usul, başı önüne eğik yürüyordu Sedef:

"Kış seviorum Semih Bey," dedi.

"Ben de yazı... pırl pırl gökyüzünü, kuş cıvıltılarını, sahilde yürümeyi severim."

Sedef apartmanın kapısını açtı. Öylesine mutlu ve heyecanlıydı ki hızına yetişemiyordum. Belki de onun mutlu olacağı tek yer eviydi. Asansörle beşinci kata çıktık. Çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Sonra beni içeriye davet etti. Elimdeki valizi vestiyerin önüne bıraktım. Evin girişinden salona kadar bütün duvarlar birbirinden güzel tablolarla doluydu. Üstelik her tablo 'Sedef Yazıcı' imzası taşıyordu. Salonda bir koltuğa oturdum. Karşımda duran vitrindeki ödüller gözüme ilişti. Demek hastalık öncesinde oldukça başarılı bir hayatı vardı. Ben hayretle etrafı izlerken, Sedef "Ne içerisiniz?" diye sordu.

"Teşekkürler şimdi almayayım. Artık hastaneye dönmeliyim," diyerek evden çıktım. Birkaç hafta sonra kontrol için Sedef'in evine doğru yola çıktım. Bilmediğim bir sebeple bu sorumluluğu bizzat üstleniyordum. Yaklaşık beş dakika sonra eve ulaşmıştım. Zili çaldım. İçeriden şüpheli bir ses "Kim o?" dedi.

"Ben doktorunuz Semih Karahanlı. Daha önce görüşmüştük Sedef Hanım," dedim.

"Üzgünüm açamam kapıyı," dediğinde hastalığının iyice ilerlediğini anladım. Bir doktor olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir süre bekledikten sonra tekrar zili çaldım. Her şey tekrar başa dönüyor ya da yerinde sayıyor gibiydi.

Ben bunları düşünürken birden kapı açıldı. Saçları dağınık, eli yüzü boya içerisindeydi. Üzerinde kot bir tulum vardı. Onu böyle görünce hem şaşırdım hem de içeride neler olup bittiğini merak ettim. Beraber salona doğru ilerledik. Çalan hoş bir müziğin ezgisine ağır bir boya kokusu eşlik ediyordu. Evde garip bir hava vardı. Durumu anlamaya çalışırken aniden beni kolumdan tutup karanlık bir odaya götürdü: "Burada ne görüyorsun?" dedi. Ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Oda gerçekten çok karanlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu. Nutkum tutulmuştu. Cevap veremedim.

"Söylesene ne görüyorsun? Hiçbir şey değil mi? Ben de bu karanlık oda gibiyim işte. İçi dolu ama küçücük bir ışık olmadan hiçbir şeyin kıymeti yok."

Işıkları yaktı ve devam etti:

"Senin yapacağın da bu kadar, bana sadece küçücük bir ışık tutmak."

Işıklar açıldı ve her şey çok netti artık. Her yer tamamlanmamış siyah beyaz resimlerle doluydu. Resimlerde yüzü olmayan insanlar, yanmış harabe evler, belli belirsiz çizgiler vardı. Boya kokusunun sebebi şimdi anlaşılmıştı. Merakla odayı incelerken Sedef’le göz göze geldik. Ağlamaklı bir ses tonuyla “Geçmişimi hatırlamak istiyorum,” dedi.

Ben sadece bir doktordum. Onun özel hayatına müdahale edemedim ama her şeyi göze alıp yardım etmeye karar verdim. Geçmişini araştıracaktım...

Hakkında bilgi alabileceğim tek yer hastane kayıtlarıydı. Vakit kaybetmeden hastaneye döndüm. Arşivdeki belgeleri arayacaktım. Mesleğimden alikonulma pahasına da olsa yapacaktım bunu. İstedğim belgelere ulaştım ve hiç vakit kaybetmeden incelemeye başladım. Kayıtlarda evinde büyük bir yangın olduğu, yangın esnasında kafasına düşen bir molozla kitlenin oluştuğu yazıyordu. Cebimden not defterimi çıkarıp evin adresini aldım. Zaman aleyhimize işliyordu. Bu yüzden süratli olmam gerekiyordu. Tekrar Sedef’in evine doğru yola çıktım. Adımlarım kalp atışlarımdan hızlıydı. Apartmanın girişi ihtişamını koruyordu. Kim bilir bu duvarlar ardında bilinmeyen ne hikâyeler ne yaşanmışlıklar vardır diye düşündüm. Ben sadece Sedef’in hikâyesine ortakım. Kapıyı çaldığımda bu kez kim olduğumu sormadan kapıyı açtı ve “İçeriye gel Dr. Semih,” dedi.

“Sedef Hanım hazırlanıp gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Her şeyin başladığı yere...”

Hazırlanıp dışarıya çıktı. Üzerinde siyah bir mont vardı ve kırmızı bir bere takmıştı. Birlikte eski evine doğru yola çıktık. Şehrin dışında bir evdi. Hava kararmıştı. Yanmış ve harabeye dönmüş bir villanın önünde bitti yolculuğumuz. Sedef gözlerime baktı. Yüzünde korkmuş bir ifade vardı. Bir şeyler hatırlamış gibiydi. Elimden tuttu ve beni eve doğru çekmeye başladı. Bütün bedeni titriyordu. Belki de onu buraya getirmem doğru değildi. Kapının önüne geldiğimizde elimi bıraktı, evin giriş kapısını açtı ve içeri girdi. Sağa sola ağlayarak koşturuyordu. Bütün odaların kapılarını bir bir açıp kapatıyor, ağlama sesi bütün evde yankılanıyordu. Hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

O sırada ikinci kata çıktığını gördüm. Ben hâlâ kapının önünde dikiliyordum. Ağlama sesleri yükselerek devam ediyordu. Yanına

gitmek için hareket ettim. Yukarıda cam kırılma sesiyle birlikte ağlama sesleri kesildi. Hemen kendimi toparladım ve koşarak yukarı çıktım. Kapısı açık olan odaya girdim. Sedef yerde cansız yatıyordu. Bileğinde cam kesikleri, yerde kan, avucunda bir düğün fotoğrafı vardı...

Onu aşağıya indirmek için kucağıma aldım. Artık gözlerini göremiyordum ama ilk gördüğüm günkü kadar güzeldi... İlk hastamı kaybetmenin mi yoksa Sedef'i kaybetmenin mi ayıramadığım ağırlığı çökmüştü omuzlarıma. Yüzüne bakıp sadece fısıldadım:

"Şimdi ben boşluktayım!.."

ÜÇÜNCÜ MANSİYON

Rumuz: Sonbahar

Şeydanur SALUR

Korkut Ata Anadolu Lisesi

KORİDORDAKİ FISILTI HAYALETİME AİT

Eğer zaman bir video ise 'geri' tuşuna basmak istiyorum. Acıklı vedaların perdelerini geri çekmek istiyorum...

"Çiçeklerde üreme sistemi tozlaşma ile olur..."

Zilin çalmasına son dört dakika var ve ben uyumak üzereyim. Biyoloji dersi bugün oldukça sıkıcı... Hoca sürekli bir şeyler anlatıyor; fakat ben hiçbir şey duymuyorum. Son üç dakika... İçimden mutluluk çığlıkları yükseliyor. Hemen eve gidip uyumak, müzik dinlemek ve buna benzer birçok şey yapmak istiyorum.

Son beş saniye... Bir, iki, üç, dört, beş ve zil çaldı.

"Teşekkürler zil, seni seviyorum!" diye sevinerek bağırduğimde birkaç kişiden de "Evet," cevapları aldım. Ceketimi giydim, çantamı aldım ve merdivenlere yöneldim. Herkes yangından kaçır gibi koşarken ben haftanın son günü olmasının verdiği sevinçle biraz daha yavaş adımlarla ilerledim.

Okul çok çabuk boşalmıştı; hatta benden başka hiç kimse kalmamıştı. Yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim ve ana bina ile ek binayı birbirine bağlayan araya geldiğimde durup etrafı izlemeye başladım. Burası bana daima huzur verirdi. Baştan aşağı cam ile kaplı olan bu koridorun iki tarafında da bahçe vardı. Bahçede yer alan kiraz ve elma ağaçları yazın meyve verirdi. Biz o meyvelerden şimdiye kadar hiç yiyemedik. Bunun sebebini bilmiyordum. Derin bir nefes alıp etrafıma yeniden baktığımda havanın iyice karardığını fark ettim. İlerlemeye devam ettim. Işıklar yanıp sönmeye başladığında tüylerimin birden diken diken olduğunu hissettim. Soğukkanlılığımı koruyarak uzaklaştım. Saat neredeyse beşe geliyor, fakat ben ısrarla yavaş yürüyordum. Dar, karanlık ve uzun sokağa geldi-

ğimde içimden bildiğim bütün duaları okuyarak birinin karşıma çıkması veya beni aralardan birine çekmesi ihtimaline karşı sırtımı duvara vermiş, ellerimi sanki her an birine vuracaktım gibi havaya kaldırmış ilerliyordum. Sokağın sonundaki dönemece gelmiştim ki bir elin beni geri çektiğini hissettim.

"İmdaa..." diye bağırarak arkamdaki el beni susturdu.

"Anne! Lütfen beni kurtar! Lütfen bırak gideyim!" diye ağlamaya başladığımda, karşımdaki beden bir 'sus' işareti yaparak bana yüzünü gösterdi. Ona vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerimi açtığımda çocukluk arkadaşım aynı zamanda da hayatımın parçası olan Ali ile karşılaştım.

"Aman Allah'ım! Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdım. Bana tekrar bir 'sus' işareti yaparak elleri ile yüzümü kavradı ve gözyaşlarımı sildi. Bu benim biraz sakinleşmemi sağlamıştı. Ona yeniden "Ne yapıyorsun?" diye bakınca konuşmaya başladı:

"Korkma ben... ben sadece... seni özledim. Amacım seni her türlü olaya karşı hazırlamak... Ve ...korkuttuğum için özür dilerim."

Bir tebessüm ile bitirdi cümlesini. Bir şey söyleyemedim. Ama o benim ne söylemek istediğimi anladı ve bana sıkıca sarıldı. Boyu o kadar uzundu ki başım onun omuzlarının altında kalıyordu. Bu hissi seviyordum. Kısa olmayı ve sarıldığımızda yüzümün göğsüne denk gelişini. Sakinleştikten sonra onu hafifçe iteledim ve:

"Eve geç kaldım, gitmeliyiz," dedim. Beni yavaşça bıraktı. Konuşarak ilerlemeye başladık. Evin önüne geldiğimizde gülümsedi ve ikimiz de aynı anda;

"Eve..."

"Eve..."

Gülerek birbirimize baktık. Söze o başladı:

"Önce sen söyle."

Başım önümdeydi, yanaklarım kızarmıştı. Gözlerimi yerden hiç kaldırmadan biraz utanmış bir ses ile:

"Eve git artık. Hava soğuk, üşüyeceksin," dedim. Bana yaklaşıp:

"Önce sen girmelisin. Seni birinin kaçırmadığına emin olmalıyım," diye fısıldadı kulağıma. Başımı kaldırıp ona gülümsedim ve

eve yöneldim. Bir kez daha bakmak için arkamı döndüğümde, çoktan gitmişti. "Nasıl bu kadar hızlı gitti?" diye düşünerek eve girdim.

Annem işten henüz gelmemiştir, şanslıyım. Işıkları açıp merdivenleri çıkmaya başladım. Odama girdiğimde birden pencere açıldı, yine o ürpertiye hissettim. Odamı hemen terk edip midemden gelen sesleri dindirmek amacıyla kendime bir şeyler hazırladım. Bir yandan yemek yiyip bir yandan da film seyrederken uyuyakalmıştım.

Sabah güneşin ilk ışıkları ile uyandığımda her yerim ağrıyordu. Her zamanki rutin işler tekrarlanmıştı bu hafta sonu da. Çok çabuk gelmişti hafta başı. Forması, saç, kitabı, defteri hepsi başlı başına bir sorundu. Söylenerek okula yollandım. Ben derslerde yine zaman tutuyordum, hoca bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Son dört dakika diye düşündüm.

Bunları düşünürken zil çalmış, herkes sınıfı boşaltmıştı. Yine sona kalmıştım. Ağır adımlarla yürürken bir fısıltı duydum. Ardından lambalar yanıp sönmeye başladı. Havanın soğuk olduğu camlardaki buğudan anlaşılabilirdi. Bir korku filminin içindeydim sanki. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de ayak sesi eklenmişti duyduğlarımıza. Dolan gözlerle olduğum yerde kaldım.

"Eve geç kalacaksın sevgilim... Neden bu kadar yavaş hareket ediyorsun?"

Ayaklarım bedenimi taşımıyordu artık. Olduğum yere çöktüm, ellerimle kulaklarımı kapattım ve bağırdım:

"Sus! Lütfen, sus ve git! Ne istiyorsun benden?"

"Seni birinin kaçırmadığından emin olmak..."

Duyduğum cümle karşısında gözlerim fal taşı gibi açılmış, olduğum yerde kalakalmıştım. "Hemen çıkmalıyım buradan bu... bu sadece şuurlaltımın bir oyunu," diye düşünerek koşmaya başladım. Ara kapıya ulaştığımda kapının kilitli olduğunu fark ettim. Kapıyı tekmeliyor, avazım çıktığı kadar bağıırıyordum.

"Lütfen biri beni kurtarsın! Lütfen! Kimse yok mu?"

Kapıya attığım yumruklar artarken fısıltı ve ayak sesleri de iyice yaklaşmıştı.

"Lütfen benden korkma. Ben... ben sadece... seni özledim!"

Ağlamam durmuş yerini şaşkınlık ve korku almıştı. Ya birisi bana eşek şakası yapıyordu ya da buradaki hayalet sevgilim gibi davranıyordu.

"Beni unuttun mu? Peki ya uzun sokağın köşesini? Pamuk şekerini?"

Düşüncelerimi okumuştı sanki. Başımı kaldırdığımda bir silüet belirdi karşımda;

"Ama... Hayır! Sen... Sen... Hayır, hayır! Bunların hepsi bir şaka... Şu şakayı hemen kesin! Gerçekten sinir bozucu olmaya başladı."

"Elif, lütfen! Ben gerçeğim ve seni özledim."

"Hayır! Sen gerçek değilsin. Sen sadece bir hayalsin. Evet, evet hep bu dersler yüzünden. Sen gerçek değilsin..."

"Lütfen bir daha o kelimeyi söyleme ve Allah aşkına sakınleş!"

Bağırması. İlk defa o sakın fısıltı gitmiş, yerini öfke ve korku dolu bir bağırış almıştı. Yine ağlamaya başlamıştı.

"Lütfen! Lütfen, bir daha o kelimeyi söyleme ve benden korkma."

Sesi gittikçe fısıltıya dönüşüyordu. Söylediklerini dinlemedim, arkamı döndüm ve elimi kapının koluna uzattım.

"Seni gerçekten özledim. Bana inanmasan bile seni özled..."

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldadım. Etraf sessizleşmiş, lambalar tekrar yanmaya başlamış ve o gerçekten gitmişti.

Günler, haftalar geçmiş, bir daha gelmemiştir. Koridordan geçerken ürpermiyordum artık. Tuhaf olan, onunla birlikte Ali de gitmişti. O artık sadece evdeki fotoğraf albümümdeydi. Hatırlamıştım onu, hatırladıkça da özlemiştim hem de oldukça fazla...

O hafta ödev için farklı okulların okul gazetelerinden ilginç olanları bulup getirecektik. O gün bir kez daha ağladım, bir kez daha şaşırarak çöktüm yere. Bir kez daha inanmadım olanlara.

SEVGİ LİSESİ OKUL GAZETESİ / 10. 08. 2014

"Okulumuz öğrencisi Ali Sancak, dün sabah okul önünde geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatını kaybetmiştir. Saat 14.00'te cenaze töreni düzenlenecektir..."

Hıçkırarak ağlıyordum. "Hayır, hayır o... o ölmedi. Yani o hayalet... O Ali miydi? Peki ya sarıldığım konuştuğum kimdi? Neydi o?"

derken o gün gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Ali'nin öldüğü gün... Ali'nin vücudu ve ağlayışım...

Yaz... kış... ilkbahar... ve sonbahar...

Ben neden hâlâ aynı yerde seni bekliyorum?

Sıranın üstüne çıktım ve bacaklarımı karnıma çekip ağlamaya devam ettim. Özlemiştim onu, hem de çok özlemiştim. Pencereye yaklaştım ve karanlığın örttüğü ağaçları izlemeye başladım. "Seni özledim..." diye fısıldadım ağaçları izlemeye devam ederken. Camda bir silüet belirdi. Oydu. Elini elimin üstüne koydu, gerçekten dokunabiliyormuş gibi. Gülümsedi.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

"Yarın yine geleceğim. Ertesi gün de geleceğim ve ondan sonraki gün de. Sana bakmaktan usanıncaya kadar geleceğim."

"Sen özledim ve özür dilerim."

**"BAYPROJE 2014 YILI ÖYKÜ
YARIŞMASI" KATILIMCILARI
(Soyadına göre alfabetik sıra)**

Zübeyde ACAR**Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi****ARAF TA EKMEK**

İçerisi çok karanlıktı. Sadece başlarındaki baretlerdeki ışıklardı ortalığı aydınlatan. Tek bir noktayı aydınlatırsa da umudu, hayatı, ailelerini hatırlatıyordu aslında bu küçük aydınlık. Yeraltında kazı çalışması yapıyorlardı. Amaç kara elması çıkarıp eve ekmeğe götürmek değil miydi? Zaman geçmek bilmiyor... Öğle araları yarım ekmeğe geçiyor her gün ölümün kucağına iniliyordu. Çalışanların çoğu başka memleketlerden gelmişti. Kiminin amacı çocuklarına kiminin ise ana babasına para göndermekti. Mardin'den, Sivas'tan, Van'dan... Hepsinin tek hedefi vardı. Kara bahtlarını kara kömür sayesinde yenmek.

Mehmet Solak madende çalışan, bu bahtını yenmek isteyenlerden sadece birisiydi. Dört çocuğu ve eşi ile birlikte Manisa'da hayatını sürdürüyorlardı. Ayda bir iki defa Manisa'ya gidip ailesi ile hasret giderip yine Soma'ya karanlığa, ekmeğinin peşine geliyordu. İkiz çocukları beş yaşındaydı. En büyük çocuğu on üç yaşına girmiş Elmas'tı. Uzun, esmer, ince belli bir kızdı. Zayıflıktan elmacık kemikleri belli olur, siyah sürmeli gözleriyle etrafı her şeye rağmen aydınlatırdı. Annesini çok severdi ama babası onun her şeyiydi. Ortanca olan oğlan ise dokuzundan gün almıştı. Karısı Esmâ orta boylu, hafif kilolu, sarışın, mavi gözlü bir göçmen kıızıydı. Mehmet ile on sekiz yıl önce tanışmış ve evlenmişlerdi. Mehmet'in asıl memleketi Maraş olsa da ekmeği için vatanından ayrılmış yeni vatani buralar olmuştu.

Kazmayı var gücüyle vuruyorlardı yatağa. Bir iki gün önce aralarına yeni katılan arkadaşlarının elleri çoktan su toplamış, kazmayı her vurduklarında ellerinin sızısını yüreklerinde hissediyorlardı. Ama biliyorlardı ki onlar da haftalar geçtikçe alıacak elleri nasır ile kaplanacaktı. Yerin altı raylar üzerinde gidip gelen vagonların cızırtısı ile kaplanıyordu. Mehmet'in açık alnı, kömür isisiyle boyanmış yüzü, baretinden vuran ışıkla gözlerinin içi parlıyor ama gittikçe ağırlaşan vücuduyla yorgunluğu daha da artıyordu. Üstelik iki gündür de çok hastaydı. Ocaktaki en samimi arkadaşı Salim'di. Salim

ağabey diye seslenirdi ona. Aralarındaki iki yaş farkı bu saygıyı, göstermesi gereken hürmeti belirtiyordu onun için. Salim Soma'da doğmuş kendi memleketinde ekmeğini kovalayan bir işçiydi. Evliydi ama çocuğu olmamıştı. Mehmet ile merkeze indiklerinde onun çocuklarıyla bu hasretini gidermeye çalışırdı. Salim kırka yakın yaşlarda bıyıklı beyaz tenli birisiydi.

Mehmet'in ailesinin oturduğu apartman iyi bir apartman değildi. Apartmanda herkes kendi halinde yaşırdı. Apartmanın betonları yıpranmış, kolonlardaki demirler gün yüzüne çıkmıştı. İki senedir çalışmayan mühürlenmiş asansör de buradaki ilgisizliği gösteriyordu. Rutubetli bir apartmanda hayatını sürdürüyorlardı. Amaç yaşamak değil miydi ki sanki?

Mehmet eve geldiğinde üzerine yapışmış olan kömür karası koku ve tozlar ortalığa dökülürdü. Bu siyah tozlar bu aile için ekmeğin kıymetini gösterirdi. Sabahları kahvaltılarını birlikte yapmaya özen gösterirlerdi imkânları oldukça. Akşamları da yemekten sonra sıcak çaylarını yudumlar, mutlu bir aile olduklarını hisseder ve hissettirirlerdi. Kimileri vardır fani dünyada; çok zengin ama bu mutluluğa hasret... Sonsuza mutluluk için hareket eden bir trende yolcu olamayan, annesinin kucağında huzur dolu bir uykuya hasret niceleleri var. Bilmemiz gereken ve böyle kıt kanaat geçinip huzuru yüklenen sıcak bir aile... Esmâ hanım bunun büyük bir fırsat olduğunu bilir ve bunun kendisine bahşedilmiş olmasından dolayı Mevlâ'ya dualar, şükürler ederdi.

Mehmet iki günlük izne gelmişti. Duştan çıkıp ikizlerinin yanına uzandı. Saat sabahın sekiziydi. Gözlerini yine dikmişti tavana. İçinde bir huzursuzluk, sıkıntı oldu mu gözleri tavandaki yerini alırdı. Bugün de gözleri tavandaki yerini almıştı. 'Bana bir şey olursa karım çocuklarım ne yapar, nasıl geçinir, kimler el uzatır, kimler yollarına taş koyar,' diye derin derin düşünüyordu içten içe. Uzun uzun düşündü. O gün diğerlerinden daha farklı daha karaydı düşünceleri. İçi sıkılıyor, daralıyordu. Daha fazla dayanamayan göz kapakları kendini uykunun kollarına bıraktı. Uyandığında etrafı güneş ışıl ışıl aydınlatmış çocuk cıvıltıları ortalığı çoktan sarmıştı. Elmas kahvaltayı çoktan hazırlamıştı. Hep birlikte şen şakrak, cıvı cıvı kahvaltıya oturdular. Ayrılık günü geldi çattı. Mehmet içindeki sıkıntıyı eşine anlatmamayı tercih etti. İşe gidip gitmeme arasında mekik dokuyordu. Kafasını kaldırdı ve çocuklarının ışıl ışıl gözlerine baktı. Hepsinin babasından istekleri vardı. Düşündü, uzun uzun düşündü. Ya çocuklarının istekleri ya da o karanlık çukur... Kararını

umutların son noktası olan karanlık ocaktan yana kullandı. Düşüncelerini bir kenara atıp ayağa kalktı. Karısıyla helallesip çocuklarını doya doya öptü. Arkasına baktı son kez, içi kan ağlıyordu. Gidip de gelmemek vardı. Bunları düşündükçe içi parçalanıyordu. Neden bu düşünceler aklına takılıyordu? Kızı Elmas'a baktı. Bir an daldı oracıkta. Geçen gün kızıyla otururken onun hayallerini dinlemişti. Elmas okuyup mühendis olacak babasını kurtaracaktı. Silkinerek kendine geldi. Neler oluyordu böyle. El sallayıp ayrıldı evinden. İçinde anlamsız bir sızı...

Salim ile beraber ocağa indi. Yine kara cehennem. Ama çocuklarının geleceği, onların hayatı, cenneti buradan başlıyordu işte. Çalışmaya koyuldular. Her kazmada hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi geçiyordu. Bir ara Salim'le göz göze geldi ve bugün içinde bir sıkıntının olduğunu, kendisine bir şey olursa çocuklarını ona emanet ettiğini söyledi. Öğlen yemeği için seslendiler birbirine. Dışarı çıkmak çok zaman alacağı için ocağın içinde yemeklerini yiyorlardı. Her lokma Mehmet'in boğazında düğümleniyordu. Lokmalar üst üste diziliyordu. Birden bir çığlık koptu, ortalık "Dikkat göçük!" sesleriyle inliyordu. Film şeridi tekrar ve son kez belirdi gözlerinde. Elini uzatıp tüm hayatına dokunmak istedi. Uzattı da ellerini karanlık boşluğa. Üzerlerine tonlar yavaş yavaş düşüyor her gramda, tartıdaki hayatın daha da aşağıya düştüğünü hissediyordu. Herkes can pazarındaydı artık. Bir an Salim'i aradı gözleri, göremedi. İnşallah kurtulur diyordu. Çünkü çocuklarını ona emanet etmişti. Ölüm hiç aklına takılmıyordu. Zaten bir gün ölecek herkes diye kendini avuttuyordu. Arkadaşlarının sesi gittikçe yavaşlıyordu. Son çığlıklar kifayetsiz kalıyordu artık. Her yürek kaderine teslim oluyor, kendini derin uykuya bırakıyordu artık. Tam üç yüz bir can teker teker semaya yükseliyordu. Ya arkalarında kalan aileleri, eşleri, akrabaları!.. Nasıl da ulaşacaktı kara haber tüm bu zarif yüreklerle, neler yapacaklardı? Çaresizlikti artık her şey. Anaların ciğerleri dağlanmış, çocukların gözyaşları pınar olmuştu. Bu acı tarif edilemiyor sadece yüreklerde yerini, tarifini buluyordu.

Esmâ haberi televizyondan öğrenmiş ve oracığa yığılmıştı. Çocuklar etrafına toplanmış, ağlaşıyorlardı. İşçiler zamanla yarışıyor, bazıları yaşam mücadelesini kazanıp toprağın altından çıkarılıyordu. Esmâ çocuklarını alıp Soma'nın yolunu tuttu. Ocağın girişi mahşer yeri olmuştu. Feryat figan ortalık inliyordu. Beklemekten başka çare yoktu. Çaresizlik ne kötü bir şeydi yarabbi! Daha sabah uğurlamıştı kocasını. Bu olanlara inanamıyordu. Göçükten birini daha çıkarmışlardı. Onun Salim olduğunu gördüğünde içi burkuldu.

Çünkü eşinin en yakınıydı Salim. Demek ki eşi de çıkarılacaktı birazdan. Öyle ümit ediyordu en azından. Esmâ umudu artmış, gözünde küçücük bir parıltıyla daha içten bakıyordu hayat arkadaşının çıkarılacağı mağaranın girişine. Zaman geçtikçe her şey bitiyordu artık. Sabah olmuştu. Cesetler teker teker çıkarılıyordu. Evet, Mehmet de çıktı ama alınının kara yazısının yanında alınındaki kömür karasıyla. Esmâ yığıldı kaldı tüm dünyası yıkılmıştı artık. Mehmet artık yoktu.

Esmâ uyandığında hastanedeydi. Çocukları yanına uzanmış annelerine bakıyorlardı. Esmâ yavaş yavaş göz kapaklarını aralayıp kendine gelmeye çalışıyordu. Artık dört çocuk annesi dul bir kadındı. Bir tuhaf görünüyordu her şey ve yine etrafındaki her şey çok farklı geliyordu.

Cenaze işlemlerinden sonra Mehmet şehit olan diğer arkadaşlarının yanına defnedildi. Esmâ gözleri yaşlı, başını öne eğmiş bir halde çocuklarıyla evinin yolunu tuttu. Evde yas başlamıştı. Hiçbir şey eskisi gibi tat vermiyordu. Her şey üzerine üzerine geliyordu. Elmas ve dokuz yaşındaki kardeşi üzüntüden perişan olmuştu. Esmânın kendini toparlayıp hayatına kaldığı yerden devam etmesi kolay değildi.

Mehmet'in yokluğuna aylar yıllar sonra daha yeni yeni alışıyorlardı. Elmas bugün yirmi dört yaşında güzeller güzeli bir kız olmuştu. Yıllar önce babasına verdiği sözü tutmuştu. O artık başarılı bir mühendisti. Kardeşleri de okul hayatına başarılar sıkıştırıp hedeflerine doğru ilerliyorlardı. Esmâ hanım ise eşinin ölümünün ardından iskelete dönmüş, ama hayat mücadelesini terk etmemişti. Bir şekilde hayatını sürdürüyordu. Hayatta tutunduğu tek yongası canı gibi sevdiği çocuklarıydı.

Evet, Mehmet bugün yoktu ama karısının ve çocuklarının kalbi Soma da atıyordu. Yüreklarının kömür karası olduğu yerde. Elmas babasının adına bir anaokulu yaptırmıştı. Arada bir buraya uğrar ve onların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırdı. Salim ise bu zaman diliminde çocuk hasretini, bu umut kokan sıcak çocuk yuvasında giderirdi. On yıl önce sönmüş bir ocaktan filizlenen laleler bugün olgunlaşmış meyvelerini sergiliyordu artık.

Soma sadece bir maden faciası yaşamadı. Aynı zamanda arkasında birçok yetim, bin türlü zorluğa göğüs germek zorunda kalacak insanları da gösterdi bizlere. Şehit ailelerini yaşadı ve yaşattırdı. Hayat kömür karası ile değil, yüreklere kazınmış is dumanlarıyla devam ediyordu ve edecekti.

Nimet AKDAĞ

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

GÜNEŞ DE ISLANIR

Güneşi görmek aydınlığa kavuşmak değildir.

Güneş görebilmek aydınlığa kavuşmaktır.

Gölgede kalan taraf olup kaybolmaktansa,

Bir meyvenin güneşi gören tarafı olmayı bilmektir.

Karanlıktan aydınlığa çıkabilmektir.

Dar bir avludan güneş kapının aralığından içeri sızıyordu. Kapının aralığından uzun boylu, zayıf, çelimsiz, kireç yüzlü bir delikanlı gözüküyordu. Dışarı çıkar çıkmaz başını kaldırıp bir baktı ancak güneş ona hiç de inandırıcı gelmiyordu. Güneş ıslak kaldırımların üzerinde parlıyor, etraftaki bu düzen ise ona çok anlamsız geliyordu. Hava birden kararmaya başladı. Güneşin önünü kara bulutlar örtüyordu. Bir cehennemden başka bir cehenneme adım atıyormuş gibi geliyordu ona. Fazla beklemedi burada, uzunca bir yolda ağır ağır ilerlemeye başladı yağın yağmura aldırış etmeden, dünyası karar-mışçasına. Etrafını görmüyordu, gözlerinin önü buğulanmıştı ağlamaktan. Ağrına gitmişti eski günleri hatırlamak. Teselliye ve başını sokacak sıcak bir yuvaya ihtiyacı vardı. İlerde yalnız başına bir tepede oturup denizi seyretmek, gün ağarırken iliklerine kadar ıslanmak onu bir an olsun dünyanın geri kalanından ayırıyordu. Ama birden irkiliyordu, yaşadığı günlerden kopamıyordu. Derinden, ta derinden bağırıp içindeki acıyı denize dökmek istiyordu. Derken omzunda bir sıcaklık hissetti. Daha başını çevirmeden geniş kenarlı şapkanın altından görünen, yüzünde ısıltılı bir beyazlık kolay rastlanmayacak bir güzellikte bir kız karşısına oturuverdi. Kızın asıl etkileyici yanı gözleriydi. İçinde bir mum yanıyormuş gibi dalgalı parlaltılar dolaşan koyu renkli gözlerdi bunlar. Bu gözler ona dünyaya başka gözlerle bakması gerektiğini anlatıyordu sanki.

Başak delikanlıya ismini sordu. Ahmet Başak'ın sesinde on sekizini doldurmuş bir genç kız edası seziyordu. Ahmet'in her hâinden içini dökmek istediği anlaşıyordu. Ancak Başak dertleşmek ister misin, diye sorunca cevap alamadı Ahmet'ten. Aslında derdini an-

latmak, içini dökmek isterdi. Fakat ne yazık ki söyleyecek söz bulamıyordu, ağzını bıçak açmıyordu. Ahmet gözlerini kaldırsa sanki onun dünyasında kaybolacak gibiydi. Başak'ın yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı. Bulunduğu yerden kuzeye doğru, nereye gideceğini kestiremeden ayaklarının götürdüğü yere ilerliyordu. Bulutlar denizin gri ovasında toplanıyor, dalgalar dans edercesine patlayan gök gürültüsüne doğru yükseliyordu. Dalgalar öfkeden kuduruyor, fırtına ile âdeta mücadele ediyordu. Tıpkı onun yaşamla mücadelesine benziyordu. Karanlık güneşi uzun zaman gizlemişti. Zifiri karanlıkta uzaklarda küçük, sevimli bir ışık parlıyordu. Mahkûmlar gibi etrafı karanlıklarla çevrilmiş yalnız bir ışık. Parça parça bulutlar geçiyor, yıldızlar gökyüzünde bazen kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. O sırada gözüne yıkık dökük, camları naylon ile gerilmiş dar kapılı, çevresinde hiçbir şey bulunmayan tek ve yalnız bir ev ilişti. Burada sabahlayabilirdi. İçeri girdi ve öylece bir köşeye oturdu. Üzerinde günün yorgunluğu vardı. Göz kapaklarını kapamak istemiyordu. Çünkü ne zaman kapatsa o gün gözlerinin önüne geliyordu. Hayalinde annesini canlandırmak istedi. Ancak onu bir hayale sığdıramadı. O sırada aklına yurttaki arkadaşı geldi. Onunla her konuştuğunda ağzından düşürmediği o intikam lafları. Adını ağzına almakta tiksindiği annesinden, 'O adam' diye söz ettiği üvey babasından daima nefretle bahsederdi. Akli almıyordu bu dünyanın bu kadar acımasız olabileceğini. Yoksa hayat böyle kötülükler ve acılar içinde mi sürecek? Acaba arkadaşı ne yapmıştı şimdi? Yurttan ayrıldıktan sonra onunla hiç görüşmemişti. Yine her gün ki gibi bu düşüncelerle öylece sızıp kaldı. Ve yine rüyasında annesinin cansız bedenini görerek irkildi. O gün neler olduğunu anımsamaya çalışıyor, ancak bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Düşündükçe akli bulanıyor, olaylar birbirine giriyordu. Ve her zaman ki gibi aklına takılmış bir soru işaretiyle sabahlamıştı.

Sabahın dondurucu soğuğu etrafı kaplamıştı. Uykusuzluktan şişmiş göz kapaklarını kırparak kendine gelmeye çalıştı. Bu düşünceler ruhunun karanlıklarında yanıp sönen bir ateş gibiydi artık. Yaşça doğruldu. Ne de olsa artık on sekizini doldurmuştu. Biraz olgun olmalıydı. Tek derdi bu değildi ya... Üzüntüden ölmezse açlıktan ölecekti. Yurtta en azından karnı doyuyordu. Acaba bütün dünya acımasız, kendisi iyimser miydi? O da mı acımasız olmalıydı? Hep onun canı mı yanacaktı? Önce karnını doyuracak bir şeyler bulmak gerekiyordu.

Yağmur biraz da olsa ara vermişti. Havada kartallar dönüyordu. Islak dağların, kayalıkların, ağaçların, toprağın üstünde güneş parlıyordu. Biraz ısınmıştı. Karnını doyurmak için hırsızlığa başlamıştı.

Bir ay sonra mahallede girmediğ ev, dükkân kalmamıştı. Burada kalamazdı artık. Kenarda çalarak biriktirdiğ paralar ile dumanlara, sislere, homurtulara, ısıklara boğulmuş güvercin grisi bir tren garının ortasında beklemeye başladı.

Kirli bir sabah, gar kalabalık, güneş bulutların ardına saklanmış, yağmur öncesinin hüznü havası sarmıştı ortalığı. Bir garın her günkü olağan gürültüsü, alışageldik görüntüsü yineleniyordu. Kalabalıktan ürkmüştü. Bu gürültüden ve soğuk bakışlar arasından bir an için ayrılmak istercesine trene bindi. Trenin ilk durduğu yerde indi. Burada sanki her yer ses geçirmez bir örtüyle kaplanmıştı. Belki de biraz önceki gürültüye göre öyle geliyordu ona. Başiboş dolaşmaya başladı. Paraya ihtiyacı vardı. Alışmıştı artık hırsızlığa, ne de olsa kötülükler üzerine kurulmuştu bu dünya. Gün ağırırken gözüne kestirdiğ bir evin bahçesinden içeri girdi. İçinden bir 'ahhh,' çekti! O istemez miydi böyle bir bahçenin içinde ferah bir evi olsun?

Sessiz adımlarla içeri girdi, daha hareket etmeden ışık yandı. İlk kez böyle bir hataya düşmüştü. Karşısında duran kıızı bir yerden anımsıyordu. Hatta anımsamak bir yana hiç unutmamıştı bu simayı. Evet, bu Başak'tı. Başak gördükleri karşısında donakalmıştı. Ne yapacağını bilmeden evin geniş salonunda sağa sola dolaşmaya başladı. İçerden kısık bir ağlama sesi geliyordu. Başak aslında kardeşine bakmak için kalkmıştı yatağından. Biraz düşündükten sonra Ahmet'e hemen buradan gitmesini, söyledi. İkinci karşılaşma da böyle son bulmuştu. Ahmet ertesi sabahı iple çekiyordu. Daha saat yedi olmamıştı ki pencere önünde beklemeye başladı, bir teşekkür borçluydu. İçeride, ocağın önünde gencecik bir kız, harlı ateşte durmadan bir şey karıştırıyor. Kızın titrek ateşin ışığında yüzü bir aydınlanıyor, bir karanlığa gömölüyordu. Dal boylu, uzun bilekli, ince belli bir kız. 'Gece ağlayan kız bu olmalı' diye düşünürken Başak kapıda belirdi. Beraberce kıyının serinliğinde yürümeye başladılar.

Ahmet "Gece ağlayan kız kardeşin miydi?" diye sordu. Ahmet ağlama sesini tekrar duyar gibi oldu. Sadece sesi bile ona yakınlık hissettirmişti. Öyle ki yıllar öncesinden tanıyor gibiydi bu sesi. Evet, Öykü Başak'ın kız kardeşiydi. Yıllar önce annesi ve babası onu evlatlık almış ve kendileri de trafik kazasında ölmüşlerdi. Bu konuşma sayesinde Ahmet Başak'ın sık sık gittiği bir kitapçıda işe başladı. Hırsızlık yapmayacağına kendi kendine söz verdi. Kemal Amca elli beş yaşlarında omuzları çökmüş, siyah gözlerinin çevresi kırışmış, boynunda üç çizgi belirmiş, kendi halinde bir adamdı. Artık Ahmet'i daha yakından tanıyordu. Ahmet haftalar sonra Öykü ile de tanışmış ve daracık dünyası birden büyümüş, kalabalıklaşmıştı.

Öykü küçüklüğünden beri kitaplarla içli dışlıydı. Kitap okumayı sevdiği kadar yazmayı da seviyordu. Bu sevgi sayesinde akıttığı gözyaşları ve kendiliğinden dökülen acılı sözcüklerle bir kitap oluştu. Kitap ilk olarak Kemal Amca'nın kırtasiyesinde satılmaya başladı. İlk okuyan da o oldu. Kemal Amca, Öykü'nün kitabında anlattıklarını kendi hayatına çok benzetti. Benzetmenin ötesinde, sanki kendi hayatıydı. Kitabın kapağını çevirerek Öykü'nün soyadını öğrenmek istedi.

Bu nasıl tesadüftü, yıllardır aradığı kızı bulutun yağmura, kalemin kâğıda uzaklığı kadar yakınındaymış. Bu anlatılamaz bir mutluluktu. İçinde geniş bir huzur hissetti.

Bu sırada Ahmet, Başak ile sahilde yürüyordu. Başak, Öykü'yle yaşadığı zorlukları anlatıyordu. Ahmet duyduklarına inanamıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Zaten Ahmet Amca da Öykü ve Ahmet'e ilk gördüğü günden beri bağlanmış, onlara karşı kimseye duymadığı bir yakınlık hissetmişti. Ahmet işe başlamadan önce geçmişini araştırmış ve olanları öğrenmişti. Ancak ona annesini nasıl öldürdüğünü sormadığı için onu sürekli uzaktan sevmiştir.

Başak kitapla ilgili gelişmeleri öğrenmek için kırtasiyeye geliyordu. Sanki ayakları onu buraya gelmesi için zorluyordu. Ahmet Amca, Öykü'nün kendi kızı olduğunu anlamıştı. Durumu açıklamaya başladı.

Böylece baba kız kavuşmuşlardı. Dünya artık onların dünyasıydı, derken bir çığlık koptu. Gelen Ahmet'in yurttaki arkadaşıydı. Ahmet, Kemal Amca'nın evlendiği Hatice Hanım'ın oğluydu. Ahmet bu yüzden Hatice Hanım'dan ve Kemal Amca'dan nefret ediyordu. İlk önce annesini öldürmüş, şimdi de Kemal Amca ve Öykü'nün canına kıymıştı. Silah sesine gelen Başak ve Ahmet etraftakilerin acı dolu bakışlarıyla karşılaştılar. Ahmet kalabalığın içine daldı. Ahmet geç bulduğu babasının ve kardeşinin ölülerini yerde görünce göğsünü bir alev sardı, rayından çıkan tren gibi sendeledi, acı acı bağırmaya başladı, böyle mi son bulacaktı? Bu düşüncelerle zifiri karanlıkta yürümeye başladı. Başak da arkasından gidiyordu. Güneş yine batmıştı Ahmet'in dünyasında. Başak, Ahmet'in korkak ellerinden tutarak, güneş yarın doğacak ve biz ümidimizi kaybetmeden yaşamaya devam edeceğiz diyerek titrek ellerde ümit arayışını devam ettirmek istedi. Çünkü ümit bir nimetti Ahmet gibilerin dünyasında asla bitmemeliydi. Güneş misali doğmak için batmalıydı.

Melek AKTAŞ**Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi****ZORLUK**

Soğuk hava şartlarından dolayı küçücük bir odaya tıktırıp sobanın başında derslerine çalışıyorlardı. Zehra çocukların en büyüğü ve en zekisiydi. Yaşının verdiği olgunluktan dolayı her zaman ağır başlı oluşuyla ön plandaydı. Zeynep, ablasının zorlamaları ile ders çalışan çelimsiz ve tembelliği pek seven bir kızdı. Ömer ailenin en küçük üyesi, yaramaz, aktif bir çocuktı. Henüz okula başlama çağı gelmemişti. Anneleri Gönül Hanım, ev hanımıydı. Gün boyunca ev işleri ile ilgilenirdi. Zamanının çoğu boştu. Bundan dolayıdır ki bir iş bulup evin geçimine katkıda bulunmak istiyordu. Ama kendine uygun bir iş bulamıyordu. Metin Bey ise sabahtan akşama kadar taksit şoförlüğü yapıp aldığı üç kuruş ile evi geçindirme derindeydi. Önceleri zengin olan bu aile, akrabaları ve dost dedikleri kişiler tarafından sömürülmüşler, zor da olsa başlarını sokacakları bir gecekondu bulup yerleşmişlerdi.

Metin Bey, mahallede çok eskiden tanıdıkları Hakkı Bey'in yanında şoförlüğe başlamıştı. Uzun yıllar böyle devam etti. Tam hayatları yoluna girmeye başlamıştı ki evleri belediye tarafından yıkıldı. Asıl zor günler bundan sonra başladı. Metin Bey'in askerden arkadaşı olan Murat'ın köyüne yerleştiler. Murat gayet sıcakkanlı, kibar bir beydi. Başka kalacak yerleri olmayan Metin Bey ve ailesi bu köyde kalıp hayatlarını devam ettirmek zorundaydılar. Köylünün de yardımıyla ufak bir ev yaptılar. Metin Bey'in anne ve babası trafik kazasında vefat etmiş, akrabaları da yüz çevirmişlerdi.

Gönül Hanım'ın ailesi ise Metin Bey ile olan bu izdivaca baştan beri karşıydılar. Ayrılmaları için çeşitli oyunlar oynasalar da Gönül Hanım'ın Metin Bey'le kaçarak evlenmesi tüm planlarını alt üst etmişti. Gönül Hanım'ı evlatlıktan reddederek yurtdışına çıkmışlardı. O günden beri Gönül Hanım ne ailesini ne de akrabalarını görüyordu. Hâsılı birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Ama şimdi üç çocuklu güzel bir aileydiler. Gönül Hanım köye yakın bir fabrikada işçi olarak çalışmaya başladı. Metin Bey ise her gün şehre inip taksicilik yapmaya devam ediyordu. Her şey eskisi gibiydi. Tekrar soba

başında kestane patlatarak eğlenceli vakitler geçiriyorlardı. Zehra ortaokula başlamıştı. Artık daha umutluydu. Şehirde yurtlu bir okulda kalmaya başlamıştı. Sık sık üstün başarısından dolayı ödüllendiriliyor, daha fazla gayret gösteriyordu. Zeynep yine tembellik ediyor. Oyun ve gezmeden kendini alamıyordu. Ömer ise üçüncü sınıfa başlamıştı. O gün, Metin Bey ve Gönül Hanım her zamanki gibi erkenden hazırlanıp evden çıkacaklardı. Fakat Metin Bey'in işe gidesi yoktu. İçinde bir huzursuzluk vardı. Buna rağmen yola koyuldular. Öğle paydosunda Gönül Hanım ile buluşup yemek yiyeceklerdi.

Metin Bey son müşteriyi de bırakıp saatine baktı, zaman epeyce geçmişti. Hızla yola koyuldu. Fabrikaya az kalmıştı ki karşıdan gelen bir kamyonetle çarpıştılar. Kamyonette fazla bir hasar yoktu. Fakat taksinin farları kırılmış, yüzeyi çizilmiş ve camları patlamıştı. Metin Bey arabanın içinde dona kaldı. Başına ilk defa böyle bir şey gelmişti. Etraftakiler Metin Bey'in imdadına koştu, arabadan indirip bir yere oturttular. Biraz sonra kendine gelmişti. Gönül Hanım, Metin Beyin elini tutmuş ağlıyordu. Neyse ki can sağlığına zarar gelmemişti.

Metin Bey akşama doğru Hakkı Beyin yanına gidip her şeyi uygun bir dille anlatacaktı. Hakkı Bey'in onu anlayacağını sorun etmeyeceğini umut ediyordu. Fakat işler hiç düşündüğü gibi gitmedi. Hakkı Bey sinirlenerek Metin Bey'i işten kovdu.

Uzun zaman iş bulamayan Metin Bey, sinirlerine hâkim olamamış Hakkı Bey'in iş yerine gidip her şeyi döküp, kırar. Maddi hasar fazla olduğundan da bir borç yükünün altına girer. Ödemeyi yapamayınca da mahkeme kararı ile hapse atılır. Gönül Hanım artık fabrikadan aldığı maaşla hem evi geçindirmek hem de Metin Beyin bıraktığı borçla uğraşmak zorunda kalır.

Gönül Hanım artık para yetiştiremez hale gelir. Tam umudunu yitirdiği anda Metin Bey tahliye olur. Metin Beyin iş bulması artık daha zordur. Sabıkalıdır. Patronu Metin Beyi, Gönül Hanım'ın ısrarları sonucu işe alır. Uzun zaman fabrikada beraber çalışırlar. Fakat fabrikanın batması yeni olumsuzlukları beraberinde getirir. Tekrar iş arayışına düşerler. Bu sırada elde avuçta hiçbir şey kalmamıştır. Metin Bey iş bulamadığı için çaresiz başka bir şehre gider. Gönül Hanım tekrar bir başına kalmıştır. Komşuların verdikleri erzakla geçinmeye çalışır. Fakat uzun zaman kocasından haber alamayınca daha fazla dayanamaz, hastalanır ve komşularının yardımı ile has-

taneye gider. Çaresi bulunmayan bir hastalığa yakalandığını öğrenir. Bu hastalıktan kimseye bahsetmez. Komşularının aralarında topladığı parayla ağrılarını dindirecek ilaç yerine kızı Zehra'yı görmeye gider ve kızının ihtiyaçlarını karşılar bir miktar da harçlık bırakır. Ayrılırken kızını sımsıkı kucaklar ve öper. Bu onu belki de son görüşüdür. Saçlarını okşar ve oradan ayrılır. Diğer çocuklarının sevdiği yiyecekleri alıp köye geri döner.

Çocuklar soba başında uyuya kalmışlardır. Kapının sesiyle uyanırlar ve koşarak annelerinin boynuna atılırlar. Artık ayaklarında fer kalmayan Gönül Hanım yere çöker. Çocuklarını öptükten sonra getirdiklerini aralarında bölüştürür.

Aradan bir hafta kadar bir zaman geçmişti. Metin Bey'den hâlâ bir haber yoktu. Gönül Hanım'ın durumuysa gittikçe kötülüyordu, dayanacak gücü kalmamıştı artık. Köyün ileri gelenlerinden Hamza Efendi'yi bularak durumu ona anlatır ve çocuklarını ona emanet eder. Bu bir son vedadır. Gönül Hanım bunun farkındaydı. Gözleri yaşlı, kalbi kırıktı. Hamza Efendi'nin, çocuklarına kendi çocukları gibi bakacağından emindi. Fakat Metin Bey?.. O yoktu. Ona ne olmuştu? Artık kalbi de ayakları da ağrıyan Gönül Hanım evin yolunu tuttu. Eve geldiğinde yerdeki açılmamış mektup gözüne ilişti. Eline alıp baktığında Metin Bey tarafından gönderilmiş olduğunu anladı. Heyecanla açıp okumaya başladı. Metin Bey kendisini boş yere beklememelerini, artık geri dönmeyeceğini, yeni bir hayat kurduğunu yazıyordu. Gönül Hanım'ın dizlerinin bağı çözülür. Olduğu yere düştü ve kısa bir süre sonra acı bir çığlıkla can verdi.

Rumuz: Beyaz Kelebek

Edanur ALTINDAŞOĞLU

Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Lisesi

BAYBURT

Çok eskiden kudretli Oğuz illerinde hırçın akan Çoruh Nehri'nin iki kenarında uzanan dağ yamaçlarında kurulmuş bu güzel yere Bayyurt derlermiş. Zenginlerin yurdu yani... Zengin dediysek öyle parayla, pulla zengin değil tabi gönlü zengin, yüreği zengin, sevgide cömert, civan mert yiğitlerin yurdu Bayburt.

Kalemimin dirayeti ve üzerini karaladığım bu sayfaların sınırları Bayburt'un tarihteki ağırlığını kaldıramayacağı muhakkak. Onun için Bayburt tarihini, Akkoyunlu, Selçuklu ve Osmanlı Bayburt'unu anlatacak değilim. Bayburt deyince gönlüme düşenleri yazacağım.

Yolu düşen, baş tacı olur. Gönlü düşen evlere mutlu olur. Suyundan içen bizden çok Bayburtlu olur. "Hele bi dene çay ver" ile başlayan "Ele yanıram ki boyün hele doldur" ile devam eden "Ola yeter cııldım" ile biten çay muhabbeti kadar sıcaktır dostluğu. Misafiri hemen kuşatır. Baş tacı eder, kırk yıllık Bayburtlu gibi hissettirir.

Bayburt hem iklim hem kültür olarak Doğu Karadeniz ve Doğu Anadolu'yu harmanlamış ve eşsiz güzellikler ortaya koymuş. Kuzeyinde Karadeniz'i, güneyinde Doğu Anadolu'yu yaşamak mümkündür. Karadeniz insanının sert mizacından Doğu Anadolu insanının halim selim tavrına geçiştir Bayburt. Bayburt insanı olması gereken yerde sert ve yine olması gereken yerde yumuşaktır. Kuzeyinde "fışkı elliyesen" deyiminin güneydeki "gorbagorolasan" deymi ile aynı hissiyatı ifade etmesidir.

Yazın soğanlı dağlarına yaslı yeşil yaylaların havasını solumak, kışın kop dağının karlı kışını yaşamak Bayburt'un tadılması gereken güzelliklerinden bazılarıdır.

Şehri ikiye bölerek bazen hırçın bazen durgun akan Çoruh'un hususiyetleri de Bayburt insanına yansımıştır.

"Deli Çoruh aldı gözyaşlarımı

Şu Bayburt'tan çıkın gidin beraber

Boşta taştan taşa vurma başını

Sessiz sessiz akıp gidin beraber.”

Mısraları ile de kendi duygularıyla Çoruh’un Bayburt insanını yansıyan özelliklerini de özetleyebiliriz. Yaşadığım bu şehri güzelliklerini hayalinizde az da olsa canlandırabildiysem ve sizleri Bayburt misafirperverliği ile bu yazıma konuk edebildiysem elbette ikram olarak da eşsiz lezzetli yemeklerinden bahsetmeden olmaz. Ekşi lahananın, galacoşun, lor dolmasının, dargunlu kesme çorbasının ve tatlı bayram çorbalarının eşlik ettiği hoş sohbetli güzel günlerde görüşmek üzere.

Rumuz: İhlamur

Beyza İrem AYDIN

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

HAYATI AŞKLA YAŞAMAK

Umut ben. 28 yıllık bir evliliğim ve iki çocuğum var. Hayatımda her şey yolunda ve her şey çok güzel... Ama bugün her şey değişecek ve hayatımın zor günlerine adım atacaktım. Eşimle birlikte hastaneye gittik. Doktora, eşimde unutkanlık başladığını ve konuşmakta zorluk çektiğini, söyledim. Bir kaç tetkikten sonra İbrahim'in Alzheimer hastası olduğunu söyledi ve açıklamaya başladı; yaş ilerledikçe ortaya çıkan, hafıza, konuşma gibi durumlarda sorunlar yaşama, günlük yaşamın gereklilikleri uygulayamama gibi problemlere yol açtığını anlatıyordu. Dinlemiyordu ama duydum. Unutkanlık dedi. Doktor konuşurken ben düşünüyordum. Olmazdı böyle bir şey unutmazdı, unutmamalıydı...

Bir an bir el hissettim kolumda, irkildim "Umut Hanım iyi misiniz?" dedi bir ses, umursamadım bile. İbrahim'in elinden tuttum, bir yandan ağlıyor, bir yandan da düşünüyordum. Elimden bir şey gelmeliydi, hemşirelerin umutsuz konuşmaları hâlâ kulağımda "Beş yılı zor getirir, yazık bu kadına." Düşündükçe deli olacaktım. Ben İbrahimsiz ne yapardım? Sorular sorular... Sonunda eve geldik. O günün çabucak bitmesini istedim. Diğer yarımın beni bırakacağı, yarım kalacağım hissi ve duygusu ölümünden beter etti beni. Artık zaman mı sayacaktım? Beş yıldan geriye ne kadar kaldı diye... Nasıl bir hastalığın tedavisi olmazdı?

Allah'ım yardım et bana, gecenin karanlığı çöktü üstüme. Daha şimdiden pes etmiş ve yarım kalmış hissediyorum kendimi. Kızım gelip "Anne neyin var?" diye sorana kadar aklıma kendimi öldürmek bile geldi. Sonra Elif ve Fatih'i düşündüm. "Onlar için yaşamalı ve ayakta durmalısın Umut," dedim kendime. Ama nasıl yapacaktım bilmiyorum.

Umutsuzluk içinde dört yıl geçti, İbrahim artık beni hiç hatırlamıyordu, çocukları da öyle. Artık bizimle kalmıyorlardı zaten. Onunla konuşmaya, kendimi bir parça hatırlatmaya çalışıyordum. "İbrahim" dedim; "Hatırlıyor musun Kız Kulesi'nde evlilik teklif etmiştin bana." İbrahim sanki hatırlamış gibi oldu. Parmağımdaki yü-

züğü işaret ediyorum "Bak sen almıştın bunu bana." Ardından İbrahim "Pardon, galiba karıştırdınız, ben İbrahim siz kimsiniz?" deyince camdan bir hançer kalbime saplanıp orada parçalandı sanki. Onun Umut'u değildim artık. Nefes almayı unutmış bir şekilde kalp atışlarımı dinliyordum. İbrahim'in gözlerinin içine baktım. Güç bela topladım kendimi. Ağlayarak; "Umut ben, hatırlamadın mı?" diyorum. "Hayır," diyor. "Mehtap sensin biliyorum, kandırma beni," falan diyor. Son kez "15 Eylül 1970" diyor ve düşünümüzü en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başlıyorum: "Laciverte yakın bir kravat takıyordun, ayakkabılarının sesi hâlâ kulağımda. Sen amcaoğlunun kaplumbağa arabasını almış kornaya basıyor, bir yandan da acele etmem gerektiğini yoksa kendi düşünümüze geç kalacağımızı, bir de beni çok sevdiğini söylüyorsun. Sonra kulağıma eğilip 'Elif' diyorsun, anlamıyorum tabi. 'Kızımız' diyorsun, 'adı Elif olacak.' Hatırlamıyor musun İbrahim?"

Bu sefer hatırlamıştı güldü çünkü, emindim artık. Ama "Hanımefendi bir yanlışınız var ben evli değilim, yanlışınız var," deyince evden nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Biz hayatı aşkla yaşıyorduk, ne oldu bize? Hani sevginin erişemeyeceği bir uzaklık yoktu? Bunları düşünürken evden çıkıp hastaneye gittim. Doktora olanları anlattım. Doktor endişeli ve bir o kadar da üzgün "İbrahim beyi bakım evine yerleştirmemiz gerekiyor, bu onun için de sizin için de en doğrusu," dedi. Tamam dedim hiç düşünmeden. Onun için iyi bir şey her zaman tamamdı. İbrahim bakım evine yatmış aradan iki ay geçmişti. Her sabah olduğu gibi bakım evine İbrahim'le kahvaltı yapmaya gidiyordum ki tam sokağı çıkarken bir araba hafif bir şekilde çarptı. Ama bir şey olmadı. Hemen yerimden kalktım İbrahim'in yanına gitmek için. Fakat çarpan kişi hastaneye götürmek istiyordu. Ne kadar acelem olduğunu anlatıyordum: Ama hastaneye götürmekte kararlıydı. Daha fazla direnemedim.

Hastanede muayene ettiler ve bir şey olmadığını söylediler. Ben aceleyle toparlanıyordum. "Bittimi, artık gidebilir miyim? Eşim bakım evinde kalıyor. Onunla her sabah kahvaltı yaparız. Geç kalmak istemiyorum," dedim. Eşiniz siz gecikince merak ediyor herhalde dedi bir hemşire. Yüzümün asıldığını ben bile fark ettim ve "Eşim Alzheimer hastası ne yazık ki benim kim olduğumu bilmiyor," dedim. Hemşireler hayretle "Madem sizin kim olduğunu bilmiyor neden her sabah onunla kahvaltı yapmak için koşturuyorsunuz?" dediler. Ama ben onun kim olduğunu biliyorum," deyip ayrıldım

Hayat gerçektir, gerçekler de acı... Ve hayat gerçekten çok kısaydı...

Merve AYSU

Kop Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi

KASABADAKİ SEVİNÇ

Güneş doğmak üzereydi. Şirinli Kasabası için gün başlıyordu. Sütçü Amca erkenden sağdığı taze sütlerini güğümlere boşaltıyor, Zehra Nine tavukları yemliyor, Ali Amca koyunları otlatmak için ağıldan çıkarıyordu. Renk renk boyanmış evlerin bütün pencereleri birer birer açılıyordu. Çocuklar yine dere kenarındaki düzlüğe koşuyordu. Kasabanın kızları çayları demlemiş, yoldan geçen herkesi çaya davet ediyordu. Herkes çok mutluydu.

Kasabanın en yaşlı insanı Sütçü Amca idi. Herkes süt ihtiyacını ondan karşılıyordu. Çok merhametli ve yardımsever biriydi. Fazla hayvanı yoktu. Her sabah taze sütünü sağdığı iki ineği ile geçimini sağlıyordu. İnekleri iki sene önce kaybettiği eşinden kalan en kıymetli armağanlardandı. Bu yüzden onlara çok değer veriyordu. Ayrıca onlar kasabanın süt kaynaklarıydı. İki odalı bir evde yaşıyordu Sütçü Amca. Çok az eşyası vardı. Ama halinden hiç şikâyetçi değildi. Kasabanın çocukları onun küçük dostlarıydı. Ahmet ayırım yapmazdı ama içlerinden birini çok seviyordu. Altı yaşında küçük bir çocuktü o. Doğuştan kalp hastasıydı. Ailesinin maddi durumu yüzünden tedavisi hep aksıyordu. Kasaba halkı ona çok üzölüyordu...

Şirinli kasabasında günler hızla ilerliyordu. Kış yakındı. Herkesi bir telaş almıştı. Tüm kadınlar ocakları yakmış yufkalar pişiriyor, konservele, turşular hazırlıyordu. Soğuk bir gündü. Kasabanın tüm çocukları camların önüne dizilmiş karın yağmasını bekliyordu. Evlerin sobaları buram buram tütüyordu. Sütçü Amca her kış olduğı gibi evinde oturuyordu. Çok üzgündü. Artık inekleri çok az süt veriyordu. Üstelik bu soğukta dışarı çıkıp süt dağıtması da imkânsız görünüyordu. Düşünürken derin bir uykuya daldı. Çok geçmedi ki çığlık sesleriyle irkildi. Perdesini hafif araladı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Çocuklar sevinçle kartopu oynuyordu. Ahmet yine aralarında yoktu. Zaten hiçbir zaman diğerleri kadar şanslı olamıyordu ki o.

Kış ilerliyordu. Kasabada bir hü­zün vardı. Ahmet çok hastaydı. Sokaklarda rüzgârın sesinden başka ses duyulmuyordu. Evlerden yemek kokuları gelmiyordu. Tüm kasaba küçük Ahmet için seferber olmuştu. Herkes bir çözüm yolu arıyordu. Sütçü Amca en çok üzülenler arasındaydı. Birikmiş parası yoktu. Aklına eşinin armağanı inekleri satmaktan başka çare gelmiyordu. Küçük Ahmet için bu fedakârlığı yapmaya karar verdi. Çok zaman kaybetmeden ineklerini alıp satmak için kasabadan ayrıldı. Kasabanın iki dağ ötesindeki Petekli köyüne varıncaya dek ilerledi. İkinci vaktiydi. Sütçü Amca köyün girişindeki değirmenin kapısında soluklanıyordu. Ağarmış saçlarından kızarmış yüzüne terler düşüyordu. Soğuktan elleri mosmor olmuştu. Birden tepesinde bir gölge belirdiğini hissetti. Başını kaldırdığında çok sevimli bir kız çocuğu gördü. Kız, Sütçü Amcanın yanına çömeldi.

“Merhaba amca.”

“Merhaba yavrum. Adın ne senin?”

“Adım Zeynep amcacım. Peki senin?”

“Bana kasabamda Sütçü Amca derler. Sen burada ne arıyorsun kızım? Hava çok soğuk, üşütürsün.”

“Değirmende babam ve ağabeyim çalışıyor. Ben de onlarla birlikte geldim.”

“Arkandaki iki ineği satmak için yola düştüm, ben de. İki dağ ilerdeki Şirinli kasabasından geliyorum.”

İçerden ayak sesleri geliyordu.

Üstü başı un içinde kalmış genç bir adam kapıdan dışarı doğru çıktı. Sütçü Amca'yı görünce:

“Selamünaleyküm amca.”

“Aleykümselam evlat.”

“Hayır, ola amca. Seni burada ilk kez görüyorum.”

Genç adam yanlarında oturan kızına baktı.

“İçerde ambarın üstünde şişede ayran var, kızım. Amcana getir de içsin.”

“Peki­yi babacığım.”

“Özür dilerim amca, devam eder misin?”

"Şirinli kasabasından geliyorum. Hasta bir çocuk var. Onun tedavisi için para gerekiyor. Benim de yazları sütlerini sattığım iki inegim var. Onları satıp, paralarıyla tedaviye yardım etmek istiyorum. Onun için yola koyuldum."

Küçük kız elinde iki bardak ayran ile yanlarına geldi

"Afiyet olsun," dedi.

Genç adam ve Sütçü Amca ayranlarını içtiler. Sütçü Amca:

"İkramınız için sağ olun. Benim bir an önce köye gidip inekleri satmam gerekiyor. Kasabada beni bekliyorlar."

Genç adam ve kızı Sütçü amcayı üzümlere yolcu ettiler. İneklere alarak ilerlemeye başladı Sütçü amca. Genç adam ve kızı ardından bir süre konuştular. Küçük kız:

"Bizim o inekleri alacak kadar paramız yok mu baba? Ben Sütçü amcaya da, hasta çocuğa da çok üzıldüm. Lütfen inekleri biz alalım."

"Ben de çok üzıldüm kızım ama elimden bir şey gelmez. Eğer o inekleri alırsak kış nasıl çıkarırız?"

"Babacığım o çocuk ne yapsın?"

"Haklısın kızım. O çocuğu da düşünmek zorundayız. Kış bir şekilde çıkar. Haydi, kızım koş, amcaya yetiş de inekleri bizim alacağımızı söyle. Zavallı adam soğukta yürümesin."

Küçük kız hemen koşarak Sütçü Amcaya haber verdi. Birlikte tekrar değirmenin önüne geldiler. Sütçü amcanın yüzü gülüyordu.

"Allah senden razı olsun evlat. Belki de sayende küçük bir çocuk sağlığına kavuşacak. Sana da teşekkür ederim, sevimli yavrum. Seninle burada karşılaşmasaydık inekleri bu kadar kolay satar mıydım, bilmiyorum."

Sütçü Amca genç adama inekleri Ahmet için sattı. Eşinin armağanlarına son kez bakarak tekrar yola koyuldu. Hava iyice kararmış ve soğumuştü. Kasabaya doğru nefes nefese yürüyordu. Saat yedi olmuştu ki kasabaya ancak varmıştı Sütçü Amca. Kendi evine gitmeden direkt Ahmetlere gitti Sütçü Amca. Neredeyse tüm kasaba ordaydı. Herkes dört gözle onu bekliyordu. Müjdeli haberle içeriyirdi, Sütçü Amca. Herkes sevinçten gözyaşlarına boğuldu. Sabahı

beklemeden Ahmet'i şehirdeki hastaneye götürdüler. Hemen tedavisine başladılar doktorlar. Kısa sürede ameliyat oldu küçük Ahmet...

Aradan üç ay geçmişti. Kasabanın neşesi yerindeydi. Ahmet artık iyileşmişti. Yazın gelmesi için sabırsızlanıyordu. Tüm arkadaşları yanındaydı. Ailesi çok mutluydu. Herkes Sütçü amcaya teşekkür ediyordu. Şirinli kasabası neşeli günlerine tekrar geri dönmüştü.

Şunu unutmayalım. Gerçek mutluluk bedeni tek ama yüreği çok olmaktır. Kalbin sadece kendi için atması değil, başkaları için de atmasıdır. En güzel saadet birlikte kazanılandır.

Aybüke Berfin BABACAN**Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi****MUTLULUĞUM NEREDE?**

Henüz on üç yaşında ergenlikle çocukluk arası gelgitler yaşayan biriyim. O yaşlarda deniz kıyısında küçük bir kasabada iki kardeşim, annem ve babamla birlikte ahşaptan eski bir evde yaşıyorduk. Babam gündüzleri geçici işlerde çalışıyor, günlük kazancını içkiye yatırıp eve alkolü gelip sızıyordu. Bu yüzden babamı tam anlamıyla hiç tanıyamadım. Annem bir atölyede örgü makinesinde dokuma yapıp geçimimizi bu şekilde sağlıyordu. Kardeşlerim benden daha küçük oldukları için onlara ben bakıyordum. Okulu bırakmaktan başka çarem yoktu.

Annemin ısrarıyla okulu bırakmış, bir anda küçük omuzlarımda kocaman bir yükü kalakalmıştım. Gün içinde evi topluyor, kardeşlerime annemin akşamdan hazırladığı yemekleri yediriyor, onların evden okula okuldan eve gelip gitmelerini sağlıyordum.

Babam her zamanki gibi içip eve geldiğinde anneme, kardeşlerime ve bana şiddet uyguluyor sonra da bir kenarda sızıp uyuyordu. Sabah da hiçbir şey olmamış gibi sessizce evden çıkıp gidiyordu. Bu şekilde tam dört yıl geçti. Dördüncü yılın sonunda annem iki kardeşimi alıp evi terk etti. Ben onlarla gitmedim. Babamın yanında kalmayı tercih ettim. Okula gitmediğim için kendimi çok vasıfsız biri gibi hissediyordum. Daha önce de okula gitmiyordum ama bir sorumluluğum vardı, kardeşlerime bakıyordum. Kardeşlerim gidince kendimi bir boşlukta hissettim.

Bir gün babam eve erken geldi, o gün içki de içmemişti. Koltukta otururken yanına gidip ne kadar yalnız kaldığımı ve çalışmak istediğimi söyledim. Babam "evet" demedi; fakat "hayır" da demedi. Bir süre sessizce oturdu. Sonra odasına gidip yattı. Ben de bir süre sonra yatağa uzandım; fakat kafamda cevap bekleyen bir sürü soru vardı. On yedi yaşındaydım ve karşımda beni dinleyip doğru olanı anlatacak hiç kimsem yoktu. Yatağımın içinde saatlerce ağladığım olmuştu ama bu defa ağlamamak için kendime söz vermiştim.

Sabah kapının sesinden babamın evden çıktığını anlayıp hemen kalktım, giyinip ağızma birkaç lokma aldıktan sonra hemen dışarıya

attım kendimi. O kadar heyecanlıydım ki saate bile bakmayı akıl edememiştim. Çarşıda hiçbir yer açık değildi. Ağır adımlarla sahile inip kıyıda oturdum. Bir süre hiç kımıldamadan denizi izledim, çocukça hayaller kurdum. Hayaldi ama aslında yapmak istediklerimdi. Kaldığım yerden okula devam edecektim. Yaşımdan dolayı kaydolamazsam açık öğretime kaydolacaktım; her ne şekilde olursa mutlaka okulu bitirecektim. Aynı zamanda bir mağazada tezgâhtarlık yaparak harçlığımı çıkaracaktım.

Saat: 7.30. Artık iş yerleri açılmıştır, hadi "Bismillah" deyip yerimden kalktım. Yavaş adımlarla çarşıya doğru yeni planlarımı gerçekleştirmek için ilerliyordum. Çarşının alt tarafından başladım. İlk dükkâna girerek "Elemana ihtiyacınız var mı?" diye sordum. Aldığım ilk cevap "Hayır"dı. İkinci, üçüncü dükkânlardan da "Hayır" cevabını aldım. Tam umudumu yitirmeye başlamıştım ki bir mağazanın camında asılı olan "Eleman aranıyor" ilanını gördüm. Koşarak mağazaya girip ilan için geldiğimi söyledim. Bana on beş gün deneme süresi olduğunu bu süre içinde performansımı deneyeceklerini söylediler. Hemen kabul ettim maaşı konuşmadım bile. Nasıl olsa deneme, diye düşündüm. Hemen o gün başladım, çok heyecanlıydım ilk defa kendim için bir şeyler yapıyordum. En çok da bunun heyecanı vardı. İş çıkışı bana harçlık verdiler. Cüzi bir miktardı, ama ben o an sanki dünyanın en zengin insanı gibiydim, çok mutluydum.

Eve doğru yürürken içimde bir sıkıntı vardı. Babam bana "çalışabilirsin" dememişti. Evde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Babam henüz gelmemişi. Eve gelirken aldığım malzemelerle hemen mutfığa girdim ve babamın sevdiği yemeği yaptım. Babam eve gelince sessizce banyoya gitti, ellerini yıkadı ve odaya girdi. Doğrudan masaya oturdu. Kalbim ağzımda atıyordu, nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Hemen koşup yemeği getirdim ve tabaklara koydum.

Babam, "Ooo, ilk günden maaş mı aldın?" diyerek dalga geçer gibi konuştu.

Ben, "Hayır, maaş değil, on beş gün deneme süresi uygulayacaklar. Bu gün çıkarken biraz harçlık verdiler," dedim kısık bir sesle. Babam bir şey söylemedi ve konu uzamadan kapandı. Nerede çalışıyorsun, ne iş yapacaksın diye hiç sormadı. Bütün yemek boyunca bu soruları bekledim; ama sormadı. Yemeğini yedi ve kalkıp dışarı çıktı. Eve gece kaçta gelir, bilmiyordum. Masayı toparlayıp buluşıkları yıkadım. İşim biter bitmez erkenden yatağıma uzandım.

Sabah işe gidecektim, yatağa uzanınca bir an annem ve kardeşlerim geldi aklıma. Acaba neredeler, ne yapıyorlar, gittikleri yerde mutlu oldular mı?.. Bunları düşünürken uyumuşum. Sabah annemin çalar saatiyle uyandım.

Hemen hazırlanıp işe gitmek üzere evden çıktım. Yolda teyzemle karşılaştım. Babamın yaptıklarından dolayı teyzemlerle hiç görüşmüyorduk. Teyzem boynuma sarıldı ve ağlamaya başladı. O ağlarken ben başımdan geçen her şeyi anlattım. Annemin kardeşlerimi alarak bizi terk ettiğini ve benim işe başladığımı duyunca ilk önce çok şaşırdı; fakat sonra bana hastanede bir iş ayarlayabileceğinden bahsetti. Havalara uçmuştum. Evet, teyzem dediğini yaptı. Beni hastanede temizlikçi olarak işe aldirtti.

Her şey çok güzeldi hayatım düzene giriyordu. Düzenli bir yaşam ve sigortam vardı. Bu süre içinde açık öğretime kaydımı yaptırdım. Gündüz hastanede çalışıp gece ders çalışıyordum. Orta öğrenimimi bu şekilde tamamladım.

Annem ve kardeşlerimden hâlâ haber alamıyordum. Hayatım da bir boşluk vardı. Özlemleri yüreğimi yakıyordu; ama onlara bir türlü ulaşamıyordum.

Bu arada hastanede biriyle tanışmıştım. Bir süre görüştük. Bana kendimi çok özel hissettiriyordu. Sürekli ailesinin, anne ve babasının ne kadar iyi olduklarından, çok güzel bir aile yaşantısı sürdürdüklerinden bahsedip duruyor; bu sözleriyle beni kendimden geçiriyordu. Bunlar benim hayatım boyunca özlemini duyduğum sözlerdi. Görüşmemiz böyle devam ederken dönüşü olmayan, hayatımın hatasını yaptığımı anladım. Bir yılı aşkın süredir görüştüğüm adamın aslında evli ve iki çocuğunun olduğunu öğrendim. Üstelik hamileydim. Çocuğu aldirmek istemedim; artık onunla da görüşmüyordum ama bunu babama nasıl söylerim korkusunu yaşıyordum. Anneme o kadar ihtiyacım vardı ki yanımda olsa boynuna sarılsam doya doya saatlerce ağlasam...

Korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Teyzeme anlatmaya karar verdim. Ertesi gün ona olup biteni anlattım. Önce bağırıp çağırırdı. İçindekileri döktü. Hiç ses çıkarmadan dinledim, çünkü suçluydum. Teyzem sakinleşince "Bu çocuğu aldirmalısınız. Kimse duymadan aldiralım. Birkaç gün izin alırsın yatarsın, kimse anlamaz," dedi. Çaresiz kabul ettim. Ertesi gün çalıştığım hastanede bir doktorun yanına gittik. Teyzem olup bitenleri anlattı ve aldirmek zorunda olduğumuzu söyledi. Doktor, "Muayene etmeden

karar veremem,” diyerek beni ultrasona aldı. Bebeğimin kalp atışlarını duyup ağlamaya başladım. Teyzeme “Ne olur çocuğuma kıymayın!” diye yalvarıyordum.

Ama teyzem beni hiç dinlemedi. Doktor, “Tamam alalım,” deyince önce lavaboya gitmek için müsaade istedim. Lavaboya girdince kapıyı arkadan kilitledim. Teyzemin beni buradan çıkarabileceği aklıma gelince, hastaneden gizlice kaçmam gerektiği kararına vardım. O an en doğru kararı verdiğimi düşünerek koşar adımlarla hastaneden uzaklaştım.

Eve gelince babama ufak bir not yazdım. Biriktirdiğim parayı yanıma alıp eşyalarımı valize doldurdum ve evden çıktım. Terminalde gidip bir süre oturdum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Hiç kimseyi tanımıyorum. Nereye, kimin yanına gideceğimi, çocuğumu nasıl doğuracağımı, hiçbir şeyi bilmiyordum. Yerimden kalkıp Eskişehir’e bir bilet aldım. Orası bana hep sıcak gelmiştir. İlk aklıma gelen yer orasıydı. Biletimi aldım. Otobüs saatine kadar terminalde bekledim. Paramı bitirmemek için olabildiğince az harcıyordum. Çünkü orada neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Sadece iki simit aldım. Otobüste çay, meyve suyu da olur diye onlara para harcamadım.

Otobüs hareket etmişti. Artık o yerden, o kötü hatıralar mekânından uzaklaşıyordum. İlk mola yerinde simitlerimi yemiştim. Mola verinceye kadar beynimin içi savaş alanı gibiydi hiçbir şey düşünemiyordum. Simitlerimi yedikten sonra uyumuşum. Uyandığımда Eskişehir’e yaklaşmıştık. İçimi bir korku sarmıştı. Ne yapacaktım? Nerede kalacaktım? Aklımı oynatacak gibiydim. Otogara girmiştik, ama ben hâlâ ne yapacağımı, nerede kalacağımı bilmiyor, çareler düşünüyordum.

Sabahın erken saatleriydi, hemen iş bakarım, diye düşündüm. Akşamüstü de kalacak yer bakacaktım. Otobüsten inip bavulumu elime aldım ve yürümeye başladım. Otogardan çıkarken bir firmanın camında asılı olan yazıyı gördüm. Orada sürekli durabilecek bir kişi aranılıyordu. Hemen içeriye girip camda yazılı iş için geldiğimi söyledim. Yaşlıca bir amca kolumdan tutup beni dışarıya çıkardı.

Usluca kulağıma eğilip “Kızım, sen burada rahat edemezsin. Burada çalışanlar hep erkek,” dedi. Ben ağlamaklı gözlerle yüzüne bakıp:

“Bu işe ihtiyacım var,” dedim.

"Gel bir çay içip konuşalım," deyince oraya yakın bir lokantaya gidip oturduk. Amca;

"Ne derdin var?"

diye sordu. Ben de olup biteni bir çırpıda anlattım. O an sanki artık şansım dönüyor gibi hissediyordum. Yaşlı adam anlattıklarına inanmakta zorlanıyor, art arda sorular soruyordu. Ben dilimin bağı çözülmüş gibi kendime hâkim olamıyor; hem anlatıyor, hem ağlıyordum. Amca birer çay daha söylerken "Aç mısın?" diye sordu. Sesimi çıkaramadım. Amca, garsona dönüp: "İki tane de tost," diye ekledi. Tostlarımızı yedikten sonra, "Hadi kalk," dedi. Tedirgin bir şekilde "Nereye?" diye sordum. Amca;

"Yeni işine," diye cevapladı.

"Firmada işe alındım mı yani?" diye merakla sordum. Yaşlı adam;

"Hayır, burada değil; ama daha iyi şartlarda başka bir işe..." diye cevapladı beni. Birlikte rabaya bindik. On dakika önce hiç korkusu olamayan ben, şimdi korkuyordum. Nereye gidiyorum? Ben bu adamı yeni tanımamış mıydım?

Arabamız kısa bir süre sonra güzel, üç katlı bir evin önünde durdu. Tekrar "Yeni işin hayırlı olsun," dedi. Ben korkumdan işimin ne olduğunu soramıyordum. İkinci katın ziline bastı ve kapı açıldı. Üst kata çıktığımızda yaşlı bir kadının bizi kapıda beklediğini gördüm. İçeriye girdiğimizde içeride çok daha yaşlı bir kadın daha vardı. Amca kapıyı açan kadına "Bu benim eşim," dedi. Daha yaşlı kadın için "Bu da annem," dedi. "Yeni işin bu... sen bu iki nineye hizmet edeceksin. Ben de sana kalacak yer, maaş ve sigorta yapacağım. Kabul eder misin?" dedi. Kalkıp elini öptüm.

O günden beri ben o üç katlı binanın ikinci katındayım. Yaşlı nineyi kaybettik. Kızım dört yaşında, kreşe gidiyor. "Halit Baba"yı dedesi, "Gülseren Anne"yi ninesi zannediyor. Annem ve kardeşlerimden hâlâ haber alamıyorum. Fakat ailemi eskisi kadar düşünmüyorum, düşünemiyorum. Bana aile sevgisini Halit Baba ve Gülseren Anne verdiler. Kızım da ben de artık çok mutluyuz...

Rumuz: Halikarnas Balıkçısı

Gökhan BİROL

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

KUŞ DA BİR ANNE

Güzel mi güzel bir ormanda yaşayan bir kuş ailesi vardı. Bu orman her bakımdan çok cömertti. Orman, yaz kış bol yiyecek sunduğu için hayvanlar açlık sıkıntısı çekmiyordu. Bu kuş ailesi de ormandaki mutlu ailelerden sadece birisiydi.

Yaz mevsimi orman otlara bürünür, türlü türlü meyveleri, renkleriyle mükemmel bir görüntü sergilerdi. Buradaki kuş ailesi, anne kuş ve üç yavru kuştan oluşuyordu. Yavrular gün boyu yuvada annelerinin getirdiklerini yiyip kendi aralarında itişip kakışırlardı. Anne kuş, yiyecek bulmaya gidince yavru kuşları yuvaya sokardı. Anne kuş, yavrularının başına fenalık gelmesinden çok korkuyordu. Zaman geçtikçe yavru kuşların merakı da artıyordu. Annelerinin uçuşunu gördükçe kendilerinde de bir uçuş arzusu oluşuyordu.

Yine bir akşamüzeri aile yuvadayken ortanca kuşun uçuş hevesinin, başına birçok felaketi getireceğinden kimsenin haberi yoktu. O akşamüzeri ortanca kuş yuvadan dışarı çıkmış, bir an önce uçabilmek adına ağacın dalından aşağı atlamıştı. Fakat düşerek kanadını zedelemişti. Seslere irkilen anne kuş hemen yuvadan dışarı uçtu. Yerde yatan yavrusunun iniltisine doğru süzüldü. Yavrusunun yanına yaklaştı. Annesi yavrusunun yerde hareketsiz duruşundan ürperdi, yavrusunun yanında pervane gibi dolanıp durdu. Yavru kuş ağır olduğu için annesi onu taşıyamıyordu. Bu nedenle anne kuş, yavrusunu yuvaya da çıkaramıyordu. Anne kuş yavruyu götürmediği için başında beklemeye karar verdi. Annenin aklına daha iyi bir çare o anda gelmemişti.

Güneş dalların arasından kızılığıyla süzülürken anne kuş yavrusunun başında nöbet tutmaya devam ediyordu. Öğlen vakti yaklaşınca bir grup insan ormana piknik yapmaya gelmişti. Piknik keyfi yaparken aileden iki kız kardeş ağacın kenarında fark ettikleri kuş yavrusuna doğru ilerlediler.

Durumu gören kız annesine seslendi:

"Anne! Buraya gelir misin?"

"Ne oldu kızım?"

"Yerde yatan kuşa bak, acaba nesi var?"

"Sanırım kanadını incitmiş."

"Ne yapacağız anne?"

"Onu arabaya götürüp babana gösterelim. O ne yapılacağını iyi bilir."

"Tamam anne."

Anne kuş olanı biteni dikkatle izlerken, bir yandan da heyecan ve korkuyla acı acı ötüyordu. Kız, yavru kuşu eline aldı ve doğruca babasının yanına koştu.

"Babacığım, kuş yaralanmış, onu iyileştirebilir misin?"

"Tabii kızım, elimden geleni yaparım, ilk yardım çantasını getir, bir bakalım, neyi varmış?"

"Buyur baba ama onun canını yakma olur mu?"

"Tamam kızım ben onu Allah'ın izniyle iyileştireceğim."

Anne kuş ağacın dalından ısıltılı gözlerle yavrusunu izliyordu. Yavru kuşu ufak tefek pansumanlarla tedavi eden baba, kuşu kızına verip "Bunu aldığın yere bırak," dedi. Kız,

"Babacığım, bu kuş bizimle kalamaz mı?" diye sordu.

"Hayır! Kızım, onun da bir annesi ve ailesi var, onların yanına götür ki onlar da mutlu olsunlar. Seni bizden ayırsalar, sen başkalarıyla mutlu olabilir misin? Bu sebeple onu ait olduğu yere götürmelisin."

Kız eline aldığı kuşu ablasıyla yuvaya bırakır. Geri dönerken, küçük kız ağlamaya başlar. Kuştan ayrılmak istemez. Ablası küçük kardeşini zorlar, kardeşi üsteler ve ablası annesine seslenir:

"Anneee!"

"Ne oldu kızım?"

"Merve gelmek istemiyor."

"Bak kızım, ben seni nasıl seviyorsam onun annesi de onu o kadar seviyordur ve yavrusuna kavuşmak için bizim bir an önce gitmemizi bekliyordur."

Merve, "Tamam anne, öyle olsun," der ve ağlayarak uzaklaşır.

Anne kuş gittiklerini görünce hemen yuvaya yavrusunun yanına gelir. Ve anne kuş yavrusunu okşarcasına kanatlarının altına alır, onunla kısa bir vuslat faslı yaşar.

Anne kuş yavrularının başına kötü bir şey geleceği endişesinden yuvadan yalnız beslenmeden beslenmeye çıkardı. Zaman su misali akıyordu ve yavrular gelişip serpiliyordu. Ama yavru kuşlar henüz uçamıyordu.

Birgün yine birkaç aile, piknik amaçlı, ormana gelmişlerdi ve mangal yapmak için ateş yakmışlardı. Kendi aralarında eğlenip gü-lüyorlardı. Yavru kuşların pikniktekileri yuvadan izlemeleri aile eğ-lenceleri olmuştu. O gün bir değişiklik vardı. Akşama doğru piknik-teki aileden biri yaktıkları ateşi söndürmeden ormanı terk etmişti. Anne kuş burada bir terslik olduğunu anlayıvermiş, çok tedirgin ol-muştu. Hava karardıkça rüzgâr etkisini artırıyordu. Közdeki ateşler etrafa dağılıyordu. Ateşe yakın otlar tutuşmaya başlamıştı. Sonra yavaş yavaş ateş büyümeye başladı. Ateş ve dumanlar kuşların bu-lunduğu ağaca doğru ilerliyordu. Anne kuş şaşkınlıkla havada bir o yana bir bu yana doğru uçuyordu. Yavru kuşlar ne olup bittiğinin hâlen farkında değildiler ve olayı merakla takip ediyorlardı. Anne kuş ne yapacağını bilemiyordu. Yuvanın bulunduğu ağaç da tutuş-maya başlamıştı. Anne kuş, elinden bir şey gelmediğinden ve yav-ruları uçamadıklarından âdeta deliye dönmüştü. Artık ağaç tümüyle yanıyordu ve anne kuş yanık, bir o kadar da boğuk bir sesle ötü-yordu. Bir şey yapamayacağını anlayınca yuvaya konup yavrularını kanatlarının altına aldı. Artık anne kuş her şeyi göze almıştı. Yanıp küle dönmeyi bile...

Dumanı görenler hemen itfaiyeye bildirdi. İtfaiye kısa sürede ormana gelmişti. Yangın rüzgârın etkisiyle geniş bir alana yayıl-mıştı. Uzun uğraşlar neticesinde bu amansız yangın söndürül-müştü. Yangında birçok ağaç yanıp kül olmuştu. İtfaiye erlerinden biri yangın söndürüldükten sonra yanan başka bir yer var mı diye etrafı kolaçan ediyordu. Bir ağaçtan kuş sesleri duyuyordu. Hemen ağaca doğru yaklaştı ve çıktı. Yuvada yanmış tıpkı bir kömür par-çasını andıran kuşu gördü. Sesin bu kuştan gelmesi imkânsız, diye düşündü. Ama kuşun burada ne işi vardı, o yangından niye kaçma-mıştı? İtfaiye eri kuşu eline aldığı anda bir de baktı ki kuşun altında üç yavru kuş yatmakta. Üstelik bu kuşlardan biri de yaralanmış. Gözlerine inanamamıştı. Yavru kuşlar nasıl hayatta kalabilmişlerdi? İtfaiye eri, anne kuşun bedenini yavrularına siper ettiğini anladı. Bu durum onu çok duygulandırdı. O da bir can değil miydi?

Er, kuşları oradan alıp bir kutuya koyup itfaiye aracına götürdü, tekrar anne kuşun yanına döndü. Erin dudaklarından "kuş da bir anne" sözleri usulca süzüldü ve ağlamaya başladı. İtfaiye erinin arkadaşları onun yanına geldiler ve niçin ağladığını sordular. Fakat er, cevap vermedi. Arkadaşları sorularını yinelediler. Er, kafasını arkadaşlarına çevirerek yine "kuş da bir anne," dedi. O genç erin ölen kuşun başucunda neden ağladığına o an için bir anlam verilemedi. Bir zaman sonra erin annesini hiç tanımadığı ve babasıyla beraber yaşadığı anlaşıldı. Annesinin onu daha bebekken evde bırakıp başka bir adamla kaçtığı öğrenildi. Bir kuşun anne sevgisinin coşkunluğu, kendisini bebek yaşta bırakıp giden itfaiye erinin hüznüne hüznün katmıştı. Çünkü yavru kuşlar kadar bile bahtlı değildi. Yavru kuşları canı pahasına koruyan bir anneleri varken kendi annesi onu bir eşya gibi fırlatıp atmıştı, onu insafsızca terk etmişti. Bu durum itfaiye erinin annesine olan nefretini daha da artırmıştı. Bu nasıl olabilirdi? Böyle vicdansızlık olur muydu? Benim annemin analığı bir kuşunki kadar olamadı, diye içinden geçirdi, buğulanan gözlerinden sızan nefret damlalarına engel olamadı. Gözyaşları yanan yüreğine su serpip derman olamıyor, bilakis yüreğindeki ateşi iyice alevlendiriyordu.

Günler günleri, haftalar haftaları, aylar ayları kovaladı. Fakat itfaiye eri Mustafa, bir türlü o olayın etkisinden kurtulamadı. Bir gün, bir yangın ihbarı alındı. İtfaiye eri, fedakâr anne kuşu düşüne dursun, ihbarın yapıldığı yere hızla ulaştılar. Yangın evi tamamen sarmıştı. Er Mustafa seslendi:

"İçeride kimse var mı?"

Birkaç kez daha seslendi. İçeriden cılız bir ses "İmdat, kurtarın beni!" diye feryat etti.

Er Mustafa hemen içeri atıldı. Yerde üzerine dolap düşmüş bir kadın gördü. Kadının yanına vardı. Kadına, kendisini kurtaracağını, öncelikle sakın olmasını tembihledi. Mustafa kadını daha iyi tutabilmek için eldivenlerini çıkarınca kadın, kendisini kurtarmaya gelen erin sağ eli üstünde kocaman bir doğum lekesinin olduğunu gördü. Onun terk ettiği oğlu olduğunu oracıkta anladı. Bir saniye öncesine dek yaşamayı dileyen o kadın şimdi yaşamak istemiyordu. Oğlunun onu kurtarmasını istemiyordu. "Ben bunu hak etmiyorum," diye içinden geçiriyordu. İtfaiye erine direndi, "Bırak, cayır cayır yanayım, bu benim cezam, ben ölmeliyim," diye bağıriyordu. Mustafa,

"Hayır, hiçbir sebep ölmenizi haklı göstermez hanımefendi, sizi kurtaracağım, ölemezsiniz," karşılığını veriyordu. Kadın ölmekte kararlıydı, yere yapışıyor, direniyordu. Er Mustafa inatla kadını yangından söküp almak için savaşıyor, kadınsa, "Çık canını kurtar yoksa beraber yanacağız," diyordu. Mustafa,

"Olmaz, sizi bırakamam, ölüme terk edemem," diye diretiyordu. Tam bu esnada alevlerin etkisiyle tavan çöküverdi. Mustafa çöken tavandan düşen beton parçalarının etkisiyle bayıldı. Kadın bir anne refleksiyile yerinden doğruldu. Bir kez dahi olsa anneliğini göstermeli, suçunu bağışlatmalıydı. Olanca gücüyle Mustafa'yı ayak bileklerinden kavradı. Onu yavaş yavaş kapıya doğru sürüklemeye başladı. Alevler şiddetini artırmıştı. Anne yüreği bir anda evlat sevgisiyle depreşti, kocaman yüreği damarlarındaki kana kuvvet oldu. Ne pahasına olursa olsun evladını kurtarmalıydı. Gücünü topladı, moralini tazeledi, "Ya Allah!" deyip oğlunu dışarıya kadar sürüklemeyi başardı. Fakat üzerine düşen alevler, onun giysilerini çoktan tutuşturmuştu. Şimdi bedeni de yanmanın acısını en derinden hissediyordu. Evet, saçlarından sırtına, sırtından beline kadar yanıyordu. Dışarıdan olayları izleyen diğer itfaiyeciler ve sağlık ekipleri hemen yanlarına geldiler. Onları derhal hastaneye kaldırdılar. Anne oğul için kâbus şimdilik bitmişti. İkisi de aynı odada tedavi görmekteydiler. Er Mustafa'nın durumu ağır değildi. Fakat kadında birinci derece yanıklar vardı. Mustafa uykusunda "kuş da bir anne" sözünü sayıklıyordu. Bir ara Mustafa'nın sayıklamalarını yanında yatan annesi belli belirsiz duymuştu. Gerçi annesi de bu sözlerle bir anlam verememişti. Mustafa kısa sürede kendine geldi. Mustafa'ya hayatını yanında yatan kadına borçlu olduğunu söylediler. Mustafa bunu herkesten daha çok kendisinin bildiğini söyledi. Mustafa çok üzgündü, kadının iyileşmesi için durmadan dua ediyordu. Ne ilginçti, O, kadını kurtaracakken, kadın onu kurtarmıştı. Aradan bir hafta geçti. Mustafa'nın babası da hastanedeydi. Ancak adam kadının yüzünün büyük bir bölümü yandığı için eski karısını tanıyamadı. Kadının yanı başında büyük bir ümitle iyileşmesini o da bekliyordu. Ne de olsa oğlunun hayatını o kurtarmıştı. Ertesi sabah Mustafa hava almak için hastaneden çıktı. Dışarıda kara bulutlar göğü hapsedmiş, şimşekler ardi ardına çakıyor, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Gök gürültülerinin ise kesileceği yoktu. Mustafa'nın içi daraldı, çok bunaldı. Arkasına dokunan bir elin tesiriyle irkildi. Babası:

"Oğlum, kadın iniltiyile karışık bir şeyler sayıklıyor, istersen bir bakiver."

Mustafa hemen odaya koştu. Kadın, "kuş da bir anne, ben de bir anne" diye sayıklıyordu. Mustafa kadının dudaklarından dökülen sözleri daha iyi işitmek için kulağını kadının dudaklarına yaklaştırdı. Kadın, tekrarladı: "Kuş da bir anne, ben de bir anne. Oğlum beni affet, sana layık bir anne olamadım, affet beni," dedikten sonra hayata gözlerini yumdu. Son sözleri bunlar oldu. O anda Mustafa beyninden vurulmuşa döndü. Hiç tanıyamadığı annesini şimdi ebediyen kaybediyordu. Bu ne acı bir tesadüf, ne hazin bir sondu.

"Affettim anne, yüz kere, bin kere seni affettim," dedi hıçkırıklar arasında, "Sen rahat uyu anneciğim, seni bağışladım, sen de beni bağışla."

Annesinin yanmaktan buruş buruş olmuş alnına ilk ve son kez bir veda busesi kondurdu. Bir anlık dahi olsa anne sevgisini tatmıştı Mustafa. "Anneeeeem!" diye haykırdı bütün benliğıyle. Mustafa ve babası hastaneden birlikte çıktılar. Sağanak altında belalı kaderlerinden kaçır gibi meçhule doğru yöneldiler.

Rumuz: Harbi Kız**Ayşegül CANMEMİŞ****Bayburt Anadolu Lisesi****BİR ANLIK HATAM**

İnsan nerelerde hata yaptığını zamanla anlıyormuş. Ben de geleceğimi kaybettikten sonra anladım. On sekiz yaşındaydım. Her şeyin en güzel zamanlarının tadını çıkaracağım bir yaştı. Ama ben bunun farkında değildim. Babam memurdu, annem ise ev hanımı. Ece adında 25 yaşında bir ablam vardı. Çok güzel bir kızdı. Onunla her şeyi rahatça konuşabiliyorduk. Beni çok iyi dinliyordu, neler yaşadığımı farkındaydı. Ailem de benim iyi bir yer okul kazanmam için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Arkadaş çevrem pek yoktu. Çalışmaktan arkadaşlarıma zaman tanıyamıyordum, iyi bir yeri kazanmak için her şeyi yapıyordum. Ablam gibi bir iş sahibi olmak istiyordum. Ailemin bana verdiği emeğin karşılığını iyi bir iş sahibi olarak ödemek istiyordum. Onlar da haklıydı, benim başarımla övünmek istiyorlardı.

Sınıfımda çok güzel bir kız vardı, adı Deniz'di. Onu seviyordum ama o bilmiyordu, söyleyemezdim. Babam özel bir şirkette çalışıyordu, işleri iyi gitmiyordu. Patronu çok fazla borç ettiği için şirket batıyordu. Annem ve babam ne yapacaklarını bilmiyordu. Ablamın kazandığı parayla geçinemezdik. Çünkü parası evin ihtiyaçlarını zor karşılıyordu. Üniversite sınavına hazırlandığım için dershaneye gidiyordum. Ta ki babam işten çıkana kadar... Artık dershane parasını ödeyemiyorduk. Babam işten çıktıktan sonra arkadaşı da kalmamıştı. Babam sigara içen biriydi. Annem bundan çok şikâyetçiydi. Babam işi bıraktıktan sonra daha çok içmeye başlamıştı. Annem her seferinde uyarıyordu "İçme!" diyordu. Ama babam onu dinlemiyordu.

Babamın evdeki yeri belliydi. Odada koltuğun sağ köşesinde oturur, sessizce televizyon izler, her zaman sigara içerdi. Her gün iş bulurum diye özenle giyinip iş aramaya gidiyordu. Fakat babamı işe almaları için bazı şeyler gerekliydi. Bazılarına babamın sağlığı el vermiyordu, bazılarında ise bilgi eksikliği vardı. Ablamın parasıyla geçiniyorduk ama o da yetmiyordu. Benim okul ihtiyaçlarım için

malzemeler gerekiyordu. Babam kredi çekti, çünkü arkadaşlara borç vermek istemiyordu.

Ben asosyal biriydim, arkadaşlarımla pek takılmam. Galiba zengin oldukları için onlardan uzak duruyordum. Onların gittiği yerlere gidemezdim çünkü onların bir günde harcadıkları parayı ben haftalık olarak alıyordum. Ama bundan kötüsü de Deniz onlarla takılmayı seven biriydi. Bazen kendi kendime diyordum Kaan git ona de ki "Seviyorum seni!" Ama ne fark edecekti ki. Yanlış kişiyi sevmiştim, gözlerine bakınca kendimi kaybediyordum. Kalem elime her alışımında onunla ilgili bir şeyler dökülüyordu kâğıda, farkında olmuyordum. "Acaba onun sevdiği biri var mıydı?" Bu sorunun cevabının bilmiyordum, kim bilir belki de öğrenmek istemiyordum.

Babamı her gördüğümde ondan bir adım daha uzaklaşıyordum. O da gözlerimizin önünde kaybolup gidiyordu. Buna izin vermek istemiyorduk ama babam bizi dinlemiyordu. Sigarayı her alışında annem "İçme şunu!" diyor, sonra kavga ediyorlardı. Babam iş bulamadığı için daha sinirliydi. Sıkıntıdan gün geçtikçe daha çok sigara içiyordu, paket sayısını artırmıştı. Sigara almak için de para gerekiyordu. Babamın borçları fazlasıyla artmıştı. Annem, ablam ve ben babam için ne yapacağımızı bilmiyorduk. O koca çınar çok fazla öksürmeye başlamıştı ve babamın o hastalığa yakalandığını öğrendik. Evet, babam akciğer kanseriydi. Annemin bana söylerken umutsuzca gözlerime baktığı anı unutamıyordum. Babam ellerimizin arasından kayıp gidiyordu, buna göz yumamazdık. Fakat en kötüsü elimizden bir şeyin gelmemesiydi. Yaşından dolayı kurtulması artık zordu ve akciğerleri tamamen iflas etmişti.

Sınavım yaklaşıyordu kendimi derslerime vermeliydim. Ama babamı düşününce yapamıyordum. Liseye gidip geliyordum, ders çalışamıyordum babam gün geçtikçe zayıflıyor artık eskisi gibi bana umutla bakmıyordu. Bir gün;

"Kaan ne zamandır seninle bir baba oğul gibi konuşamıyoruz. Artık annene ve ablana sen bakacaksın," dedi. Babamın bunları söylerken çaresizce ağladığının farkındaydım.

"Baba, lütfen böyle şeyler söyleme! Daha birlikte yaşayacağımız birçok anımız olacak," dedim. Babam;

"Kaan, sen çok zekisin doğru kararlar vereceğine eminim, anılarımız..." dedi ve gülümsedi. "Annenle ablan sana emanet," diye ekledi. Bu babamla son konuşmamızdı. Benimle konuşurken an-neme ve ablama bakıp "Özür dilerim!" dedi.

Annem kenarda öylece ağlıyor, babamın kayboluşunu sessizce izliyordu. Bir gün okuldan eve gelirken bizim evin önünde bir kalabalık gördüm. Hızla koştum. Evden annemin çığlıkları geliyordu. Önce öylece kalakaldım. Sonra ablamın boynuma sarılıp ağlamasıyla kendimi kaybettim. Şimdi biz ne yapacaktık? Hayat ne kadar kısaydı? Babamın ölümünden sonra annem hiç konuşmuyor, ablam da ben etkilenmeyeyim diye her şeyi üstleniyordu. Odaya her girişimde babamın koltuğun sağ köşesinde oturduğu aklıma geliyordu.

Derslerim çok düşmüştü, artık hiç çalışmıyordum, hayallerim yıkılmıştı. Bu yüzden yalnızlığı seçmiştim. Okuldan sonra odama geçip öylece tek başıma oturuyordum. Annem ve ablamla konuşmuyordum. Yaşıtlarım gibi bir şeyleri paylaşacağım bir dostum olmasını istiyordum. Bir gün Deniz'in yanına gidip ona "seni seviyorum," dedim. Deniz benimle alay edip "Ben de seni seviyorum," dedi. Sonra yanımdan uzaklaştı ve yakın arkadaşlarına "Kaan beni seviyormuş," dedi. Arkadaşları alaycı gözlerle bana bakıp gülüyorlardı. Evet, yanlış kişiyi sevmiştim belki de yalnız kaldığım zamanlarda onun bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Yanlış bir düşünceye kapıldığımın sonradan farkına varmışım. Okuldaki öğretmenler de benden şikâyetçiydiler. Davranışlarım değişmişti, artık başarılı değildim.

Bir gün eve döndüğümde bazı eşyaların yerinde olmadığını gördüm. Anneme "Ne oldu?" diye sordum. Babamın aldığı kredi borçlarından dolayı haciz gelmişti. Artık oturacak koltuğumuz, yiyecek yemeğimiz yoktu. Ablamın kazandığı paranın çoğu borçlara gidiyordu. Ben, annem ve ablamla konuşmadığım zamanlarda onlar borçları ödemeye çalışıyorlarmış.

O gün okuldan sonra eve gitmedim. Biraz yalnız kalmak istiyordum. Kafamda hep çözülmeyen sorular vardı. Canım sıkındı, galiba babamı özlemiştim. Son yaşadıklarım bana ağır geliyordu, artık bir şeylerden kurtulmak istiyordum. Tek başıma yürürken Berk ve Kerem'le karşılaştım. Kerem:

"Neyin var?" diye sordu.

"Yokbişey, biraz canım sıkkın," dedim. Onlar biraz daha ısrar edince Deniz'i anlattım, babamı özlediğimi söyledim ve eve haciz geldiğini anlattım.

Berk ve Kerem'le konuşmak beni rahatlatmıştı. Belki ben öyle düşünüyordum. Onları dostum gibi hissetmişim. Onlarla birlikte kimsenin olmadığı eski binaların bulunduğu yıkık dökük bir yerdi.

Kısa bir muhabbetten sonra bana bir şey uzattılar. "Bu ne!?" diye sordum. Kerem: "Çok rahatlıyorsun sana iyi gelecek," dedi. Berk; "Bonzai..." dedi. "Bir kere dene bişey olmaz. Hem biraz düşünmekten uzaklaşırsın," dedi. Çaresiz kabul ettim. Hayır desem belki dışlanırdım, hem bir kere kullanacaktım bir şey olmazdı. Onlarla birlikte ben de denedim. Bir süre daha oturduk ve konuştuk. Onlar ayrılmak istediler. Ben "Biraz daha kalacağım, siz gidin," dedim. Fakat onlar ayrıldıktan yarım saat kadar sonra terlemeye başladım, ağzım kuruyor, başım dönüyordu. Dengemi sağlayamıyordum. Birden yere yığıldım. Her şey gözlerimim önünden bir film gibi geçiyordu. Babamın öldüğü gün, Deniz'in kızlarla birlikte bana güldüğü an, Berk ve Kerem'le karşılaşmamız, eve haciz gelmesi, annemin çığlıkları, babamın çaresiz ağlayışı, her şey gözümün önünden geçiyordu. Gözlerim kapandı ve hiç bir şey göremez oldum. Kalkmak istiyordum ama olmuyordu. Bonzai her yerime bulaşmıştı. Bu illet beni ölüme sürükledi. Her şey bir anlık hatayla olmuştu.

Baba senden özür dilerim! Doğru kararlar verip senin söylediklerini yerine getirmedim. Oysa en güzel zamanları yaşayacak yaşıyordum. Ama ben farkında olmadan ölümü seçmiştim.

Esra DUMLUPINAR

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

SON BAKIŞ

Yıl 1917... Rusya kendi içindeki ihtilal ile çalkalanınca Çarlık rejimi yıkıldı ve yerine yeni bir hükümet kuruldu. Bu sırada Rus işgali altındaki Doğu Anadolu Bölgesi'nde kardeş gibi yaşayan ve hiç bir husumetleri olmayan Türklerle Ermeniler arasında da karışıklıklar başladı. Ermeniler bu karışıklığı fırsat bilerek toplu soykırımlara başladılar. Yaşlı, kadın ve çocuk demeden hunharca düne kadar dostane yaşadıkları Türkleri yok ediyorlardı. Bayburt ve köylerinde korkunç mezalimler yapmaya başladılar. Bu olaylara artık bir dur demenin ve akan kanın dindirilmesinin zamanı gelmişti. Bayburtlular ellerinden geldiği kadar silahlanarak ve birlikler oluşturarak direnişe geçtiler. Tam bu kırılma noktasında Bayburt Kopuz Köyü'nde Türk askeri birlikleri tarafından toplanan Ermeniler, Gümüşhane'ye doğru yola çıkarılmak üzere hazırlandılar. İki çocuk annesi, dillere destan güzelliğiyle civardaki herkesin kendisi için 'melek kadar güzel bir kadın' dediği Ermeni kadını da o kafilenin içerisindeydi. Bir gün önce kocasını, kardeşlerini ve kayınbiraderlerini Türklerle çıkan çatışmada kaybetmenin acısını yüreğinde tarif edilemez bir şekilde taşıyordu. Kendi akıbetinin de bu yolculuk sırasında onlar gibi olacağına inanmaya başlamıştı. Yolda durmadan çocuklarına bakıp ağlıyordu.

Harşit Çayı'nın yanında mola verilmişti. Kadın kendi kendine 'onlar bizi öldürmeden biz kendi canımıza kıymalıyız,' diye düşündü. Gözü dönmüştü ve son derece kararlıydı. Daha sonra büyük pişmanlık duyacağı bu kararını uygulamaya hazırdı artık. Çocuklarını azgın Harşit Çayı sularında boğduktan sonra kendini de o hırçın sulara teslim edecekti. Dokuz yaşındaki oğlu ile yedi yaşındaki kızını birer ellinden tutarak suya doğru yürüdü. "Anne nereye gidiyoruz?" diye sordu oğlan. Kız, annesine gülümseyerek hiç bir endişesi olmadan yürüyordu. Çocukların boyunu aşacak kadar suyun içerisine girdikten sonra, saçlarından kavrayıp her iki evladını suya bastı. Çocuklar suda çaresizce çırpınırken annenin gözü dönmüştü, öldürecekti çocuklarını. Çok geçmeden küçük kız boğuldu. Artık çırpınmıyordu çünkü. Kızını öylece hareketsiz gören anne, yaptığı şeyin

ne denli yanlış olduğunu bir fırtına kopar gibi hissetti. Hemen çocukları sudan çıkardı. Çayın kenarında küçük kızın vücuduna sarılıp hıçkırıklarla ağladı. Oğlan annesinin neden böyle yaptığına bir türlü anlam veremiyordu. Kafilden sorumlu olan teğmen ve çavuşlar panik halindeydiler.

Bu sırada Gümüşhane'de tüccarlığı ile tanınan 'Kambur' lakaplı tuzcu, katırları ile oradan geçmekte idi. Oradaki kalabalık ve paniği anlamak isteyen Kambur, yanlarına doğru yürüdü. Fakat bir anda gördüğü kadının güzelliğiyle büyüledi ve ona âşık oldu. Çocuğunun başında ağlayan kadına yaklaşıp "Ben seni koruyacağım, kimseye muhtaç etmeyeceğim, çocuklarına babalık yapacağım ve bütün acılarını unutturacağım," diye namus sözü verdi.

Güzel kadın korku içerisinde oğluna baktı ve Kambur'un söylediklerini düşündü. Onun samimiyetine inanmaktan başka çaresi yoktu. Boğulan küçük kızın vücudunu kucaklarına alarak uygun bir yere defnettiler. Herkes korku içerisinde, "Acaba ne zaman öleceğiz?" diye düşünüyordu.

Kambur tüccar, kadını ve oğlunu alarak yola koyuldu. Bir kaç saatlik bir yolculuğun ardından saray yavrusu gibi bir eve geldiler. Kambur çocuğu kendi çocuğu gibi benimsemişti. Onu kısa süre içerisinde dini eğitim alması için hocaya gönderdi. Melek kadın İslamiyet'in ne kadar güzel bir din olduğunu anlayınca Müslüman oldu. Huzur içerisinde yaşıyorlardı, örnek bir aileydiler. Yıllar içinde kadın epey yaşlandı, oğlu ise elli yaşlarına gelmişti. Bu arada eğitimi tamamlamış Gümüşhane'nin sözü geçen, hatırı sayılır bir din adamı olmuştu. Bir süre sonra Kambur, sonra da annesi vefat ettiler. Bundan sonra kendini dine adanmış hoca, yıllar içerisinde sayısız din adamı yetiştirdi. Çocukluğundan beri içinde taşıdığı, fakat gitmeye cesaret edemediği köyü aklından hiç çıkmıyordu.

Cesaretini toplayıp kararını verdi ve doğduğu köye doğru yola koyuldu. Artık doksan üç yaşında idi ve koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordu. Bayburt'a geldi. Köyüne vardığında neler hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İçinde biraz heyecan, biraz korku, biraz da merak vardı. Otobüsten indikten sonra oradan geçen bir taksici durdurup "Evladım beni Kopuz köyüne kaç liraya götürürsün?" diye sordu. Taksici gülümseyerek, "Dede hayırdır, neden gitmek istiyorsun Kopuz köyüne?" deyince gözlerinde heyecan, "Ben orada doğdum, dokuz yaşına kadar orada yaşadım," diye cevapladı. Şaşırarak taksici, "Dede ben altmış beş yaşındayım ve Kopuz köyünde doğdum büyüdüm, sizi hiç duymadım ve görmedim," dedi.

Taksicinin Kopuz'dan olduğunu öğrenen yaşlı adam, heyecanla art arda sorular sormaya başladı. Sonra yaşlı adamın "Hadi evladım vakit kaybetmeden bir an önce beni köyüme götür, ölmeden önce köyümü görmek istiyorum," uyarısı üzerine yola çıktılar. Köye yaklaştıkça kalbi daha şiddetli atıyordu. Babası, amcaları ve dayılarının öldüğü yeri görünce hıçkırıklarla boğuldu. Taksici, "Dede hayırdır neden ağlıyorsun?" dedi. Bunun üzerine şoföre köyü terk etmeden bir gün önceki olayları anlattı. Babasının, amca ve dayılarının o çatışmadan iki gün önce bütün değerli eşyaları, mücevher ve altınları gömdükleri yerde durup, bütün ayrıntılarıyla o günü tekrar yaşarcasına anlattı.

Artık beraber ağlıyorlardı, yaşlı adamın anlattıkları bir roman gibiydi. En büyük tesadüfse taksicinin evinin önüne geldiklerinde yaşlı adamın, "Dur, işte burası bizim evimizdi," demesi oldu. Çünkü bu evde taksici doğmuş, büyümüş ve yaşıyordu. Misafirperver taksici onu evine davet ederek, burada kalması için çok ısrar etti. Yaşlı adam bu teklifi, "Burada kalamam, kalbim buna dayanamaz, zaten yarına çıkma konusunda hiçbir garantim yok," diyerek reddetti.

Hava karardıktan biraz sonra tekrar Bayburt'a doğru yola koyuldular. Yaşlı adam hüzünlüydü ve için için ağlıyordu. Hayatı bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Taksici otobüse kadar ona eşlik edip "Dede bundan sonra seninle görüşmek istiyorum, bana telefon numaranı verirsen seninle hasbıhal etmek isterim;" diyerek telefon numarasını aldı.

Birkaç gün sonra taksici hem hal hatır sormak hem de yolculuğun nasıl geçtiğini öğrenmek için yaşlı adamın verdiği numarayı aradı. Telefonu açan kadına kendini tanıttıktan sonra yaşlı adamı sordu. "Dedem nasıl? Geçen gün Bayburt'ta misafirimdi, halini hatırını sormak için aradım," dedi. Telefonun diğer ucundaki kadın titrek bir ses ile "Dedemi bugün kaybettik, Hakk'ın rahmetine kavuştı," deyince taksici olduğu yerde buz kesti. İçinden yaşlı adamın "Kalbim buna dayanamaz," cümleleri geçti. Büyük bir üzüntü yaşayan taksici, yaşlı adamın anlattıklarını düşünerek onu daha iyi anlamaya başladı. Hayat insanlara bir yığın acı, birçok sürpriz bir o kadarda mutluluk yaşatabiliyordu. Nerede olduğunu değil, nasıl yaşadığını önemliydi. Hayatın bütün ayrıntısı burada yatıyordu işte!..

Rumuz: Esmer

Arzu FİDAN

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

HAYALLER OLMASAYDI

Çok güzel bir gündü. Sonunda beklenen telefon geldi. Elif telefonu açmak için sabırsızlanıyordu. Telefonu açınca Bayburt'ta Fen lisesini okuyacağını öğrendi. Bu mutlu haberin üzerine sandıkta duran çok sevdiği valizini hazırlayıp yarın kismetse yeni yaşayacağı şehri ve yeni okulunu görmeye gidecekti. Hemen yatağına girip uyumaya çalıştı. Maalesef zaman bir türlü geçmiyordu. Bir sessizlik kaplamıştı odayı. Saatin tik tak sesinden başka hiçbir şeye yoğunlaşamıyordu. Gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Bütün gece Bayburt'u hayal etti. Acaba Bayburt nasıldı? Bir ara Bayburt'un çok güzel bir kalesi olduğunu duymuştu. Zaten en çok onu merak ediyordu. 'Acaba o kaleye nasıl çıkılıyordu. İnşallah kaleye çıkabilecekleri teleferik kurulmuştur,' diye geçirdi içinden. Kaleye çıkacak, kalenin içindeki yerlerden, dükkânlardan alışveriş yapacak, ailesine geri gelirken Bayburt'a özgü hediyeler alacaktı. Belki de kalenin içinde bir kültür merkezi vardı ve o kültür merkezinde âşıklar atışıyordu, ney sesi geliyordu ve belki de Dede Korkut'un diyarı olan Bayburt'ta hikâyeler anlatılıyordu eskilere dair. Ama muhakkak kaleye çıkacaktı ve hayallerini süsleyen Bayburt'u bir kartal misali tepeden izleyecekti. İçinden geçirdi. Hayırlısıyla bir gideydim de. Arkadaşı söylemişti içinden dere de akıyordu. Daha önce içinden dere akan bir şehir hiç görmemişti. Güzel olmalıydı. Bazen internette gondollarla şehrin içinde gezindiğini görüyordu. Bir an içinden geçirdi 'Yoksa o gördüğü resimler Bayburt'a ait miydi?' İçini bir sevinç kapladı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Nefes alışları hızlandı. Ne güzel olurdu o da gondollarla gezer orada, fotoğraflar çektiirdi. Bir yandan da arkadaşına kıızıyordu. Neden gondollardan bahsetmedi ki. Belki sürpriz yapmıştı. Sonra arkadaşıyla ne kadar çok eğleneceğini düşünüp yine hülyalara daldı. İçinden sessizce 'Keşke bir park da olsa. Arkadaşımla gidip çay içebilsek, yemek yiyebilsek o güzel manzaraya karşı. Ve çok sevdiği voleybol ile yüzme sporunda yapabileceği bir yer olmasını ne kadar çok isterdi,' diye geçirdi içinden. Yeşiller içinde yürürken kuş seslerini duymayı, su sesiyle rahatlamayı isterdi. Daha ne hayaller kuracaktı kim bilir. Fakat içine

bir hüzün çöktü annesi ve babasını arkada bırakacaktı. Ne kadar da çabalamışlardı onun için. Hüzün ve sevinç arasında sabah ezanı okunmaya başlamıştı. Güneş kendini nazlı nazlı gösteriyordu. Horozlar nameli sesiyle geceyi bölüyor ve yeni güne merhaba diyorlardı. Hiç uyumamıştı ama hiç bu kadar da dinç olmamıştı. Annesi bugün erken kalkmıştı. Çünkü bugün mutluluğa ve Bayburt'a yolculuk vardı. Annem uzun zaman sonra beni öperek uyandırdı. Bugün bir başkaydı. Kahvaltı desem bir harikaydı. Kahvaltılar yapıldı. Arabaya binildi ve otogarın yolu tutuldu. Bayburt'a gitmek için otobüse bindi.

Maceralı bir yolculuktan sonra nihayet Bayburt'a gelmeyi başardı. Bayburt'a daha önce gelmemişti. Fakat eskiden çok samimi olduğu bir arkadaşı karşıladı. Arkadaşı Elif'i kendi evine götürdü. Elif biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi ve ona hazırlanmış bir odaya girdi. Yatağa yatınca hemen uykuya dalmıştı. Ertesi gün arkadaşı Rana'nın sesiyle uyanmıştı. Rana bugün onu Bayburt Kalesi'ne çıkaracağını ve ona kazandığı okulu göstereceğini söyledi. Hemen hızlıca kalktı ve hazırlandı. Bayburt Kalesi'nin nasıl olduğunu çok merak ediyordu. Bayburt Kalesi'ne çıkmaya başladılar. Kocamandı ama teleferik yoktu. Hayal ettiği hiçbir şey yoktu ama yine de kalesini çok beğenmişti. Ardından fen lisesine gitti. Okulun müdürüyle tanıştı. Müdür; kır saçlı, mavi gözlü, kısa boylu ve çok sevimli bir kişiydi. Müdürünü de çok sevmişti. Müdür Bey önce Elif'in kaydını yaptı, daha sonra ilerde yapmak istediği mesleğin ne olduğunu sordu. Elif çocukluğundan beri hep gazeteci olmayı hayal ettiğini söyledi. Biraz sohbetten sonra da okuldan ayrıldılar. Eve geldiklerinde sofraya kuruluydu. Hemen sofraya oturdular. Sofrada Bayburt'un yöresel yemeklerinden biri olan Ziron olduğu söylendi. Ziron; kat kat hamurla yapılmış ve üzerine yoğurt eklenmiş bir yemektir. Bu yemek Elif'e önce çok garip gelmişti, sonra yemeğe başlayınca tadını sevmişti. Yemekten sonra ailesiyle konuşup dinlenmeye çekildi. Artık yarın okul zamanıydı. İşte sabah oldu ve işte sevinçli bir an. Elif arkadaşlarıyla ve öğretmenleriyle tanıştı.

O koskocaman dört yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Bayburt'un her köşesini dolaşmış, her sokağını ezberlemişti artık. Özellikle arkadaşında yediği yemekleri çok beğenmişti. Derken artık üniversite sınavları gelip çatmıştı. Dört yıl çalıştığının hakkını alacaktı inşallah. Çok çalışıyordu. Artık tek hayali vardı gazeteci olmak. Sınava girdi ve sınav da çok iyi geçti. Sonuçlarının gelmesini bekliyordu sabırsızlıkla. Sonunda sonuçlar gelmişti ve hak ettiği puanı aldığını düşünüyordu. Tercihlerini yaptı. Elif nihayet bir gazeteci

olmuştı. Müjdeli haberi hemen ailesine verdi. Kendi kendine bir söz vermişti. Gazeteci olduğunda Bayburt'a ait bir sayfa ayıracağını ve bu sayfada Bayburt'un tarihî güzelliklerini ve yöresel yemeklerini tanıtacaktı. Verdiği sözde de durdu. Böylece Bayburt'un tarihî güzelliklerini duyurarak değerini iki katına çıkarmıştı. O artık Bayburt'a sahip çıkan ünlü bir gazeteci olmuştu.

Belgin FİDAN

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

KADER

Bu gün benim için önemli, hüzünlü ve duygulu bir gündü. Çünkü doğup büyüdüğüm çocukluğumun geçtiği İtalya'dan ayrılıyorum. İki sene önce annemle babamı trafik kazasında kaybettim. Kazadan sonra eve her geldiğimde annemin babamın yokluğu içimi acıtıyordu. İki sene boyunca yalnız yaşadım, kimsem yoktu artık. İtalya bana mahzen gibi geliyordu. Kendimi eve kapatıp günlerce dışarı çıkmadığım oluyordu. Burada insanlar çok soğuktu, kimselerle münasebet kuramıyordum. Artık beni İtalya'ya evime bağlayan bir sebebin olmadığını fark ettim. İnternette araştırmalar yaptım. Sessiz, sakin, insanların güler yüzlü, misafirperver cana yakın olduğu bir yere gitmek istiyordum. Sonra karşıma birden Bayburt ili çıktı. Adına bir sürü şarkılar, şiirler yazılmış bir şehirdi. Karar vermiştim, gideceğim yer burası olacaktı.

Evet, İtalya'ya veda etme vakti gelmişti. Eşyalarımı toparlayıp İtalya'dan ayrıldım. Uçağa bindim. Hayalimde çocukluğum, anne babamla geçirdiğim günler canlanıyordu. Ama artık kendime yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmişti. Sonunda Bayburt'a geldim. Burası küçük sakin bir yerdi. İtalya'ya hiç benzemiyordu. Çok acıkmıştım ilk önce yemek yemek için bir lokantaya girdim. Fazla Türkçe bilmiyordum. Garsonu yanıma çağırdım. Ne yemek istediğimi zor da olsa anlattım. Yemeğimi yemiştim. Ödemeyi yapmak için kasaya gittim Cebimdeki parayı çıkardım ama üzerimde hiç Türk parası yoktu. Kasa görevlisi benim yabancı olduğumu anlayınca paramı geri verdi. Beni bir masaya oturttu. Biraz şaşırdım doğrusu Türkçe anlıyordum ama konuşmam pekiyi sayılmazdı. Adam,

"Bu seferlik ikramımız olsun. Yabancıysın buralarda herhalde; kime geldin tanıdıkların var mı?"

Ben çat pat konuşarak, Kimsemin olmadığını buraya ilk defa geldiğimi ve bundan sonra burada yaşayacağımı söyledim. Adam güldü. Neredeyse akşam olmuştu beni kendi evine götürdü. Evde tonton yaşlı bir kadın vardı. Beni görünce çok sevindi. Sanki önceden tanışmış gibi... O kadar konuşmanın arasında ikimizin de aklına isimlerimizi sormak gelmemişti. Adama adını sordum "Ahmet" dedi o da bana sordu: "Şimon" dedim bu arada yaşlı kadın

yemeği hazırlamıştı, yere yuvarlak ayakları olan bir şey koydu. Ahmet'e;

"Bu nedir?" diye sordum. Böyle bir şeyi ilk defa görmüştüm.

"Sofra" dedi Ahmet. Bana ismi garip gelmişti. İtalya'da böyle bir şey görmemiştim. Kadın yemeğe "Herse" diye bir şey yapmıştı. Tavuktan yapıyormuş, üzerine de tereyağı döküyorlardı. Hayatımda ilk defa böyle bir yemek yemiştım, çok hoşuma gitmişti.

Yemekten sonra Ahmet, bu evde annesiyle beraber kaldığını, babasının da yıllar önce vefat ettiğini, benim bundan sonra onlarla kalmamı istediklerini söyledi. Başta "yok, olmaz" dedim, kimseye yük olmak istemedim. Ama Ahmet, ısrar ediyordu. Ayşe Teyze de kalmamı çok istiyordu. Onları kıramadım ve kalmaya karar verdim. Ayşe Teyze "bundan sonra sen de benim bir oğlumsun," dedi.

Odama hazırlamıştı; yorgundum izin isteyip odama çekildim. İlk günden böyle cana yakın insanlarla tanışmak beni çok mutlu etti. Ayşe Teyze annem gibiydi sabah olmuştu, hava almak için balkona çıktım. Yan balkonda başı örtülü beyaz yüzlü bir kız oturmuş bir şey okuyordu. İçeriye girip balkonda oturan kızın kim olduğunu sordum. Komşuları olduğunu, kızın adının da Emine olduğunu söylediler. Bu günüm de böyle evde geçti. Gece başımı yastığa koyduğumda Emine aklıma geldi, içim de garip bir duygu vardı. Adını her söylediğimde içimde sanki bir kuş çırpınıyordu. Tuhaftı bir an önce sabah olmasını istiyordum. Sabah erken kalkmışım, balkona çıktım ve Emine'yi gördüm yine. Elinde bir şey okuyordu. Başı öne eğikti, yüzünü görmeyi o kadar çok istiyordum ki ama bir türlü yüzünü kaldırmıyordu. Ayşe Teyze'ye gidip Emine'nin ne okuduğunu sorduğumda "Kuran-ı Kerim" cevabını aldım. O ne diye sordum. Müslümanların kitabı dedi.

Bayburt'a alışmaya başlamışım. Ahmet Abi akşam eve geldi ve beni Bayburt Kalesi'ne çıkardı, burası çok güzel bir yerdi. Ertesi gün de Şehit Osman dediğı bir yere çıkardı beni. Hikâyesini anlattı. Ben de hikâyeden çok etkilenmişim. Burada iki türbe vardı. Bayburt'ı git gide daha çok sevmeye başlamışım ve buralara çok alışmışım. Burada herkes tanımadığına bile selam verip öyle geçiyordu. Burası çok güzel bir yerdi.

Birkaç gündür Emine'yi göremiyor ve onu çok merak ediyordum. Hiç aklımdan çıkmıyordu. Sabah yine erken kalkıp balkona çıktım, üç günün sonra Emine'yi gördüm. Yine başı önünde Kuran okuyordu. Ben galiba Emine'ye âşık olmuşum. Artık bir yolunu bulup ona açılmalıydım ama, bu iş çok zor görünüyordu. Ertesi gün akşam ekmek almaya gittim, o sırada Emine'yi manavdan çıkarken

gördüm, elleri doluydu. Yanına yaklaşıp yardım etmek istediğimi söyledim. Başı önünde teşekkür edip yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi ve gitti. Emine bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ona nasıl açılacaktım, sevdiğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu işlerin burada nasıl işlediğini de bilmiyordum. İtalya'da olsak kolaydı da burada kafasını bile kaldırmayan biriyle nasıl konuşulabilirdi ki.

İki gün sonra Emine'yi bir bankta otururken gördüm, cesaretimi toplayıp yanına gittim. Ona "Seni seviyorum, bir kez olsun yüzünü kaldırıp bak da o güzel yüzünü göreyim," dedim. Bana yüzünü kaldırmadan "Caiz dehel" dedi ve kalkıp gitti. Caiz dehel, neydi. Ben bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım. Bunu muhakkak öğrenmeliydim. Eve geldiğimde Ayşe Teyze'ye sordum ve "caiz dehel" ne anlama gelir diye. Öğrendim ki bu İslam dinine uygun olmadığı anlamına geliyormuş. Emine'ye bir sefer daha âşık oldum. Ben de Müslümandım fakat bunların hiç birini bilmiyorum.

Emine'ye ulaşmak için her yolu denemeliydim. İlk önce Ayşe Teyze'ye gidip bana Kuran okumayı öğretmesini istedim. Önce harfleri tanımam gerekiyordu çünkü harflerin hiç birini bilmiyordum. Bazen de babama, anneme kızıyordum neden küçükken bana hiç Müslümanlıktan, İslam'dan bahsetmediler diye. Kuran okumayı öğrenmek epey zamanımı aldı. Emine için başladığım bu yolculuk beni epey zorlayacaktı ama çok da zevk almaya başlamıştım. Sanki içimde daha yeni yeşillenmeye başlayan bir filiz vardı. Ayşe Teyze sonra bana dua etmeyi öğretti, namaz kılmak için dua öğrenmek şartmış. Duaları ezberlemek de pek kolay olmadı, lakin artık namaz surelerinin hepsini biliyordum. Namaz kılmamak için önümde hiçbir engel kalmamıştı. Bu konuda da Ahmet Abi imdadıma yetişti. Beni camiye götürdü, ilk zamanlar Ahmet Abi'ye bakarak namaz kılıyordum; sonradan ben de namaz kılmayı öğrenmiştim. Düzgün bir şekilde namazımı kılmaya başladım.

Bayburt'ta havalar soğumaya başlamıştı. Eve gittim, dışarıda bir yük arabası vardı. İçerisi eşyalarla doluydu. Merakla Ayşe Teyze'ye sordum Eminelerin taşındığını söyledi. O an dünya başıma yıkılmış gibiydi. "Nereye taşıyorlar?" dedim; o da "Bilmiyorum" dedi. Çok üzülmüştüm ve eve girdim yatağıma yattım ama bir türlü gözüme uyku girmedi. Sabah olduğunda Emine çoktan gitmişti. Onsuz bir hayat düşünülemezdi benim için.

Gel zaman git zaman aradan yıllar geçmiş ben de Bayburt'a almıştım. Âdeta bir Bayburtlu gibiydim. Hatta ister istemez şive bile yapıyordum. Aradan yıllar geçti Emine'nin nerede yaşadığını hâlâ bilmiyordum. Bir gün yine camiden eve geldiğimde Ayşe Teyze artık evlenme çağımın geldiğini, bizim evin bir alt sokağına taşınan

birilerinin evlilik çağında bir kızı olduğunu söyledi. Bu kızla görücü usulüyle evlenmemi istiyordu. Ben buna karşı çıktım çünkü Emine'yi hâlâ unutmış değildim. Ama bunu da Ayşe Teyze'ye de söyleyemiyordum. İçim Emine'nin ateşi ile yanarken nasıl olur da bir başkasıyla evlenebilirdim. Ben bunları düşünürken Ayşe Teyze de bana bu konuda ısrarlarını artırmaya başladı. Bir gün Ahmet Abi beni alıp bir kahveye götürdü. Ağzında bir şeyler geveliyordu. En sonunda "Bak Şimon yaşın otuzlara geldi, artık senin de bir yuva kurman gerekiyor. Ben senin abin sayılırım annem de senin annen sayılır. Senin içinde bir yangın olduğunu sezmekteyim. Eğer bu yangını söndüreceğin kız İtalya'da ise onu da al gel. Yok buradaysa bulalım seni onunla evlendirmeye çalışalım. Yaş geçtikten sonra evlenmenin daha zor" olduğunu söyledi. "Bak bana, ben de eşimi genç yaşta kaybettikten sonra artık hem onun üstüne gül koklamak istemediğimden hem de annemi yalnız bırakmak istemediğimden evlenmedim. Şimdi ise artık evlenemiyorum. Aynısının senin başına gelmesini istemiyorum. Ben senin büyüğün olarak sana bir hafta süre veriyorum. Ya bana ben bu kızı seviyorum diyerek getirirsin ya da annemin bulduğu kızla evlenirsin," diyerek son sözünü söylemiş oldu. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemedim. Tek bir kelime dahi edemedim. Ne diyebilirdim ki haklıydı. Ben de artık Emine'den umudu kesip kabul ettim. Artık Emine'nin yokluğuna alışmalıyım. Evlenme kararımı Ahmet Abi ile Ayşe Teyze'ye verdiğimde çok sevindiler ve hemen hazırlıklara başlamak gerektiğini söylediler.

Birkaç gün sonra kızı istemeye gittik. Ailesi kız ve oğlan birbirini görsün dedi. Odaya girdim. Odada iki kadın vardı. Birisinin bana arkası dönük birisinin ise yüzünü görmekteydim. Bana yüzü dönük ola adının Feride olduğunu ve evleneceğim kişinin yengesi olduğunu söyledi. Evleneceğim kızın hâlâ arkası dönüktü. Baş örtülü, orta boylu, mavi elbise giymiş bir kızdı. Kız bana döndü. Ben neye uğradığımı şaşırmış, donmuş kalmıştım. Karşımda duran kız benim sevdiğim, yıllardır arayıp bulamadığım Emine'ydi. Çok şaşırmış, bir o kadar da sevinmişim. Emine bana bakarak "şimdi caiz," dedi ve gülümsedi.

Sonunda her şey yoluna girmişti çünkü sevdiğim insan artık yanımdaydı. Kader dedikleri şey bu olsa gerekti. Her namazdan sonra ettiğim dualar kabul olmuştu. Sonunda evlenmiş, Bayburt'ta huzurlu yuvamızı kurmuştuk. Artık her şey bir başka güzel geliyordu bana. Allah'a binlerce şükürler olsun, iyi ki Bayburt'a gelmiş, iyi ki o güzel insanlarla tanışmışım. Allah'a binlerce şükür ki mutlu bir hayatım oldu ve kaderimde İtalya'dan gelip mutluluğu Bayburt'ta bulmak varmış.

Rumuz: Aynadaki Resim

Yusuf Furkan HANECİOĞLU

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

BUNUN İÇİN Mİ YAŞADIM?

Bu dünyada her ailenin bir yaşam tarzı vardır. Ve yaşamını ona göre sürdürmektedir. Benim ailemin de böyledir. Ailemle mutlu bir yaşam sürdürüyoruz. Dört kişi olarak yaşıyoruz. Babam, annem, ben ve kardeşim... Herkes hayatından memnun... Babam ve annem çalışıyorlar. Bizim iyi bir geleceğe sahip olmamızı, mutlu bir yaşam sürdürmemizi istiyorlar. Ben okuyorum kardeşim de yakında okula başlayacak.

İnsanlar hayallerinin peşinden koşarak onları gerçekleştirmek isterler. Ben, ailemin de istediği gibi okuyup vatana ve millete hayırlı ve faydalı bir birey olmak istiyorum. Bundan sonraki zamanlarda da okuyarak avukat olmak, yaşanan haklı ve haksız durumları ve yaşanan olayları tek tek ayırabilmek, insanların hakkını yemeden yaptıkları yanlışları düzeltmek ve onları huzura kavuşturmak istiyorum. Bu barış ve huzurun olması için onlar bana güvenmeli ben de onlara güvenmeliyim. Düzenli bir hayatın kuralları çiğnenirse, eğer kurallara uyulmazsa, daima kuralları çiğneyen kişiler olursa elbette hayat çekilmez bir hale gelir. Ama bu dünyada ne zaman ne olacağı belli olmaz.

Bir sabah her zamanki gibi kalktığımda ne olduğunu anlayamadım. Annem ve babam işe gitmemişlerdi. Halen evde oturuyorlardı. Kardeşim okula daha yeni başlayacak ve benim de okula gitme vaktim geldi. Annem ve babam izin vermediler. Aradan zaman geçtiğinde ne olup bittiğini anlamaya başladım. Bir zaman sonra silah ve bomba sesleri hayatımızı darmadağın etti. Ve sonra neye uğradığımızı şaşırarak, silah seslerinden uyuyamaz olduk.

Neden bu savaş? Neden bu vatani bölmek istiyorlar? Neden biz insanları hiç hesaba katmıyorlar? Bizim canımız yanmıyor; ama kendilerine bir şey oldu mu ortalığı ayağa kaldırıyorlar. Biz yokmuş gibi ne yapmaya çalışıyorlar? Biz bu vatanın evlatları değil miyiz? Günler geçmez oldu, artık bizi kendi vatanımızda yaşatmaz oldular, artık hiçbir şeyimiz kalmadı, para pul bitti. Bir anda neye uğradığımızı şaşırarak yoksullaştık. Dışarı çıkamaz olduk. Kardeşimin

okul hayalleri yıkıldı... tabii ki benim de. Bazen içimden şöyle söylüyorum... Okuyarak bu haksız, medeniyetsiz insanlara yardım etmek ve onları savunmaktansa bu fakir ve yoksul insanlar gibi ölü-rüm daha iyi.

Akşam uyumaya çalıştık, nihayet sabah oldu. Ama babam ortada yoktu. Belki de önemli bir işi vardı. Anneme sordum üzüntü-lüydü bir şeyler deyip geçiştirdi. Meraklanmaya başladım. Tabii za-manla ne olup bittiğini anladım. Babam para almaya gittiğinde as-kerler onu vahşice sokak ortasında katletmişler. Neden bu savaş, hâlâ anlamış değilim. Alnımıza yazılan yazımı ki...

Babam şu karşiki dağda yatıyor. Ama fazla sürmez bu acı has-ret. Kardeşimin eli ve bacağı kopmuş, hastanede her taraf kan ve çığlık sesleri... Kardeşim hayatını kaybetti. Kardeşim de babamın yanında artık. Birlikte yatıyorlar. Bu hayat nasıldı, nasıl oldu hâlâ anlamış değilim. Ben bu topraklarda bu vatanda mutlu hayaller ku-ran, ailemle mutlu bir şekilde yaşamak isteyen biriydim; ama ne yazık ki bu savaşlar yüzünden her şeyim alt üst olmuş durumda.

Şimdi benim kim olduğumu merak etmişsinizdir. Ben savaşların ortasında kalmış, aşağılanmış, insan yerine konulmayan, öksüz ve yetim biriyim. Yakında ben de onların yanına gidebilirim. Belki öteki dünyada yine mutlu bir aile oluruz.

Rumuz: Yalnız Şair

Yunus Emre HAŞLAK

Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi

MACERA ARAYAN İKİ KUZEN

Macera arıyorduk galiba. Evetevet macera arıyorduk. Ya da yanlış bir anlamaya mı kurban gitmiştik? Doğrusu bilemiyorum bunu. Fakat çok istekliydik. Daha önceden planladığımız bir şeydi bu çünkü.

Sıcak bir yaz günüydü. Hani o kavurucu sıcaklardan... Ve Ramazan ayıydı. Köydeydik. Köye gitmeye pek de alışkın değildik aslında. Yapacak bir şey olmadığını biliyorduk. Canımızın sıkılacağını da... Yılda bir giderdik herhalde köye. Ya da hiç gitmezdik. Gittiğimizde de dedemleri ziyaret ederdik. Zaten dedemler olmasa köyü tanıır mıydık, bilemiyorum.

Galiba bu sefer dedemleri ziyaret etmenin yanında başka bir şey için de gitmiştik. Mesela Baksı Müzesi'ne yürüyerek gitmek gibi. Sıcak, güneşli üstelik Ramazan ayında ve oruçluyken... Yapabilecek miydik bunu? Yapamasak bile en azından denerdik. Çünkü kuzenim ve ben kararlıydık bu konuda. Zaten biz köye gittiğimizde olağanüstü bir şey yapma gereği duyuyorduk kendimizce.

Fakat amacımızı dile getirdiğimizde bizle dalga geçenler bile oldu. En başta da dedem tabi ki... Çünkü inanmıyordu gidebileceğimize.

Öğlen vakti saat on bir bilemedin, on iki gibi yola koyulacaktık. Gerçi biz de tam emin değildik gidebileceğimizden. Ama kararlıydık. Dedim ya, gidemesek bile deneyecektik en azından. Dışarı çıkmadan önce dedemlere Baksı Müzesi'ne hemen gideceğimizi söyledik, gittiğimizde babaannem;

"Gitmeyin, başınıza bir şey gelir, yolda kalırsınız," diyordu. Annelik duygusuydu tabi. Tedirgin oluverdi bir anda. Fakat dedem dalga geçer gibi gülerek;

"Bırak gitsinler, bakalım nasıl gideceklermiş. Yarı yolda yorulup geri dönerler," diyordu.

Belki de sırf dedem böyle dedi diye hırs yapıp Baksı Müzesi'ne kadar gitmeliydik. Ne olur ne olmaz bu sığağa rağmen birden rüzgâr çıkar diye yanımıza hırkalarımızı da almıştık.

Yolun az ilerisindeki tabelada "Baksı Müzesi – 3 km." yazıyordu. Şakaydı bu herhalde. Çünkü biz daha uzun olmasını bekliyorduk. Zaten bizle dalga geçenler gidemeyeceğimizi, yolun uzunluğuna bağlayıp dalga geçmemişler miydi bizle? Tabelada 3 km yazdığını görünce içimiz rahatlamıştı. Yoksa yanılıyor muyduk? 3 km yürümeyecek bir yol değildi. Kafamızda bir sürü soru işareti vardı. Fakat yolumuza tekrar devam ettik.

Yollar bom boştu. Hem Ramazan hem de çok sıcak olduğundan köyde kim dışarı çıkardı ki? Zaten köyde çok kişi de yoktu. Belki de köyler bunun için seviliyor. Nüfusu az, huzuru çok. Havada güzel bir doğa kokusu vardı. Bir yandan da kuşlar ötüyordu. Köy adeta insanı kendine çekiordu

Başka köylerden geçiyorduk. Epey bir yol yürümüştük. Köyden de epeyce bir uzaklaşmıştık. O sırada eniştem telefonla bizi aradı. Ona Baksı Müzesi'ne doğru gittiğimizi söyledik. Biraz sohbet ettikten sonra eniştem, aslında yolun 3 km. değil 30 km. olduğunu, tabeladaki sıfırın silinmiş olabileceğini söyleyince birden durduk. Tedirgin olmuştuk. Meğer yola çıkarken kafamızda oluşan şüphelerde haklıymışız. Bir an geri mi dönsek diye birbirimize baktık. Çünkü zaman geçiyordu. Oraya varsak bile nasıl geri dönecektik bu kadar dar bir zamanda? Kafamızdaki soru işaretleri yine birikmişti.

Ama kararımızdan dönmedik ve yolumuza devam ettik. Köylerden geçerken insanlar bize bakıyorlardı. Yabancıydık tabii onlara. Tam bu sırada bir adam bizi durdurdu ve;

"Nereden geliyorsunuz böyle gençler? Yolunuz nereye doğru? Nerelisiniz?" gibi arkası arkasına sorular sordu. Biz adama dönerek;

"Köye dedemizi ziyaret etmeye geldik. Fakat daha önce Baksı Müzesi'ne gitmek gibi düşüncemiz vardı ve şu anda oraya doğru gidiyoruz," dedik. Adam şaşırarak;

"Müzeye yürüyerek mi gidiyorsunuz? Oradan buraya kadar nasıl yürüdünüz?" diye şaşkınlıkla söyleniyordu.

Adam ve çevresindeki insanlar durumumuza çok şaşırmışlardı. Şaşırmakta haklıydılar da. Kim bu güneşli ve ramazan gününde, üstelik oruçlu olduğu halde bu kadar uzun bir yolu yürüyebilirdi ki?

Belki de bunu ilk olarak biz yapıyorduk. Bazen yorulduğumuz oluyordu, dinlenmek için bir yerlere oturuyorduk. Fakat bazen de yetişememe korkusundan dolayı yorgun olduğumuz halde koşmak zorunda kalıyorduk.

Dedem de sürekli telefonla arıyordu. Merak etmişlerdi bizi. Gayet sinirli bir şekilde;

"Hemen eve geri dönün! Ne diye oralara kadar gidiyorsunuz?" diyordu.

Fakat bizim hiç de geri dönme niyetimiz yoktu. Bu kadar yol gelmişken geriye dönmek saçma olurdu. Dedeme yalan söylemek zorunda kalmıştık. Siniri biraz olsun azalsın diye dedeme;

"Tamam, geri dönüyoruz iftara yetişiriz," dedik.

Doğrumu yapıyorduk acaba, geri dönmeli miydik? Saatler ilerledikçe içimizdeki korku büyüyordu yetişemeyeceğiz diye. Telefonu kapattıktan sonra yine koşmaya başladık. Ne kadar erken varırsak o kadar iyi olurdu. Fakat çok yorulmuştuk. Yoldan geçen arabaları durdurmak için arabalara el işareti yapıyorduk, fakat hiçbir araba durmamıştı.

Tam beş köyden geçtik. Neredeyse Baksı köyüne yaklaşmıştık. Nihayet büyük bir tabela göründü. Üzerinde "Baksı Müzesi – 5 km." yazıyordu. Sanırım o tabelayı görünce çok rahatlamıştık. Birbirimize döndük ve gülerek;

"O kadar yol geldik bu beş kilometreyi mi gidemeyeceğiz?" di-yorduk.

Yolun az ilerisindeki kadınlara müzeye hangi yoldan gidileceğini sorduk. Kadınlar da şaşırıp haklı olarak. Bizim nereden geldiğimizi öğrenince şaşkınlıkları iyice arttı.

Son 5 kilometreyi de yürüdük ve sonunda göründü. Amacımıza ulaşmıştık. O kadar yolu bu müze için yürümüştük çünkü.

Müzeyi yaklaşık 10 dakika kadar gezdik. Bayburt'umuzun tarihî kültürüne tanık oluyorduk. Fakat artık akşam vaktiydi ve iftara yaklaşık 1 saat vardı. Üstelik hava da soğumaya başlamıştı. 6 saatte geldiğimiz yolu 1 saatte nasıl dönecektik? İçimizdeki korku artıyor, eve dönme umudumuz azalıyordu. Müzenin etrafındaki insanlar bizi iftara davet ediyorlardı. Fakat eve dönmemiz gerektiğini söylüyorlardı onlara. Ve yola koyulduk.

Endişeliydik. Hava kararıyordu. Hızla anayola kadar indik ve araba beklemeye başladık. Çünkü o kadar yolu yürüyerek gidemeyeceğimizi biliyorduk. Uzaktan bir minibüsün geldiğini gördük. Onu durdurduk ve bindik. Minibüsün içindekiler bize sorular sormaya başladı. Nereli olduğumuzu, nerden geldiğimizi merak ediyorlardı. Minibüsle yolculuk ederken biz bile şaşıırıyorduk kendimize, bu kadar yolu nasıl yürümüştüğ?

Minibüsle epeyce bir yol aldık. Bundan sonrasını kendimiz gitmeliydik. Köye de yaklaşık 10 km. kalmış, yavaş yavaş karanlık çökmeye başlamıştı. İftara yarım saat kadar bir süre vardı. Bir araba daha durdurduk, artık hemen hemen köye varmıştık.. Bu arada akşam ezanı okunmuş iftar da olmuştu.

Amacımızı gerçekleştirmenin mutluluğuyula köye doğru yürürken karşıdan başka bir araba göründü. Arabanın içinde dedem ve arabanın sahibi vardı. Meğır dedem bizi almaya geliyormuş. Bize çok öfkelenmiş anlaşılan. Epeyce sinirliydi çünkü. Haklı mıydı, haksız mıydı, bilemiyorduk.

Ama tek bildiğımız bir şey vardı, amacımıza ulaşmıştık. Dedeme, bize yola çıkarken söylediğİ sözleri hatırlattık.

Muhammet G. İKBALOĞLU**Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi****MENEKŞENİN YOLCULUĞU**

Kocaman bir gürültü! Ne olduğunu anlayamadım, gözlerimi açtım. Karanlık bir yerdeydim. İnceden bir ışık vurmakta ve benim gibi binlerce tohum bir araya sıkıştırılmış bir vaziyetteydik. İnceden konuşma sesleri ve ardından kahkaha sesleri kulağıma ilişti. Büyük bir gürültüden sonra sessiz bir yolculuğa başladık.

Yolculuk nereye idi? Neden bu kadar çok tohum bir aradayız? Yanımdaki arkadaşlarım da bu soruların cevabını arıyorlardı. Çok uzun süre yolculuğa devam ettik. Evet yavaşlıyoruz. Dışardan sesler geliyor ve bize yaklaşan bir adam. Kapıyı açarak birçok paket alarak kapıyı kapattı. Herkes kendi arasında konuşmaya başladı: "Onlar nere gitti? Biz niye halen buradayız? Nereye gidiyoruz?" Ve işte tekrar durduk. Bu sefer dışardan bana uzanan eller var. Kucakladı yanımıza yaklaştı. Adı Hasan'dı galiba. Hepimizi kucaklayarak yere indirdi. Bizi teker teker çıkararak tertemiz toprağa doğru götürüp yerleştirdi. Bana sıra geldi ve artık ben de gidiyordum. Toprağın o mis kokusunu alıyordum. Ona doğru yaklaştıkça heyecanım arttı. Ve işte o an topraktayım. Üzerime bir sıra daha toprak atıldı ve ardından su. Bu onlarla ilk buluşmam. Birkaç gün süren serüvenden sonra topraktan çıkmaya çabalıyorum. Bir iki gün sonra topraktan çıktım. Büyümek ve gelişmek için topraktan bol bol mineral alarak güçlü ve sağlıklı bir yaşam sürmeye başladım. Her gün daha da büyüdüm.

Ertesi gün bahçeye güzel mi güzel bir kız girdi ve bir ses: "Ne güzel bir menekşe!" Başta ne olduğunu anlayamadım. Aklına takılan bir şey, menekşe neydi? "Çok güzel menekşe," diyerek yapraklarımı okşadı. Rengârenk yapraklarımla, mis gibi kokumla ortalığa güzellik saçıyordum. Kız babasına yaklaşıp "Babacığım oradaki menekşeyi bana verir misin." Babası da kırmamak için kabul etti ve beni topraktan çıkararak bir saksının içine koydu. Saksıyla beraber kızın odasına çıktık. Kız bana çok iyi davranıyordu, benimle ilgileniyor, konuşuyordu.

Bir gün ağlayarak yanıma geldi. Beni kucağına alarak yatağına oturdu. Sonra anlatmaya başladı: "Yine her zamanki parka tek gittim, tek döndüm. Herkesin annesi yanındayken, benim annem yoktu. Ben onu hiç görmedim. Tek gördüğüm evde bulunan üç beş parça fotoğraf. Bazen fotoğraflarla konuşuyorum, gülüyorum, kendi kendime cevap vererek tekrar devam ediyorum. Annemi tanımadığım halde onu çok özleyorum. Babam onun yokluğunu hissettirmemek için elinden geleni yapıyor. Annem keşke yaşasaydı. Sahi ya! Senin annen var mı?" dedi bana ve yaprağımın üzerine bir iki damla gözyaşı düşürdü.

O an cevap vermeye çalıştım ama yapamadım. Benim de yoktu annem. Onun kadar canım yanmıyordu. Hiç yokluğunu hissetmemiştim annemin. Konuşmasına devam ederek yaprağımı öptü ve beni yerime koydu. Az öncekine göre daha da mutluydu Kübra. Ben de mutluydum. Camdan dışarı baktım. Hava kapalıydı ve çok rüzgâr vardı. Diğer arkadaşlarımın yaprakları koparak uçuşuyordu dışarıda. Canları çok yanıyor olsa gerekti. Peşinden yağmur bastırdı. Arkadaşlarımın hepsi öldü. O an çok yalnızdım. Çünkü onlar benim ailemdi. Artık benim de kimsem yoktu, Kübra gibi yalnızdım ben de. Gece boyu pencereden baktım ve ağladım. Konuşacak kimsem yoktu.

Aradan yıllar geçti. Kübra da, ben de yalnızlığımızla büyüdük. Kübra benimle eskisi kadar ilgilenmiyordu. Hasan amca bahçeye yeni çiçekler getirdi ve bahçeye dikti. Hepsi birbirinden güzeldi. Onlar da benim gibi yalnızdı galiba. Kübra yeni ekilen çiçeklerden birini babasından istedi ve babası saksıya koyarak Kübra'ya verdi. Onu yanıma getirdi. Çok güzeldi. Benim yerimi o almıştı artık. Öyle ki saksımın yerini bile değiştirdi. Pencerenin dışına, yağmura emanet etti beni. Bir akşam hava çok soğuktu. Ardından başlayan yağmur şiddetini artırdı ve cam açtı yazık ki. Rüzgârdan dolayı ben ve saksım ayrılarak aşağı düştük. Arkadaşımın yanına gidiyordum bunca yıl sonra ve gözlerimi kapattım sonsuzluğa.

Rumeysa KARAKOÇ

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

İNTİKAM PEŞİNDE

Yıl 1908 ve günlerden pazartesi, saat 22.30. Herkes bitkin düşmüştü ve yataklara geçiyorduk ki bir patlama sesi geldi. Hepimiz birden camlara koştuk. Herkesin gözleri irileşmiş ve kararmıştı. İçimizde bir korku vardı. Dedem silahını alarak dışarı çıktı. Köyün tüm büyükleri dışardaydı. İşte kaç gündür korkuyla beklediğimiz düşman birlikleri köyümüze giriş yapmıştı. Küçük bir birlik olarak gelmişlerdi. En fazla kırk elli kişiydiler ama üst düzeyde silahları vardı. Önüne gelen her şeyi yakıp yıkıyorlardı. Babam bizi ahırda samanların arkasına saklamıştı. Sokaktan gelen çocuk sesleri içimizi yakıyordu. Babam bizi dışarı çıkmamamız hususunda uyarmıştı ve helallik isteyerek gitmişti. Babaannem samanların arkasında Kuran okuyordu. Düşman askerlerinin sesi gittikçe artıyordu. Babaannem ayağa kalktı, annem "Hayırdır ana?" diye sordu. Babaannem hiç ses vermemişti. Biz ne yapacak diye merak ediyorduk. Babaannem kapıya doğru yöneldi ve birden kapı açıldı. Biz korkmuştuk. Elinde bir silahla düşman askeri babaannemin üstüne yürüdü. Babaannem korkusuzca elindeki Kuran'ı kaldırdı ve şöyle dedi: "Allah'ım bunu size bırakmayacak. Allah'ım sizin gibi Allah tanımazlara bu ülkeyi nasip etmez!" dedi. Düşman askeri tek bir mermiyle babaannemi öldürmüştü. Elindeki Kuran'ı yere düşerken gören annem yanında duran kürekle düşmanı arkasından vurarak yere serdi. Geri dönerek Kuran'ı kaldırdı ve ağlamaya başladı. Ben ise ne yapacağımı şaşırılmışım. Annem beni yanına çağırdı ve bana kendisine yardım etmemi istedi. Babaannemi samanların arkasına çekmiştik. Kardeşim ahırın duvarlarının arasından dışarısını izliyordu ve bir anda çılgık attı. Hepimiz yanına koştuk, kardeşim "Babam geliyor," diye bağırmaya başladı. Annem dışarı çıkarak babamı içeri getirdi. Babam ayağından yaralanmıştı. Annem başındaki başörtüyle hem babamın ayağını sarıyor, hem de babaannemin öldüğünü anlatmaya çalışıyordu. Sonunda söylemişti. Babamın o tozlu yanaklarından sanki çamur düşercesine gözyaşı damladı. Annemin ayağını sarmasını beklemeden babaannemin yanına gitti. Onu elinden öperek, ağladı. Daha sonra öfkelenildi. Hava ışımaya başlamıştı. Silah

sesleri yarım saattir susmuştu. Babam dedemi bulmak için dışarı çıkmıştı. Küçük kardeşim acıkmıştı ki ağlamaya başladı. Annem yapacak bir şeyi olmadığı için hem onu susturuyor hem de babamdan gelecek haberi dört gözle bekliyordu. Biraz sonra babam dedemle içeri girdi. Dedeme olan biteni, babaannemin öldüğünü anlattı. Dedem tek bir kelime etti "Başımız sağ olsun." Sonra bir sessizlik çöktü. Bu hüznü sessizliği babam bozarak şöyle dedi: "Düşman askerlerinin hepsi öldü, kalan malzemeler ise saklandı." Biz sanki ilk defa güzel bir haber almış gibi sevindik. Sonra hep beraber eve döndük. Yokluk içindeydik. Annem bir parça ekmek getirdi, bununla karnımızı doyurmaya çalıştık, daha sonra köyün gençlerinden İbrahim Ağbey gelip dedemle babamı çevirdi. Babam "Hayırdır İbrahim?" diye sordu. O da "Köyün konağında konuşma yapılacaktır, ağam herkesin gelmesi gerektiğini söyledi," dedi. Babamla dedem kalkıp gittiler.

Köyün ağası İsmet Ağa, köye bir daha gelebilecek olan düşmanlar hakkında konuşma yapacakmış. Toplantıda İsmet Ağa planları anlatmış ve uzun süre konuşmuşlar. Aradan bir hafta geçmişti. Ülkeden gelen haberler hiç iç açıcı değildi. Bazı iller düşman tarafından ele geçirilmiş ve düşmanlar gittikçe ilerliyorlarmış. Aradan üç hafta geçmişti. Köyün adamları tetikte bekliyorlardı. Gelen telgrafa göre bir gece sonra köyde olurlarmış. Bu sefer daha çok ve daha güçlüydüler. Köylüler bazı bölgelere tuzaklar hazırlamış, düşman birliklerini bekliyorlardı. Hava ışıklamaya başlamıştı. Köyün ileri gelenlerinden İhsan Amca düşmanın köye girmesine yüz iki yüz metre kaldığını söyledi. Herkes hazırlanmış, kadınlar ellerinde mızraklarla bulabildikleri yerlere çocuklarıyla gizlenmiş düşmanları bekliyorlardı. O an gelmişti. Düşman köyümüze adım atmıştı ve silah sesleri başlamıştı. Silah sesini bastıran bir ses daha geliyordu. O ses köylünün "Allah AllahAllah!" diyerek düşmanın üstüne koşmasıydı.

Düşman askerlerinin acımasız komutanı JackMalton kendi gibi acımasız bir emir vermişti. Emri şuydu: "Müslümanları canlı istiyorum ve gelen tüm Müslümanların kafası çocuklarının yanında kesilsin." Yakalanan köylüler bir ovaya götürüldü ve küçük büyük tüm çocukları da yanlarına getirdiler. Hepsinin kafasını bir tahtanın üzerine koydular, karşlarına ise çocuklarını koydular. Bir anda "Vur!" emri geldi. Çocukların karşısında hepsinin kafası kesildi. Hasan amcanın oğlu daha on yaşındaydı. Babasının ölümü onun için bir dönüm noktası olmuştu. Savaşlar yedi senedir hâlen sürüyordu. Köyün çocukları artık büyümüş, savaşa hazırlanıyorlardı. Hepsinin

içinde bir intikam duygusu vardı ve bu intikam onların gözlerini kör etmişti. Hele ki içlerinden birinin, Hasan Amcanın oğlu Abdullah.

On yedi yaşına girmişti. Annesinden gizlice gelip savaşa hazırlanıyordu. Sonunda savaşa gidiş günü gelmişti. Annesiyle helalleşen gidiyordu fakat Abdullah annesiyle nasıl helalleşeceğini bilmiyordu. Biraz sonra gelen haber Abdullah'ı adeta yere sermişti. Habere göre yirmi yaşını doldurmamış askere gidemiyordu. Köyün tüm delikanlıları yolu tutmuştu. Artık sabrı tükenen Abdullah annesine ayrılık mektubu yazıp babasının silahını alarak yola koyulmuştu. Annesi Abdullah'ın mektubunu aldı ve okudu. Sonra ağlamaya başladı fakat bu hüznün gözyaşı değildi, mutluluk gözyaşlarıydı. Abdullah ise artık savaş meydanına yaklaşmıştı fakat aç ve susuzdu. Her yerden silah sesi geliyordu. Abdullah ileriden gelen birkaç kişiyi görünce çalılıkların arkasına saklandı. Gelen kişiler Türk askerleriydi. Abdullah askerleri görünce sevindi ve çalılıkların arkasından çıktı, yanlarına koştu ve "Ben Türk'üm, savaş için köyümden geldim. Savaşa katılmam gerek. Nereye gidebilirim ?" diye sordu. Asker "Kaç yaşındasın?" diye sorunca, Abdullah çaresizce yalan söyleyip, 22 yaşında olduğunu söyledi. Askerler "Tamam." deyip yanlarına aldılar. Savaş meydanına gittiler. Abdullah'a kıyafet verildi ve görev yeri söylendi. Abdullah görev yerine gidince orada olan köylüsü Sinan'ı gördü ve bağırdı. Sinan arkasına dönüp hayretler içinde kaldı ve "Ne işin var burada?" dedi. Abdullah da intikam için gediğini ve bu savaşı kazanmadan gitmeyeceğini söyledi. Daha sonra Sinan, Abdullah'ın anlından öperek onu takdir etti. Savaş bitmek üzereydi. Türk milleti savaşı neredeyse kazanmıştı. Fakat Abdullah hâlâ intikamını alamamıştı. Savaşın bitmesine iki gün vardı. Abdullah gece uyuyamamıştı, ayakta ydı ve bir çıtırtı duydu. Sessizce dışarı çıktı ve gördüklerine inanamadı. Düşman askeri geri çekiliyordu, aralarında o cani JackMalton da vardı. Abdullah o caniyi görünce öfkesi kat kat arttı ve silahını alarak peşlerine gitti. Sonunda bir köşede o canavarı sıkıştırdı. Ona "Beni hatırladın mı?" diye sordu. O da kendine yakışır biçimde "Sen hangisisin?" diye sordu. Abdullah'ın öfkesi daha da arttı ve şöyle dedi "Ben senin o günahsız kişilerden kafasını kestiğin adamların çocuklarından biriyim. Şimdi ben senden vatanımın ve babamın intikamını alacağım," der demez tek kurşunla o caniyi yere serdi. Düşman tarafından duyulan bu sese karşılık geldi.

Abdullah yarım saat çatıştıktan sonra kalbinin altından vuruldu. Fakat ölürken yüzünde tebessüm vardı. Mutluydu çünkü hem istediği şehitliğe kavuşmuş hem de intikamını almıştı. Sabah olmuştu

ve Sinan Abdullah'ın çadırına gitti. Fakat Abdullah'ı bulamadı ve endişelendi. Diğerlerine haber verdi. Hepsi Abdullah'ı aramaya koyuldular. İleriden bir ses geldi ve hepsi oraya koştu. Abdullah ölmüş ve yanı başında o canı JackMalton vardı. Sinan Abdullah'ın ne yaptığını anlamış ve hafiften tebessüm etmişti. Abdullah'ı götürürken bir mektup düştü. Mektup annesineydi. Mektup annesine gönderildi. Bu sayede Abdullah'ın ölüm haberi de köye gitti. Abdullah'ın annesi kendinden geçti ve bayıldı. Şu da vardır ki annesi üzüldüğü kadar mutlu da olmuştur. Çünkü oğlu vatani için şehit olmuştur.

Asel Özleyiş KARAOĞLU**Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi****YALNIZ ADAM**

O karlı kış gecesini unutamıyorum. Herkesin doğum günü hayatının başladığı gündür. Benim hayatım ise o karlı kış gecesini 18'imde yeni başlıyor gibiydi. Ben yapayalnız büyümüştüm, bu soğuk odada ranzaların arasında kalabalıklar içinde yalnızdım. Odaların her yerini koridorların sessiz çığlıklarını duyuyor, görüyor fakat kimseye gösteremiyordum. Kendime 'böyle nereye kadar diye' durmadan soruyordum

Sabah 7 olunca kalkıyordum. Kahvaltı, okul, öğle yemeği ve yine akşam... Akşamı bazen sevinçle çekiyordum. Bazen buruklaşıyor ve yalnızlığıma acıyordum. Arkadaşlarla oturuyorduk. Herkes bildiği kadariyle buraya nasıl geldiğini anlatıyor, tartışıyor ve hep birlikte hüzünleniyorduk. Burası, bahçeli, dört tarafı duvarlarla çevrili bir çocuk esirgeme kurumuydu. Burada ne kadar da sahipsizdik. Tek sahibimiz devlet olsa da kendime yakın bir arkadaşım vardı. Diğerleriyle çok samimi değildim. Kendimle baş başa kalma fırsatı buldukça çocuk esirgeme kurumunun kitaplığında zaman geçiriyordum. Kitap okumayı seviyordum. Beni kitaplar anlıyor ben de kitapları... Burada tek zevk aldığım şey de buydu zaten.

Bu kurumdan 18 yaşına gelince ayrılacağımı yine kitaplar hatırlatmıştı. Bu beni çok korkutuyordu, fakat bir taraftan da cesaretlendiriyordu. Çünkü 18 yaşına iki ay kalmıştı. Günler su gibi akıp geçiyordu. Arkadaşlardan bazıları planlar yapmaya başlamışlardı bile. Buradan ayrılınca bol bol gezeriz, şurada buluşuruz, şurada gezeriz diyorlar, bu konuşmaları gece boyunca sürüyorlardı.

Ya ben ne yapacaktım? Belki bu şehirde kaybolacaktım, belki de kazanacaktım... evet kazanacaktım kaybolmayacaktım. Yaş 18... elimde küçük bir valiz ve bir iki adres... elveda çocuk esirgeme kurumu... ne kadar da zormuş... ben ve yine ben...

Kurumdan iş bulabilmem için verilen adresleri dolaşmaya başladım. İlk gittiğim yer "iş yok," demiş ikinci yere ise kabul edilmiş-

tim. Bu onlar için bir şey ifade etmiyordu ama benim için çok önemliydi. İşim çay servisi yapmak, etrafı toparlamak ve getir götür işleriydi. Fakat bir zaman sonra artık bana yetmez oldu. Ben bu değildim. Ben kalem tutmak, kitapların içinde yaşamak, her şeyi unutmak istiyordum. Bazen çocuk esirgemedi arkadaşlarla buluşuyor, pansiyonlarımızdan, işlerimizden söz ediyorduk. Herkes halinden memnun gibiydi. Ben hariç. Yeni bir gündü. İşyerine benden önce gelen olmazdı. Çayı hazırlamış, etrafı toparlamıştım. O gün önemli misafirlerin geleceğini biliyor, işimi titizlikle yapıyordum. Nihayet beklenen misafirler gelmiş çay servisi başlamıştı. Ben 'yalnız adam', bu çayların ne kadar önemli olacağını hiçbir zaman tahmin edemezdim. Beyler işlerinin ehli insanlardı, müdürümüze bazı konularda sordukları sorularla köşeye sıkıştırmışlardı. Bir iki derken, dayanamayıp cevap verdim. Hemen dikkatleri üzerime çekmiştim. Müdürün çatık kaşları, onların şaşkın bakışları ve yüzümden akan boncuk boncuk terler arasında müsaade isteyerek odadan çıktım. Misafirler binadan ayrılır ayrılmaz da müdür beyden azarımı işittim.

Sabah yine günlük işlerimi yapmış, çayı demlemiş ve herkes gelinceye kadar ilk maaşımla aldığım kitabı okumaya başlamıştım. Birden bir sesle irkildim, "çaycı çaycı" diye seslenen müdür beydi. Ceketimi ilikledim.

"Seni dünkü beyler çok beğenmiş, tanışmak istiyorlar. Eğer sen de istiyorsan bu adrese git ve görüş," dedi. Elimde yine bir adres, öğleden sonra izin almış görüşmeye gitmek üzere hazırlanıyordum. Kış olduğu için erken kararan hava işimi hızlandırmayı mecbur kılıyordu. Dışarıda lapa lapa kar yağıyor, ben hızlı adımlara verilen adrese gidiyordum. Karla kaplı yollarda ilerliyor, içimde garip bir heyecan, karşıma ne çıkacağını merak ediyordum.

Adresteki binanın önündeydim. Merdivenleri çıkarken derin derin nefes alıyordum. Kapıyı çaldım. "Gir" sesini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Çok nazik bir ses "Buyurun," diye karşıladı beni. "Beyefendi sizinle beş dakika sonra görüşecek," dedi ve oturmam için yer gösterdi. Bu beş dakika paslanmış raylarda ilerleyen tren gibi yavaş hareket ediyordu.

Bir ses "Buyurun, beyefendi sizi bekliyor." Ve ayaktayım. Oda'nın kapısına vurup bekledim. "Evet," diyen tok bir ses beni karşıladı ve devam etti:

"Ben sizinle ilgili çok güzel şeyler işittim. Arkadaşlarım sizin düşünce ve görüşlerinizi çok beğenmişler."

Konuşmak için müsaade istedikten sonra kendim ve o günkü konuşmalarla ilgi bilgiler verdim. Sonra karşımdaki beyefendi de birkaç soru sordu. Verdiğim cevapları başını sallayarak, 'evet' diyerek sürdürmemi sağlıyordu. Bana öğretimimi sorunca, başı belirsiz hayat hikâyemle birlikte öğrenim durumumdan bahsettim. Okumaya devam etmek istediğimi söyledim. Bana dönerken gözleri doluydu:

"Artık bizimle çalışıyorsun, okula devam et ve işini aksatma," dedi. "Sen artık yalnız adam değilsin. Çünkü sende geçmişimi gördüm."

Duyduklarıma inanamıyor, heyecandan yerimde kıvranıyordum. Kitapların bana bir gün bu kapıları açacağına inanıyor, makûs kaderimi değiştireceğini biliyordum. Bundan sonra yarım kalan tahsilime devam edebilecektim. Güzel bir hayatım olacaktı. Ve ben kaybolmamış kazanmıştım. Kalabalıklar içinde yalnız değildim. Artık ben de vardım...

Rumuz: Siyah Lale

H. Hüsna KAZANCI

Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Lisesi

RÜZGÂRIN GÖZYAŞLARINI SİLEMEDİĞİ ŞEHİR

Hayallerini bulutlarla paylaşan, acılarını toprağına gömen, huzuruyla insanların yolunu aydınlatan, tarihini taşlarına kazan, karın toprağı örttüğü, rüzgârın yanağını okşadığı, dağların yol verdiği, Çoruh'un suladığı toprakların adıdır Bayburt. Zarafetinden ödün vermeyen, bu şehir 5000 yıllık tarihi boyunca birçok millete ev sahipliğı yapmıştır. Kimi zaman Hurriler'e, Azziler'e, Persler'e, İskipler'e ve Mengücekler'e yüreğini açmış. Her biri Bayburt'a sırasıyla isim koymuşlar... Bayberd olmuş, Paybert olmuş, Babirt olmuş ama en son da adı Bayburt olmuş. Bayburt tarihi boyunca elden ele geçmiş, birçok insanı toprağında barındırmış. Topraklarında saklamış nice hayatları, toprağına emek verenler can verince almış sinesine sokmuş. Toprağına basana yol olmuş, toprağına ekene bereket sofrası. İnsanlardan tohum istemeden ekin vermiş bu cömert topraklar.

İnsanlara yuva olan bu zarif şehir, bana aldığım nefes olmuş, üzerine basmaya kıyamadığım toprak olmuş, esen rüzgârı dostum olmuş, toprağıni örten beyaz altınım olmuş. Asaletin ve benzersizliğin toprakta yer bulmuş hâlidir Bayburt. Bayburt, Bayburt Kalesi'nden Saat Kulesi'ne, Şehit Osman Türbesi'nden Yeraltı Şehri'ne kadar tarihin bu topraklara attığı eşsiz imzalara sahiptir. Toprakları gibi kültürü de benzersizdir. Şehirde mahalle odaları, köylerde köy odaları ile koyar naifliğini ortaya. Bu odalar cenaze, düğün ve bayram gibi günlerde açılarak halkın ihtiyaçlarını karşılanmanın yanında halkın birbirini daha çok desteklemesine imkân sağlar. Bu odalara giren herkes acıyı da mutluluğı da telaşı da heyecanı da paylaşan kocaman bir aile olur. Bu kocaman aile, sadece Bayburt'ta ve Bayburtluların gittiğı yerlerde canlanır.

Bayburt'ta cenazeler bile bir başka olur. Acılar paylaştıkça azalıyor ve kocaman bir aile olmanın değeri böyle zamanlarda daha değerli oluyor. Ama sadece acılarda değil. Bu şehir, bazen kocaman

bir aile olmayı düğünlerde de yaşıyor. İnsanlar sevinçlerini bar oynarken paylaşıyorlar birbirleriyle. Bayburt evlenen çiftte hediye, yüreğinde yoğurduğu bakır eşyalarıyla sunuyor. İnsan hayran oluyor bu kültüre, bu emeğe, bu zarafete.

Evde pişen yemeklerin kokusu bile hayranlık uyandırıyor. Eşi benzeri olmayan bu leziz yemekler pişince insanın iştahı sonsuzluğa doğru yol alıyor. Galaçoştan lor dolmasına, lor dolmasından keteye, keteden ekşi lahanaya bir lezzet kuşağı açılıyor. Bayburt'un yemeği de, yiğidi de, ayazı da, soğuğu da vazgeçilemez, unutulamaz, hayatlara yön veren özellikleridir. Bayburt soğuk bir günde bir annenin çocukları için kaydattığı dargun kokulu çorbalar misali akla ne zaman gelse, ısıtır insanın içini. Sabrı, zorluğu, şükretmeyi hatırlatır yeniden. Bir babaanneyi saran ihram gibi sarar insanın içini huzur. Öyle muhteşem, öyle dertsiz, öyle kusursuz... Bayburtlular bilir insanı insan yapan bütün değerleri çarpınca sonuç, 'Bayburt' çıkar. Bayburt göğünde kuşların uçtuğu, sokağında çocukların oynadığı, evlerinde annelerin yemek yaptığı küçük sevimli şehir... Bayburt, geçmişini unutmadan geleceğe yönelecek bir şehir olacaksa şüphesiz bu, insanların vefa borçlarını ödemesiyle olacaktır. Bunun için Bayburtlu gençlerin parlak fikirlerine, yaşlıların tecrübelerine ihtiyaç var. Biz Bayburt'un gelişmesi için onun gökyüzüne fikirlerimizi uçurtmalara bağlayıp göndereceğiz. Dünden bugüne nasıl huzur ve samimiyetle yaşadıysak, bugünden yarına da aynı samimiyet ve içtenliğimle yaşamaya devam edeceğiz.

Rumuz: Kardelen

Beyza KILIÇOĞLU

Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Lisesi

BİR ŞEHİRİ SEVMEK

Bütün şehirlerin özellikleri ve güzellikleri farklı olsa da o şehirde yaşayanlar için mutlaka daha ayrıcalıklı tarafları vardır. Bazılarına göre tarihî mirası, bazılarına göre doğal güzellikleri, bazılarına göre de şehrin sakinliğidir bu ayrıcalık. Bunun örneklerinden biri de Bayburt'tur.

Büyük şehirlerin kalabalığından ve iş stresinden bunalan nice insan, yaz aylarını ipe çekip kendini Bayburt'un sakinliğine ve temiz havasına atmayı bekler. Çoruh etrafında, temiz hava eşliğinde yaz akşamlarında yürüyüşe çıkmayı, Şehit Osman tepesinde akşamüstü bir semaver çay alıp gün batımında şehrin eşsiz güzelliğini kuş bakışı seyretmeyi, anılarını demli bir çaya şeker gibi katmayı hayal eden nice insan vardır.

Bayburt'a sevdalanmak nasıl bir duygudur?.. Acaba buraya sevdalanan kişi, şehir çok güzel olduğu için mi sevdalanmaktadır. Asla!.. Burada sevdalı olmak sadece bir eylemdir. Bayburt'u sevebilmek anıların çokluğundandır. Bir mahallede oturmak ve bir çeşmeden su almaktır... Kaleardında okunan ezanı, Suçıkanda duyulmaktadır... Bunların hepsi birer sevdadır. Anılar olmasa, bir günlük aşk olarak kalırmış sevdalar.

Bunları sevgiye dönüştüren ise ilişkilerdir. Aynı şeylere gülebilmek, aynı şeylere ağlayabilmek, kuvvetli komşuluk ilişkileridir. Kimin düğünü, kimin cenazesi var, her birinden haberdar olabilmektir.

İnsanların birbirine selam vermesi, "Günaydın," demesidir. Çocukların önünüzden koşarak geçmesi; bir kedi ya da köpek yavrusunun bacaklarınıza sürtünmesidir. Trafikten, karmaşadan, olaylardan uzak, yazları serin havanın egemen olduğu bir şehirdir Bayburt... Doğu Anadolu'yla Karadeniz'i Kop ve Zigana geçitleriyle bağlayan Türkiye'nin en küçük illerinden biridir Bayburt...

Bayburt'u sevmek, daima gezgin bir ruhla yaşamaktır. Bayburt'ta yaşamak, bunun da ötesinde bu şehri yaşamak, geleceğini

kurarken hayallerinde o şehrin sokaklarında, caddelerinde dolaşmaktır.

Bayburt'u sevmek, hülyalara daldığınız bir günde Bayburt Kalesi'ne çıkıp şehri ikiye bölen Çoruh'a bakmak ve birkaç saatliğine de olsa şairleşebilmektir.

Bayburt'u sevmek, yıllarca başka memleketlerde dolaşıp Bayburt hasretiyle yanmak ve bu yangını dizelerle anlatan Zihnî olabilir.

Bayburt'u sevmek, Türk kültür ve geleneklerinin öncüsü ve her yıl binlerce insanın Bayburt'ta buluşmasına vesile olan Dede Korkut olabilir.

İnsanın doğduğu yer mi yoksa doyduğu yer midir memleketi? Bu ikileme inat bazen doğmayıp doyduğün, bazen de doğup doymadığın bir şehri vatan bellektir bir şehri sevmek...

Bazen bir şehri sevmek nice bakar körlerin aksine İstanbul'u Orhan Veli gibi "Gözleri kapalı dinlemek"tir. Bazen türlü sebeplerle yaşadığı şehirden göçe zorlanıp Reyhanî gibi "Öz canımdan çok sevdiğim Erzurum / Çaresiz dişimi sıktım gidirem" dizelerini söylemektedir.

Bayburt tarihî ve kültürel açıdan oldukça zengin bir şehirdir. Yalçın kayalar üzerine inşa edilmiş Bayburt Kalesi'yle, Anadolu Selçuklu döneminin tüm motif ve özelliklerini taşıyan Ulu Camisi'yle, Roma dönemine ait Aydıntepe yer altı şehriyle, Saltukoğulları'na ait olduğu bilinen Şehit Osman, Bamsı Beyrek, Kutlubey, AhmedîZencani, Dede Korkut türbeleriyle, hanları, hamamları ve eşsiz bir güzellikteki Tarihî Saat Kulesi'yle görülmeye değerdir.

Dört mevsimin her birini ayrı ayrı yaşamak mümkündür Bayburt'ta. Sonbaharda kızıl, sarı ve yeşilin oluşturduğu bir renk cüm-büşü yaşanır. Bütün tonlarıyla bir renk şöleni yaşayan, arada parlayan güneş ışıklarını ve görülmeye değer doğa güzelliklerini içinde saklayan Aslan Dağı, sonbaharın tadını doyasıya yaşamak isteyenlerin değişmez mekânıdır.

Kışları sert geçen Bayburt'ta birkaç ay kar kalkmaz caddelerden, sokaklardan. Bayburt artık beyaz gelinliğini giymiştir. Zaman geçtikçe beyaz görür gözler her şeyi, insan bir başka özgür hisseder karın üzerinde kendini. Güneşin vurduğu karın ısıltısı, insanın içine mutluluk tohumları atar.

Uzun geçen kiş mevsiminin ardından baharla birlikte doğada başka güzellikler oluşur. Doğanın yeniden canlanışı insanlara huzur verir. Sırasıyla havaya, suya, toprağa düşen cemre Bayburt'ta en son insanın ruhuna düşer, içini ısıtır. Yazın gelmesiyle beraber Bayburt nüfusu ikiye katlanır. Konserler, festivaller başlar. Yurdun dört bir köşesinden insanlar Bayburt'a akın eder. Yurt dışındaki gurbetçiler tatillerini hep yaza denk getirirler.

Son yıllarda bütün Türkiye'de olduğu gibi Bayburt'ta da çok önemli gelişme ve değişmeler söz konusudur. Kentsel dönüşümle beraber altyapı çalışmaları, alt ve st geçitler, doğalgaza geçiş, kaldırım ve yolların yeniden düzenlenmesi Bayburt'un çehresini bir hayli değiştirdi. Birkaç yıla kalmaz Bayburt Türkiye'nin en önemli illeri arasına girer. Çünkü bu cevher bu şehirde fazlasıyla var. Yeter ki bir el atılsın.

Emine KOCABEY**Korkut Ata Anadolu Lisesi****BİR RÜYA PERDESİ**

İlk bir ilkbahar günüydü. Gün ağarmış, sabahın ilk ışıkları yer-yüzünü aydınlatmıştı. İkra Hanım evin perdelerini açmış ardından camı aralamıştı. Kuş cıvıltıları, çiçek kokuları ve çocuk sesleri Menekşe Sokağı'nı sarmıştı. İkra Hanım uzunca boylu, kısa siyah saçlı, orta kilolu, sevecen, iyi kalpli ve sabırlı bir kadındı. Erkenden uyanmıştı yine. Neşeli bir şekilde kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Bir yandan çay demliyor, diğer yandan masayı hazırlıyordu. Kısa bir süre sonra kahvaltıyı hazırlamıştı. Oğlu Okan'ı uyandırmak için odasına girdi. Sevecen ve şefkat dolu bir sesle "Okan oğlum kahvaltı hazır, hadi kalk," dedi. Okan homurdanarak "Ben kahvaltı yapmayacağım, siz yapın, beni de rahatsız etmeyin. Ben uyuyacağım," dedi. Okan orta boylu, esmer, zayıf hiçbir şeyi ciddiye almayan, elindekilerin kıymetini bilmeyen fakat aslında iyi bir çocuktü. Bu sözler karşısında annesi üzgün bir biçimde odadan ayrıldı.

Bir süre sonra zil çaldı, gelen Okan'ın babasıydı. Selim Bey uzun boylu, kısa saçlı, iyimser, anlayışlı, sakin bir insandı. Elindeki ekmeklerle içeriye girdi. Kahvaltı masasına oturdu, Okan'ı sordu. İkra Hanım biraz daha uyuyacağını ve kahvaltısını daha sonra yapacağını söyledi. Selim Bey "Bu çocuk neden böyle yapıyor, bizimle birlikte kahvaltıya oturmuyor, sohbet etmiyor, bir lafımızı dinlemiyor, akşam eve zor geliyor," dedi.

İkra Hanım "Ben de bilmiyorum neden böyle yapıyor, ne söylesem dinlemiyor, kendi bildiğini yapıyor," dedi.

İkra Hanım ve Selim Bey kahvaltılarını yapmışlardı, kalkmak üzereydiler. Okan yeni uyanmış ve hemen televizyonun başına geçmiş, sesini sonuna kadar açmıştı. Anne ve babasının ikazlarına kulak asmayan Okan televizyon seyretmeye devam ediyordu. Bir süre sonra annesi odasını toplamak üzere Okan'ın odasına gitti. Bütün kıyafetleri, kitapları, meşrubat bardakları ortalıktaydı. İkra Hanım sabırlı biri olduğu hâlde her gün aynı dağınıklığı toplamaktan, aynı şeyleri yaşamaktan bıkmış usanmıştı. Defalarca oğluyula konuşmayı

denemiş fakat bir türlü başaramamıştı. Okan her seferinde onu dinlememiş, üstelik annesini azarlamış, üzmüştü. Komşular, okuldaki arkadaşları, öğretmenleri, herkes Okan'dan şikâyetçiydi ama anne ve babasının elinden bir şey gelmiyordu.

Yine bir gün odasında yüksek sesle müzik dinliyordu. Su içmek için mutfağa gidiyordu ki salondan gelen seslere kulak misafiri oldu. Konuşanlar babası Selim Bey ve amcası Mehmet Bey'di. Babası amcasına İkra'nın hastalığının hızla ilerlediğini, moralinin yüksek olması gerektiğini, fakat bu şartlarda iyi olmasının mümkün olmadığını anlatıyordu. Mehmet Bey "Haklısın kardeşim, keşke elimden bir şey gelse,"dedi.

Okan üzgün bir şekilde odasına döndü. Konuşulanları duymamış gibi davranacaktı. Çünkü babası Selim Bey, İkra Hanım'ın hastalığını oğlunun bilmesini istemiyordu. Okan yatağına uzandı, gözlerini tavana dikti. Kıpırdamadan öylece duruyordu. Derin düşüncelere dalmıştı. Ertesi gün annesi yine onu uyandırmak için odasına geldi. Okan yine uyuyacağını, kahvaltı etmeyeceğini söyledi. Anlaşılan çünkü olaydan ders çıkarmamıştı. Annesi üzgün bir şekilde odadan ayrıldı

Okan öğlene doğru uyandı. Odası pazar yeri gibiydi. Annesi günden güne soluyor, her geçen gün zayıflıyordu. Âdeta çökmüştü. Okan annesinin durumunun ciddiyetini çok sonra anlamış fakat iş işten geçmişti. Hastalığın son aşamasıydı ve günleri sayılıydı. Okan o kadar pişmandı ki hep kendini suçluyordu. Annesi bir sabah onu uyandırmamıştı. Babası Selim Bey'in feryadıyla uyandı. Bu ses, bu feryat ok gibi saplanmıştı yüreğine. Anlamıştı olanı. Artık annesi yoktu. Onun tüm şımarıklığına, dağınıklığına hatta saygısızlığına göz yuman, onu sabahları tatlı tatlı uyandıran annesi yoktu artık. Ne söylese boş, ne yapsa anlamsızdı. Hiç konuşmadı günlerce, haftalarca acısını içinde yaşadı. Babası da olanlardan onu suçluyordu. Söylemiyordu ama hareketleriyle belli ediyordu. Yaşayan bir ölüydü sanki. Her şey anlamsız ve boş geliyordu. İyice içine kapanmıştı, annesinin kıymetini yokluğunda anlamıştı.

Kuş cıvıltıları ve çiçek kokuları yine açık pencereden içeriye doluyordu. İkra Hanım her zamanki gibi neşeli bir şekilde perdeleri açıyor, evi havalandırıyordu. Okan annesinin neşeyle şarkı söylediğini duyunca heyecanla yataktan fırladı, bir an duraksadı ve yüzünde bir tebessüm belirdi. Tüm yaşananlar sadece birkaç saniyelik rüyaymış. Koşup annesine sımsıkı sarıldı. Her şeyden habersiz olan anne oğluna karşılık verdi ve gülümsedi. Yaşananlar bir rüya da

olsa Okan dersini almıştı. Bir daha annesini ve babasını hiç üzmedi. Böylece daha mutlu oldular. Okan'daki bu değişiklik herkesi hayretler içerisinde bıraktı.

Perde kapandı, sahne alkış sesleriyle inliyordu. Tiyatro oyununu izleyen herkesin ağzı açık kalmıştı. Hayranlıklarını gizleyemiyorlardı. Herkes oyunu çok beğenmiş ve gerçekten anlamlı bulmuştu.

Onlar da sevdiklerinin kıymetini onlar yokken anlaşıldığını anlamışlardı. Belki de bu basit tiyatro oyunundan herkes bir ders çıkarmıştı. Artık onlar da Okan gibi elindekilerin kıymetini bilip ona göre davranacaklardı.

Sevdiklerimizin kıymetini onlar yanıımızdayken bilelim.

Şule Yüksel MERCİMEK**Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi****TEMBELLİĞİN SONU "KEŞKE"**

İnsan en çaresiz olduğu anlarda küçük de olsa umut verecek bir mucizenin olmasını bekler. Ama ne yazık ki sonra umut ve mucizenin yerini keşkeler alır. Deniz de mucize beklerken 'keşke' diyenlerden biriydi. 18 yaşında, yakışıklı bir erkekti. Fakat hayatı berbattı. Evin tek çocuğuydu. Babası Tuncer Bey şoförlük yapıyordu. Annesi Nuran Hanım ev hanımıydı. Tuncer Bey Deniz'in iyi bir eğitim alabilmesi için çalışıyor, Nuran Hanım da eşine destek olabilmek için eliş yapıp satıyor, eline geçen üç beş kuruşla evin mutfak masraflarını karşılıyordu.

Deniz'in aklı havalardaydı. Anne ve babası onun için çırpınırken o, serserilik peşindeydi. Derslerine çalışmıyor, dershaneye gitmiyor, okulu da aksatıyordu. Arkadaşlarıyla hep eğlence peşindeydi. Dört yakın arkadaşı vardı. Bunların isimleri ise Erkan, Ekin, Yusuf ve Kerem'di.

Bir gün Deniz ve arkadaşları okula gitmeyip gezdiler. Akşam olunca da herkes evine döndü. Deniz yolda babasıyla karşılaştı. Onu görünce biraz korkmuştu. Tuncer Bey;

"Oğlum bu saatte nereden geliyorsun?" dedi. Deniz;

"Okul dağıldıktan sonra arkadaşlarla biraz gezdik." Tuncer Bey;

"Tamam oğlum, ama bir daha böyle yapma, okuldan çıkıp eve gel. Derslerine çalış bu sene son, güzel bir üniversite kazan, mesleğini eline al, bizi de rahat ettir," dedi. Deniz;

"Merak etme baba, derslerime çok güzel çalışıyorum," diye cevapladı.

Deniz, babasıyla konuşa konuşa eve varıp ardından yemeğe oturdular. Yemek sırasında Nurten Hanım;

"Oğlum bugün arkadaşlarını gördüm," deyince Deniz;

"Hangi arkadaşlarımı gördün?"

Nurten Hanım;

"Erkan, Ekin, Yusuf ve Kerem'i gördüm," diye cevapladı oğlunu. Deniz;

"Ya öylemi anne!" diyerek heyecanını gizlemek istedi. Nurten Hanım;

"Onlar okula gelmiyor mu?" diye sorunca Deniz;

"Yok gelmiyorlar," şeklinde kısaca cevapladı annesini. Annesi;

"Bunların ailesi nasıl bir aile, nasıl çocuklarını takip etmezler? Aman oğlum aman, sen uyma onlara, güzelce okuluna git, derslerini dinle."

Deniz;

"Tamam, anne merak etme. Neyse, ben doydum, ellerine sağlık. Odamdayım, biraz ders çalışacağım. Size afiyet olsun," diyerek sofradan kalktı.

Deniz odasına ders çalışmak için değil düşünmek için gitmiştir. Yatağına uzanıp düşünmeye ve kendi kendine sorular sormaya başlar. "Ben anneme ve babama böyle diyorum ama sonra yapacağım. Sınav yaklaşıyor, fakat ben henüz hiç bir şey bilmiyorum. Allah'ım ben ne yapacağım, sen bana yardım et." Deniz böyle düşünürken telefonu çaldı. Arayan Kerem'di.

"Alo... Ne yapıyorsun Deniz?"

"Yatıyorum kardeşim. Ne oldu? Arkadaki sesler ne?"

"Biz bardayız sen de gel."

"Nasıl geleyim, babam bırakmaz."

"Of kardeşim ya, sen kız mısın? Çık gel."

"Tamam, kapat, gelmeye çalışacağım. Sonra görüşürüz."

Az önce düşündükleri, kendine sorduğu sorular aklından uçup gitmişti Deniz'in. Şimdi aklında sadece o bara nasıl gideceği vardı. Birden aklına bir fikir geldi. Hemen telefonu eline alıp bir arkadaşıyla konuşur gibi yaptı ve yüksek sesle şöyle demeye başladı:

"Ne, tamam, geliyorum."

Nuran Hanım ve Tuncer Bey sesi duyunca hemen odaya geldiler. Tuncer Bey, Deniz'e;

"Oğlum ne oldu?" diye sordu. Deniz;

"Baba hani arkadaşım Erkan var ya?"

"Eee ne olmuş Erkan'a?"

"Kaza yapmış."

Tuncer Bey ve Nuran Hanım telaşlandılar. Nuran Hanım;

"Oğlum, ağır bir şeyi var mı? Ailesine neden haber vermemişler de seni arıyorlar?"

Deniz;

"Yok anne, ağır bir şey değil, araba ayağını ezmiş. Anne ve babasını korkutmak istememiş, bu yüzden beni aratmış. Gidebilir miyim?" Tuncer Bey;

"Tamam, git. Ama dikkatli ol," diyerek oğluna izin verdi. "Bizi de haberdar et," dedi. Deniz;

"Tamam," diyerek dışarı çıktı. Hemen Kerem'i arayarak, barın nerede olduğunu öğrendi, taksiyle bara gitti ve arkadaşlarını buldu. Onlarla tokalaştıktan sonra eğlenmeye başladı. Sonra barmenin yanına gitti ve içki istedi. Saatler geçiyor Deniz hâlâ içmeye devam ediyordu. Geçen zamanın farkında değildi. Anne ve babasını armayı unutmuştu.

Deniz'den haber alamayan Tuncer Bey ve Nuran Hanım Deniz'i arıyorlardı. Ama Deniz telefonu duymuyordu. Anne ve babası iyice meraklandılar. Nuran Hanım;

"Erkan'ın annesini arayalım. Belki ordadırlar," dedi ve Erkan'ın evini aradı. Telefona Erkan çıktı. Nuran Hanım;

"Alo..."

"Efendim Nuran Teyze, hayırdır?.."

"Oğlum, Deniz orada mı?"

Erkan, Deniz'in ailesine yalan söylediğini anlamıştı.

"Haa, evet burada."

"Oğlum neden telefonuna bakmıyor? Çok korktuk." Erkan;

"Şey... ben uyuyorum diye telefonunu sessize almış olmalı."

Nuran Hanım;

"Haa tamam. Versene bir sesini duyayım."

Erkan;

"Şey Nuran Teyze Deniz uyuyor. İstersen uyandırayım."

"Yok, yok. Neyse hayırlı geceler."

Erkan telefonunu kapattıktan sonra Deniz'i arar. Ama Deniz telefonunu açmaz. Aklına Kerem gelir ve Kerem'i arar. Erkan;

"Neredesin oğlum, Deniz yanında mı?"

Kerem;

"Evet, niye sordun?"

Erkan;

"Kerem, neredesiniz?"

Erkan hemen Kerem'in verdiği adrese gider. Deniz ve Kerem iyice sarhoş olmuşlardır. Onları kollarından tutarak dışarıya çıkarmaya çalışır ama beceremez. Birilerinden yardım isteyerek Deniz ve Kerem'i taksiye bindirir. Kerem'i evine gönderir, Deniz'i de kendi evine götürerek yatırır.

Sabah Erkan, Deniz'i zor da olsa uyandırdı ve olanları anlattı. Deniz hemen bir taksiye binerek kendi evine döndü. Annesinin heyecanla kapıyı açtığını görünce bir anda korktu. Nuran Hanım oğluna sınıksı sarılarak şöyle dedi:

"Gel, oğlum nerelerdesin? Bir daha böyle yapma."

Deniz babasının evde olmadığını fark etti. Biraz rahatlamıştı.

"Anne babam nerede?"

"Çalışmaya gitti."

Deniz kanepede oturuyordu. Tam bu sırada kapı vuruldu. Gelen Kerem'di. Deniz, biraz şaşkındı:

"Niye geldin?"

"Bu gece parti var gelir misin?"

"Yok, gelmiyorum, hadi git şimdi buradan."

"Sakin ol, sadece söylemeye gelmiştim."

Deniz hiç bir şey söylemeden kapıyı arkadaşının yüzüne kapattı. Yine odasına geçerek düşünmeye başladı. Kendine sorular soruyordu. Sonra takvimi alarak sınava ne kadar zaman kaldığına baktı. Tam tamına bir ay kaldığını görünce çok şaşırdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ekin'i aradı, ondan kendisine ders anlatmasını istedi, hemen çalışmaya başladılar. Deniz ve Ekin çok çalışıyorlardı ama Ekin daha çok bilgiye sahipti.

Sınava girdiler. Deniz sınavın güzel geçtiğini söylüyor, anne ve babası da ona güveniyordu. Tercih zamanı geldi. Deniz'in bir hedefi olmadığından ne yazacağını bilmiyordu. Ekin hep tıp fakültelerini tercih etti. Bir süre sonra da sınav sonuçları açıklandı. Ekin tıp fakültesini kazanmış, Deniz ise ancak iki yıllık bir bölüme girebilmişti. Anne ve babasına nasıl anlatacağını bilmiyordu. Evde anne ve babası heyecandan ölüyorlardı. Deniz;

"Kazanamadım. Olmadı," dedi. Tuncer Bey ve Nurten Hanım çok üzüldüler ama oğullarına teselli vermeye başladılar. Nurten Hanım;

"Olsun oğlum, bir daha girersin, kazanırsın o zaman," dedi. Deniz odasına geçip yatağına yattı.

Aradan 6 ay geçti. Deniz çalışıyor. Sınav zamanını bekliyordu. Bu sefer kendine güveniyor, Anne ve babasının güvenini kaybetmek istemiyordu. Bu sefer hedefini biliyordu. Hedefi bilgisayar mühendisliğiydi, tercihlerini de ona göre yaptı. Deniz istediği üniversiteyi ve bölümü kazanmıştı. Hemen anne ve babasına paylaştı. Onlar Deniz'den daha çok sevinmişlerdi.

Deniz geçmişte yaşadıklarından çok pişman olmuştu. Anne ve babasına "Keşke zamanında adam akıllı çalışsaydım. Kendi zamanımı çaldım. Ama çok şükür sonunda doğru yolu buldum," dedi.

Hicret ÖKSÜZ

Bayburt Anadolu Lisesi

VİTA YAĞI

Yüzüme vuran cılız güneş ışııyla uyandım. Yatakta doğrularak gözlerimi yanı başımda duran küçük pencereye çevirdim. Sonra yeni yeni aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktım. Kışın ilk günleri kendini şimdiden belli ediyordu. Yerleri bembeyaz kar kaplamış, hava iyice soğumaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım ve kalkarak giyinmeye başladım. İyice yıpranmış giysilerimi giydikten sonra çarıkларımı da ayağıma geçirip sokağa çıktım. Daha yeni yürümeye başlamışken seslenen Mehmet Amca'yı duydum ve geriye döndüm. "Mustafa nereye?" diye soruyordu.

"Bugün şehirden yağ dağıtmak için gelecekler oraya gidiyorum," dedim. Bir baş selamı verdikten sonra tekrar hızlıca yürümeye başladım.

Karla kaplı ağaçlara bakarak yürüyordum. Kasabanın meydana kadar hızla yürümeye devam ettim. Meydana geldiğimde köy halkından bazılarının etrafta toplandığını gördüm. Etrafa bakındığımda askerlerin henüz gelmediklerini fark ettim ve ben de sabırla beklemeye başladım. Bir aşağı bir yukarı yürürken zaman akıp gidiyordu. Hava da iyice soğumaya başlamıştı. Üşümek için bir evin kuytusuna sığındım. Bir vakit sonra havadan yine kar taneleri süzölmeye başladı. Kendimi o kadar kaptırmışım ki meydana gelen muhtar görmemişim. Muhtarın sesini temizlemesi ile ona doğru döndüm. "Yollar kapandığından ve hava sisli olduğundan asker gardaşlarımız bugün gelemeyecek. Hadeevlerize gidin. Yarın ola hayrola inşallah," dedi.

Herkes mırıldanarak dağılmaya başladı. Tabi ki bu mırıltıların sebebi belliydi. Son zamanlarda ülkenin dört bir tarafını büyük bir kıtlık sarmıştı. Ne meyve ne de sebze yetişiyordu. Topraklar verimliliğini kaybetmiş, yapılan ağır savaşlar sebebiyle elde avuçta hiçbir şey kalmamıştı. Herkes devletten gelen yardımlarına el açmıştı. Bu derin kıtlığın yanında bir de verilen ağır kayıplar vardı. Ben de bu savaşlarda anne ve babamı kaybetmiş, onları düşmanın pis kurşununa kurban vermişim. Hem yetim hem öksüz hem de açtım. Ama

yine de Allah'a şükrediyorum. Çünkü en azından başımı sokabileceğim bir evim vardı. Allah'a şükür ki köye gelen yardımlar ve her daim halimi soran komşular var.

Uzunca bir süre meydan ortasında boş boş dikildikten sonra kendime geldim ve evin yolunu tuttum. Daha çok kar yağmaya başlayınca iyice üşümüştüm, koşmaya başladım. Bir iki dakika sonra eve ulaştım ve bir gün önce topladığım çalılarla sobayı yak-tım. Ev ısınmaya ve sıcak hava etrafı sarmaya başlamıştı. Ben de sobanın karşısında ısınmaya çalışıyordum. Sonra gözlerim karardı ve gerisi karanlık oluverdi.

Sabah öten horozların sesiyle uyandım. Yatağın içinde bir süre dönüp durduktan sonra kalkıp giyinmeye başladım. Yüzümü yıka-yıp bir bardak da su içtikten sonra buz gibi soğuğa çıktım. Kar bir karış daha artmış ve dizimi geçer olmuştu. Derin bir nefes aldıktan sonra köy meydanına doğru yürümeye başladım. Köy halkı yine toplanmıştı. Askerler acaba gitti mi diye bakınırken elinde büyükçe bir teneke, genç bir çocuğa yağ veren askerleri gördüm. Ne kadar sevindim anlatamam.

Etrafta toplanan bir kaç kişiye yağ verdikten sonra bir an dur-dular. Ben umutla bir parça yağ alabilmek için beni görmelerini beklerken bir çift göz ile karşılaştım. Ben ona bakıyordum o da bana. Ben onun bana da yağ vermesini beklerken o keskin gözle-riyle sadece bir kere daha bana baktı ve yanındaki asker ile yürü-meye başladı. Pes etmedim, ben de peşlerinden yürümeye başla-dım. Köy meydanına kadar gelebilenler azıklarını burada alırken ge-lemeyenler için askerler evleri dolaşıyorlardı. Uzunca bir süre onlar önde ben arkada evleri dolaştık. Vakit geçtikçe hava da kararı-yordu. Artık iyice yorulmuştum. Zaten azıcık olan umudumu da kaybetmişim ki askerler başka bir evin önünde durdular ve kapiya vurdular. Bu sırada o iki çift göz ile tekrar karşı karşıya geldim. Yanındaki asker diğerini dürttü. "Ahmet, az buraya bak! Bu çocuk sabahtan beri peşimizde dolaşiyor," dedi.

Yanındaki asker de bana doğru döndü ve ikisi birden bakmaya başladılar. İçimi bir umut kapladı. Askerlere biraz yağ alma umu-duyla öyle içtenlikle baktım ki. O an adının Ahmet olduğunu öğren-diğim asker bana gülümseyerek "Gel lan buraya!" dedi. Bir ok mi-sali yerimden fırladım ve onlara doğru koştum. Adı Ahmet olan as-ker:

"Gel bakalım çocuk, adın ne senin?" diye sordu.

"Mustafa," dedim.

"Sabahtan beri peşimizde dolaşıyorsun. Yağ istiyorsun herhalde."

Sustum ve sadece başımı salladım. Ahmet gülümsedi ve yanındaki askere döndü:

"Salih ver lan şu çocuğa koca bir kepçe," dedi. Sevinçten âdeta dilim tutulmuştu ki Salih güldü ve tenekeden koca bir kepçe aldı.

"Neye koyacağım bu yağı be çocuk," diye sordu.

Sustum ve utanç içinde avuç içlerimi gösterdim. Asker, koca kepçeyi avuç içlerime bıraktı ve:"Hadi koş çabuk," dedi."Hadi çocuk, çabuk evine git çok acıkmış olmalısın," dedi Ahmet.

İkisine de gülümsedim ve eve koşarken kapısını çaldıkları kadının dışarı çıktığını gördüm. Eve ulaşınca elimdeki yağı bir kaba koydum. Ekmek bulabilmek için kapları karıştırırken tencerenin birinde küçük bir parça kuru arpa ekmeği buldum. Ekmeği elime aldım ve yağa sürüp yemeye başladım. Ekmek o kadar kuruydu ki çiğnemekte bile zorlanıyordum. Ama o ekmeğin lezzetini hiç unutamam. Düşünüyorum da bugün ne nimetleri hor görüyoruz. Kuru bir parça arpa ekmeği bile onlarca ekmeğe eş değerd. Ama şimdi bakıyorum da hiç birimiz sahip olduğumuz onca nimetin değerini bilemiyoruz. Üstelik o nimet dediğimiz ekmek parçasını hiç utanmadan, hatta yüzümüz bile kızarmadan çöpe atıyoruz.

Fatmanur ÖNÜL**Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi****EN ACI GÜNÜM**

Suriye’de sokaklar çok sessizdi. Yollarda gezen tek bir asker bile yoktu, bu durum takdire şayandı. Suriye’de insanlar bu durum karşısında büyük bir olay bekliyor ve tedbir olarak evden dışarı çıkmak istemiyordu. Cesaret edip dışarı çıkan insan çok azdı.

Aniden bir araba sesi duyulmuştu. Yardım isteyen Zeyid’in sesi duyuldu. Araba birden durdu. İçindeki uzun sakallı, siyah giysili ve yeşil gözlü adam, arabanın camından etrafa bakıyordu. Çevredeki insanlar ise şüphe içinde adama bakıyorlardı. Arabanın arkasından gelen Zeyid’in sesi duyulmayacak gibi değildi. Çevredekiler arabada sadece adamı görüyorlar ve başka kimseyi görmüyorlardı. Ama kimse korkunun etkisiyle gelen sese doğru ilerleyemedi. Araba bir avuç insanın bakışları arasında ormana doğru gitti. Araba gözden kaybolunca insanlar hareket etmeye başladı. Araba sonunda durdu, yeşil gözlü adam etrafa bağırarak birilerini çağırırdı, onların da yardımıyla Zeyid’i arabadan indirdiler.

Zeyid’in elleri ve gözleri bağlıydı. Günlerdir ağzına bir lokma yemek girmemişti. Yeşil gözlü adam Zeyid’in önce bileğindeki ipi çözdü. Ardından gözündeki ağlamaktan ıslanan bez parçasını açtı. Yeşil gözlü adam bir eliyle Zeyid’in elinden tuttu, diğer eliyle de Zeyid’in başını eğerek Zeyid’in yürütmesine yardımcı oldu. Günlerdir güneş yüzü görmeyen Zeyid aç ve hâlsizdi. Adım atarken bile zaman zaman düşüyordu. Sonunda Zeyid için bir kapı açılıyor ve Zeyid bir köpek gibi oraya fırlatılıyordu. Zeyid içeri düştüğünde bayılmıştı. Gözlerini açınca karşısında üç kişi gördü. Zeyid kendine geldiğinde nerde olduğunu düşünüyordu. Adamlar, Zeyid kendine geldiğinde Zeyid’e kim olduğunu sordular: “Benim adım Zeyid.” “Ben Muhammed, sağımdaki Musa, solumdaki Said,” diye karşılık verdi.

Zeyid adamların sakin tavırlarına şaşırmıştı, nasıl olur da böyle bir yerde sakin kalırlardı. Evin içerisinde nefes alınması için nohut büyüklüğünde birkaç delik vardı ve güneşin doğup battığını o de-

likler sayesinde anlıyorlardı. Yer beton üzerine sarılmış samanlardan oluşuyordu, duvarları ise örümcek ağıyla kaplanmıştı. Duvardaki deliklerden artık güneş gelmiyordu, içerisi zifiri karanlıktı. Çocuklar açıktan uyuyamıyordu. Zeyid duvara yaslanmış tüm bu olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Said, Musa'nın omzuna başını dayamış oturuyordu. Muhammet ise Allah'a zikrediyordu. Sessizliği mahzenin kapısı bozmuştu. İçeri sakallı, cübbeli, uzun boylu bir adam girmiş, çocuklara bakıyordu. Aniden: "Hainler, hainlerin evlatları ya birlik olun ya da size yakışır şekilde ölü!" dedi.

Bütün bu hakaretlere dayanamayan Musa adamın gözlerine bakarak: "Allah'tan tek dileğim senin cehennemde nasıl yandığını görebilmehtir." Musa sözünü bitirmemişti ki, omzuna isabet eden kurşunla yere düştü. Adam büyük bir sinirle dışarı çıktı. Yanındaki gençler Musa'nın yanı başına toplanarak yarasına bakmaya çalışıyorlar ama Musa izin vermiyordu. "Bu yara beni öldürmez!" diye söyleniyordu...

Etrafta can sıkıcı bir sessizlik vardı. Zaman geçmiyordu. Said dört duvar arasında geziniyor, bu duruma dayanamıyordu. Aniden sessizliğini bozarak "Ben Mısır'da yaşıyordum. Babamla çarşıda geziyorduk, babam bana yeni bir şeyler almıştı. Aldığım poşeti taşıyordum. Babam elimdeki poşetleri alarak beni kahveye götürdü. Cuma ezanı okunana kadar orada oturup sohbet ettik. Ezan okununca camiye girdik. Kısa bir süre sonra etrafta silah sesleri yükselmeye başladı. Yanıma dönüp babama baktığımda onu göremedim. Yardım için dışarı çıktığını anladım ve hemen kapıya doğru yönelerek ona ulaşmaya çalıştım." Said derin nefes alıp verdi ve titreyen sesini dizginlemeye çalıştı. "Dışarıda askerler camiden çıkanları öldürüyormuş. Bunu duyunca hemen cama yöneldim ve yerde yatan kanlar içindeki babamı gördüm. Babamı görünce camı yumrukladım. Camideki insanlar beni zor sakinleştirmişti. Bir süre caminin içinde bekledik. Daha sonra askerler ellerinde silahlarla camiye girdiler. Bunu gören cemaat birbirine sarılarak tekbir getirdiler. Ben onları oturduğum yerden izliyordum. Şimdi beni öldürecekler diye bekledim ama beni öldürmek yerine buraya getirdiler." Said hayatının en acı gününü gözyaşları içinde anlattı. Bir süre daha süren sessizliği Musa bozmuştu. "Beni buraya Filistin'den getirdiler. O gün büyük ablamın kına gecesi vardı. Küçük ablam Ümmü Gülüsum ablamın saçını yapmıştı. Babam beni ve ağbeyimi alarak erkeklerin yanına götürdü. Babam beni koltuğunun altına almış seviyor, bir yandan da gözyaşlarımı siliyordu. Kadınların sesi bize kadar geliyordu. Bizde kendi yöremizin oyunlarını yapıyorduk ki birden

evden çığlık sesleri yükseldi." Musa titreyen eliyle gözyaşlarını siliyordu, kısa bir süre yürüyüp kendini topladıktan sonra devam etti. "Erkekler kahveden fırlayıp eve doğru koştular. Eve yaklaştıkça çığlık sesleri çoğalıyor, silah sesleri duyuluyordu. Ama aniden dört kişi karşımızda belirdi ve ateş etmeye başladılar. Yere düştüm, bir adam benim yakamdan tutup kaldırdı ve yere baktığımda babamı ve ağbeyimi kanlar içinde yerde gördüm. Babama koşmak istedim, eve gidip ablamı ve annemi görmek istedim. Ama onlara yardım edemedim buraya düştüm. Onların gücüne karşılık veremedim, eğer verseydim şu an burada olmazdım." Muhammet Musa'ya dönerek "Evet şu an annenin ve babanın yanında olurdun," dedi. Biraz sonra Zeyid gücünü toplayarak anlatmaya başladı "Birden silah sesleri duyuldu ve öğrenciler koşar adımlarla çıktılar. Dışarı çıktığımızda yerde yatan meslektaşlarımı gördüm. Yanlarına koştum ama onlar için yapacak bir şey kalmamıştı. Hemen annemin ve kardeşimin yanına koştum ama evde yoktular. Herkes Humus'ta patlayan bombadan bahsediyordu ve ben de hemen Humus'a gittim. Bombanın patladığı yere doğru gittim. Yerde bir kadın yatıyordu ama annem olup olmadığını bilmiyordum. Aniden bir araba karşımda durdu ve içinden inen adamlar beni zorla alarak arabaya bindirdiler. Beş gündür ailem aklıma geldikçe çıldırıyorum." Zeyid de anlattıktan sonra gözler Muhammet'teydi. Herkes Muhammet'e bakarak anlatacaklarını bekliyordu. Muhammet "Biz annemle birlikte Libya'da yaşıyorduk, babamsa bizden uzaktaydı. O gün bir adam babamın ölüm haberini getirdi ve beni Libya'nın başka bir kentine götürdü. Kendileri gibi giydirdi ve elime silah verdi. Nerede olduğumu bilmiyordum. 'Cihat için gidiyoruz, hazırlanın,' denince arabalara bindik ve oradan ayrıldık. Başka bilmediğim bir yere gittik. Arabadan indik, o adam bana orada beklemem gerektiğini söyledi. Ama orada durarak babamın intikamını alamazdım ve ayağa kalkarak silah seslerinin geldiği yana koştum. Birden karşımda 10-15 yaşlarında bir erkek çocuğunun yattığını gördüm. Hemen çocuğa doğru koştum. Çocuktan gözlerimi ayıramıyordum. Üstüme doğru bir gölge belirdi. Ben kafamı tam kaldırıacaktım ki silah sesiyle irkil-dim ve orada kalakaldım. O çocuğu öldüren babamın arkadaşıydı. O anı gördükten sonra oradan kaçmak istedim ama öteki adamlar beni tutarak kaçmama izin vermedi. Müslüman, Müslümanı cihat için öldürmezdi bunu biliyordum ve ne olursa olsun bir çocuğu gözünün içine baka baka vuramazdım. Babam bana bunları öğretirken nasıl aksini yapabildi ki."

Muhammet'ten sonra etraf sessizliğe büründü ama yine kısa süre süren bir sessizlikti. Mahzenden ağaca vurulan çivi sesleri geliyordu. Vakit gelmişti artık. Mahzenin kapısı son kez açıldı ve içeriden çıkan dört kişi ölüm için sıraya girdi. Dördü de etraftaki Allah düşmanlarına gülüyor, içlerinden biri bile ölümden korkmuyordu. İlk Said çıktı sandalyenin üstüne ve ipi kendi geçirdi boynuna. Tekbir getiriyordu ki yeşil gözlü adam buna fırsat vermeden sandalyeye tekme attı. Muhammet de aynı şekilde çıktı ve tekbir getirirken sandalyeye atılan tekmeye çaresizce can verdi. Musa da aynı şekilde gözlerini kapattı. Sıra Zeyid'e gelmişti ve Zeyid de sandalyeye çıkana kadar kız kardeşine dua etti, sandalyeye çıkıp ipi tuttu, tam boynuna geçirirken silah sesleri duyulmaya başladı. Zeyid şaşkın gözlerle etrafa bakarken aniden karnında bir sıcaklık hissetti ve gözleri karamaya başladı. Zeyid cehennemden farksız bir yerde gözlerini kapamıştı.

Gözlerini açtığı anda hastanedeydi ve yanı başında kız kardeşi Seher'i gördü. Zeyid o anı hiçbir şeye değişmezdi. Çünkü kız kardeşi hayattaydı. Yaşadığı duyguları tarif etmesi imkânsızdı. Tam ölecekken hayata yeniden tutunmuştu.

Fatma PAYHAN**Kop Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi****BABAM BENİ ÇAĞIRIYOR**

Ahmet, Nevşehir'in Derin Kuyu ilçesinde oturan ve herkes tarafından sevilen, 18 yaşında lise son sınıf öğrencisiydi. Babası, Ahmet daha on yaşındayken iş için gittiği İstanbul'da hayatını kaybetmişti. Ahmet ve annesini bundan sonra zorlu bir yaşam bekliyordu. Ahmet ise annesinin kazandığı çok az bir parayla okuyor, sene sonunda yapılacak olan üniversite sınavına hazırlanıyordu. Zorlukların farkına varabilecek yaşıydı. Bir gün okuldayken üniversiteye hazırlanan öğrenciler için daha iyi bir çalışma ortamı ve eğitim imkânı sağlamak amacıyla proje düzenlendiğini duydu. Proje Kahramanmaraş'ta özel bir yurttaki yapılacaktı. Katılmayı çok istiyordu. Çünkü tek amacı okuyup annesine layık bir evlat olmaktı. Fakat projeye katılacak olan öğrencilerin okul müdürü tarafından seçileceğini ve her ilden sadece bir öğrenci olmak üzere 81 ilden öğrencinin katılacağını duyunca ümidini yavaş yavaş kaybetmişti. Eve geldiğinde annesi Ahmet'in yüzündeki ifadeden bir şeyler olduğunu anladı. Ne olduğunu sorduğunda her şeyi annesine anlattı. "Kahramanmaraş'ta daha iyi bir eğitim için bir proje olacak ve katılmayı çok istiyorum ama sadece bir kişi seçilecek," dedi. Annesi bunu duyunca hayırlısı neyse o olsun diyerek bu kadar kendisini üzmemesi gerektiğini söyledi.

Hafta sonu gelmişti. Ahmet, cep telefonuna gelen mesaj sesiyle uyandı. Mesaj okul müdüründen gelmişti. Büyük bir heyecanla okumaya başladı. Mesajda yapılan projede Nevşehir'i temsilen kendisinin seçildiği yazıyordu. Gözlerine inanamamıştı. Kendinin seçileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Mesajı okur okumaz çığlık atmaya başladı. Annesi çığlıklar karşısında endişelendi, hemen Ahmet'in odasına girdi ve ne olduğunu sordu. Ahmet sevinçten bir süre konuşmadı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra annesinin meraklı bakışları karşısında büyük bir heyecanla yapılacak olan projeye kendisinin seçildiğini söyleyince annesi üzülse mi sevinse mi bilemedi. Aslında hiç istemiyordu. Çünkü Ahmet'in babası öldüğünden beri oğlunu yanından hiç ayırmamıştı, bundan sonra da ayırmak istemiyordu. Ama bunu Ahmet'e söyleyemedi. Aradan birkaç gün

geçti. Ahmet okuldan döndüğünde heyecanı yüzünden okunuyordu. Annesi ne olduğunu bile sormadan projenin ne zaman yapılacağını belli olduğunu söyledi. Artık zamanı gelmişti. Ahmet bu konu hakkındaki düşüncelerini söylemeliydi. Ahmet'i karşısına aldı ve "Bak oğlum bu projeyi duyduğundan beri ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu biliyorum ama sen ne kadar istiyorsan ben bir o kadar istemiyorum. Seni o kadar uzağa göndermeye dayanamam," dedi. Ama Ahmet sanki annesinin söylediklerini duymuyordu.

Bir sabah annesi kahvaltayı hazırladı ve Ahmet'in uyanmasını bekledi. Bekledi ama Ahmet bir türlü kahvaltıya gelmiyordu. Neredeyse okula geç kalacaktı. Annesi uyandırmak için odasına girdi. Ahmet kan ter içinde kalmıştı. Oğlunun o hâlini görünce telaşlanarak uyandırdı. Ahmet uyanır uyanmaz annesine sımsıkı sarıldı. Annesi, "Ne oldu kâbus mu gördün?" diye sordu. Ahmet "Hayır babamı gördüm beni çok özlemiş yanına çağırıyordu," dedi. Annesi bunu duyunca ana yüreği işte bir şeylerin olacağını hissetti. Oğluna tekrar tekrar söyledi. "Gitmeni istemiyorum." Ama Ahmet bunun bir rüya olduğunu, sadece babasına olan özleminin etkisiyle böyle bir rüya gördüğünü söyleyip hem annesinin içini rahatlatmaya hem de proje için izin almaya çalıştı. Proje günü yaklaşmıştı ve Ahmet babasını sık sık rüyasında görür oldu. Ama annesinin üzülmemesi için ona hiçbir şey söylemiyordu. Annesi ise artık geceleri bile oğlunu düşünmekten uyuyamaz olmuştu. Derken Ahmet'in heyecanla, annesinin ise korkuyla beklediği o gün gelmişti. Ahmet sabah erkenden uyanmış, bütün hazırlıklarını tamamlamıştı. Annesi ile vedalaşmak için yanına gittiğinde oğlunun elinde valiz kendine doğru yaklaştığını görünce ayrılık vaktinin geldiğini anlamış, göz yaşlarını tutamamıştı. Ahmet annesinin ağladığını görünce koşarak sarıldı. Öyle sıkı sarıldılar ki sanki hiç ayrılmayacaklardı. Bilmiyorlardı ki bu son sarılışlarıydı. Artık veda vakti gelmişti. Annesi, "Gitme, bırakma beni!" dedi. Ahmet'in gözleri dolmuştu ama belli etmemeye çalışarak "Geleceğim annem," dedi. Annesinin elini öptü ve arabaya bindi. Arabada yanında oturan, Niğde'den aynı proje için gelen Serkan adında bir gençle tanıştı. O gün yolculuk boyunca konuştular, ikisi de çok heyecanlıydı. İki iyi arkadaş olmuşlardı. Uzun bir yolculuktan sonra Kahramanmaraş'a gelmişlerdi. Onları karşılamaya gelenlerle beraber projenin yapılacağı yurda geldiler. Yolculuk boyunca annesi Ahmet'i arayıp içinin hiç rahat olmadığını, kendisine çok iyi bakmasını söylüyordu. Yurda yerleştikten sonra

onları bir ay sürecektir yoğun bir ders serüveni bekliyordu. Bu zorlu geçecek bir ayın sonu ise Kurban Bayramıydı.

Aradan iki hafta geçti. Derslerin yoğunluğu sıkılaşmaya başlamıştı. Arkadaşları ertesi gün toplanıp göle gideceklerini söyleyip, Ahmet ile Serkan'ın da onlarla beraber gelmelerini istedi. İki yakın arkadaş bir an düşündüler. Dersler çok yoğun ve bu kaçamağın onlar için iyi geleceğini düşünerek kabul ettiler.

Gece olmuş, uyku vakti gelmişti. Ahmet o günün verdiği yorgunlukla beraber hemen uyuyakaldı. Yine rüya görmüştü. Sabah uyandığında en yakın arkadaşı Serkan'a gördüğü rüyayı anlattı. "Babam!" dedi. "Evdeyken sürekli rüyama giriyordu. Bu gün de yine beni yanına çağırırdı," dedi. Serkan duyduklarından bayağı etkilenmişti. "İstersen bu gün göle gitmeyelim," dedi. Ama Ahmet o kadar sıkılmıştı ki yurttan, derslerden gitmek istediğini söyledi. Arkadaşları toplanmış, Ahmet ile Serkan'ın gelmelerini bekliyorlardı. Serkan ne kadar istemese de Ahmet'i yalnız bırakamayacağı için beraber yola koyuldular. Kısa bir yürüyüşten sonra göle ulaşmışlardı. Hava çok sıcaktı. Yüzme bilenler göle girmişlerdi bile. Göl o kadar büyük, derin ve sürükleyiciydi ki uzaktan bakmak bile insanın içini ürpertiyordu. Ahmet ile Serkan yüzme bilmedikleri için gölün kıyısına oturdular. Ama Ahmet o kadar sıcaklamıştı ki güneşin altında ne kadar göl korkutucu gelse de serinlemek için göle girdi. Biraz gölün kenarında serinledikten sonra biraz daha ilerledi. İlerlemesiyle beraber su Ahmet'i derinlere doğru çekti. Serkan Ahmet'e bağırırmaya başladı, "Yardım edin!" dedi. Ahmet boğuluyordu. Serkan ne kadar göle girip kurtarmak istese de su o kadar kuvvetliydi ki, Serkan Ahmet'e doğru ilerledikçe o da boğulma tehlikesiyle baş başa kalıyordu. Kimsenin elinden hiçbir şey gelmiyordu. Arkadaşları ambulansı arıyor, Serkan ise çaresizce arkadaşının çırpınışlarını izliyordu. Birkaç dakika sonra Ahmet'in çırpınışları durdu, dibe doğru çökmeye başladı. Serkan acı içinde bağırıyordu, "Ne olur kurtarın!" Sağlık ekipleri geldiğinde artık çok geçti. Kalbi çoktan durmuştu. Yapılan bütün müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Ahmet'in cansız bedeni ambulansla beraber hastaneye gönderildi. Serkan ise şoka girmiş şekilde "O öldü mü?" diye hıçkırarak Ahmet'i götürdükleri hastaneye gitti. Gider gitmez Ahmet'in eşyalarını ona vermişlerdi. Uzun süre arkadaşından geriye kalan eşyalarına baktı. Bir an cep telefonunu fark edince Ahmet'in annesi geldi aklına, ağlamaya başladı. Annesine bir tanecik oğlunun artık hayatta olmadığını nasıl söyleyecekti. Projenin müdürü de haberi duyar duymaz hastaneye gelmişti. Serkan'ın ağladığını görünce olayın nasıl olduğunu sordu.

Serkan hem ağlıyor hem de olayı anlatıyordu. Sıra haberi Ahmet'in annesine söylemeye geldi. Serkan "Yapamam, diyemem hocam," dedi. Bunun üzerine hocası numarayı istedi ve Ahmet'in annesini aradı. Hocası bu acı haberi verdiğinde zavallı kadının çığlıkları kordorda yankılandı. Serkan ise sadece bir noktaya bakıyor sürekli o anı hatırlıyordu. O günden sonra kendini toparlayamadı.

Aradan birkaç gün geçti. Serkan ders dinleyemez oldu. Projenin de son haftalarıydı. İki hafta sonra proje bitiyordu. Kurban Bayramı'nı sabırsızlıkla bekliyordu. Yine bir ders saatinde Serkan dersden nefes nefese çıktı. Ahmet gelmişti aklına. Yurdun bahçesinde dolaşırken cep telefonu çaldı. Arayan numarayı tanıımıyordu. Açtığında teyzenin biri ağlamaklı ses tonuyla "Serkan sen misin?" dedi. Serkan şaşkınlık içinde "Evet, benim buyurun teyzeciğim," dedi. Arayan Ahmet'in annesiydi. "Yavrumun en yakın arkadaşı senmişsin, bir derdi sıkıntısı var mıydı?" diye sordu. Serkan bir sıkıntısının olmadığını ama rüyasında babasının onu yanına çağırıldığını söyledi. Annesi bunu duyunca yıkılmıştı. Daha önce gitmesine izin vermemeliydim diye kendini suçladı. Bir ara durakladı. "Senden bir şey isteyebilir miyim?" dedi. Serkan elinden ne gelirse yapabileceğini söyledi. Zavallı kadın, "Bayramda bize gelir misin, sen şimdi yavrum kokarsın, doya doya koklayım," dediğinde Serkan gözyaşlarını tutamadı ama belli etmemek için "Olur teyzem, gelirim," diyerek telefonu kapattı.

Proje bitip bayram günü geldiğinde Ahmet'in yaşadığı eve gitti. Evin kapısını çaldı. Annesi kapıyı açar açmaz karşısında oğlunun arkadaşını gördüğünde Serkan'ın kokusunu içine çeke çeke öyle bir sarıldı ki sanki karşısındaki öz oğluydu ve tıpkı onun gibi kokuyordu. Söylediği tek söz "Kendin gelmedin, kokunu mu gönderdin yavrum," oldu.

İnsan ilerde ne olacağını bilmeden tutamayacağı sözler vermemeli...

Rumuz: Çiğ Tanesi

Şeydanur SALUR

Korkut Ata Anadolu Lisesi

BANA MERHABA DE

Nefesim tükenmek üzere ve bacaklarımı artık hissetmiyorum ama arkamdaki ses beni hâlâ yalnız bırakmadı. Son bir kez durup derin bir nefes alırken bacaklarımın da dinlenmesi için on saniyelik bir şans. 1, 2, 3. Aslında buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. 5, 6, 7 ve hava çok karanlık olmasına rağmen nasıl hiçbir ağaca çarpmadan bu kadar hızlı koşabiliyorum. 8, 9, 10. Arkamdaki ses benden ne istiyordu? Hızla ciğerlerimi doldurabildiğim kadar hava ile doldurdum ve koşmaya devam ettim. Arkamdaki ses ara sıra yok oluyor tam dinlenmek istediğimde tekrar ortaya çıkıyordu. Bazen durup "Senin derdin ne?" diye bağırarak istiyorum ama ne ile yüzleşeceğimi bilmediğim için sadece koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Son kez bir dinlenme şansı bulduğumda ağaçlık alandan çıkıp bir çayırılığa koştum. Koştum, koştum... Ben koştukça o sustu. Sonunda bir uçurumun kenarına geldim. Aşağısı sivri kayalarla doluydu ve aşağıda atladiğimde beni donmuş bir gıdaya dönüştürebilecek derecede soğuk bir deniz vardı. Durduğum için göğsümde acı başlamıştı ve ses tekrar gelmişti. Saklanacak yer bulmalıydım ama burası sadece bir çayırılık, atlasam oradan sağ çıkmam imkânsızdı. 'Ben ne yapmalıyım,' diye düşünürken arkamdaki sesin yaklaştığını hissettim. Nefesi boynuma vuruyordu. Nasıl bu kadar çabuk yakalamıştı? Dilim tutulmuştu ve gözlerim dolmaya başlamıştı: 'Lütfen, lütfen bırak gideyim,' diye içimden yalvardığımda o benimle ilk konuşmasını yaptı.

"Korkma! Seni özgür bırakacağım," dedi, soğuk ama bir o kadar da sıcak ses. Bir dakika! Ama ben... Yani o benim düşüncelerimi mi okuyor? Bu imkânsız bir şey. Duyduğum şey ile gözlerimdeki yaş kayboldu, yerini korku ve merak aldı. Ben bunları düşünürken uçurumun kenarına bir adım daha yaklaştık. "Lütfen, benim yükseklik korkum var!" dedim tüm cesaretimi toplayarak. Demin ne dedim ben öyle? 'Neden, beni bırak ya da benden ne istiyorsun? gibi bir soru sormaktansa bu cümleyi söylemiştim ki? Biliyorum tam bir aptalım,' diye söylendim içimden. Yine konuştu: "Biliyorum... Kar Ta-

nem... Seninle ilgili her şeyi biliyorum. Her şeyi? Bir dakika Kar Tanem bu samimiyet nereden? Özür dilerim,” diye fısıldadı yine. Ve bir el beni uçurumdan aşağıya iteledi. Parçalanmanın ve ölümün korkusu ile gözlerimi sımsıkı kapattım ve aklıma gelen film şeridi ile tekrar gözlerimi açtım. O sendin... Beynim benimle oyun oynuyordu. Hızla taşların üstüne düştüm ve kaburgalarımın ortasına geçen kaya ile zar zor nefes alıyordum. “İmdaaaat!” diye bağırarak istedim ama ciğerlerim buna izin vermiyordu. Son bir kez nefes alıp bağırmaya çalıştığımda nefes nefese yataktan kalktım, terlemiştim ve boğazım kurumuştu. Ne yani bunların hepsi yine bir kâbus muydu? Bundan daha ilginç olanı ise farklı olaylar ama aynı ses. Peşimi bırakmayacak bir lanet gibi. Nefesim düzene girdiğinde üstümdeki yorganı atarak saate baktım. Saat daha 03: 21 ve ben bir rüya yüzünden yarın uykusuz kalacaktım. Kâbusu kafamdan atarak mutfığa geçtim, bir bardak su doldurdum ve içmeye başladım. Tekrar gördüğüm kâbusa gitti aklım. Kendime milyonuncu kez aynı soruyu tekrar sordum: ‘Neden ben?’ Dit, dit, dit... Alarmin sesi ile uyandım başım çok kötü ağrıyordu. Alarmı kapatıp saate baktım: 08: 12. Yorganı üzerimden attım ve tembel bir şekilde banyoya, oradan da mutfığa yürüdüm. Ocağın üzerine kaynaması için biraz su koydum, sonra taşma sesi ile mutfığa koştum. Ateş sönmüştü ve ben bir aptal gibi eldiven kullanmadan demliği almam ile elimin yanması bir olmuştu. “Ah!” Hemen elimi soğuk suyun altına tuttum. Bu nasıl bir acıdır böyle? Sanırım ölüyorum tamam ölmüyordum ama cidden katlanılacak gibi değildi. Bugün hiç iyi başlamadı. Elimin üzerine buz koyduktan sonra çantamı ve telefonumu alıp kapıdan çıktım. Kahve içecek iştahım kalmamıştı ama uyanık kalmam için içmek zorundaydım. Siparişimi verdim ve bir süre bekledikten sonra kahvemi alıp kapıdan çıktım. Kahvenin kokusu içime dolarken 15 dakika sonra işe yetişmiştim. Neyse ki patron henüz gelmemişti. Siparişleri verdikten sonra en kuytadaki masaya oturup biraz dinlenmek istedim fakat uyuyakalmışım. Öğle yemeği için çalan zil ile uyandığımda elimin yanığının gittiğini gördüm ve oldukça şaşır-dım. Şaşkınlığımı üzerimden atabilmek için lavaboya doğru ilerledim ve suyu açıp yüzüme birkaç kez su çarptım ve aklımdaki soru ile yine kalakaldım. “Yanık nereye gitmişti?” diye düşünürken yine bir fısıltı işittim. “Benden ne istiyorsun?” diye yüksek ses ile sordum. “Beni hatırlamanı.” Yine fısıldamıştı. “Ne demek hatırlamanı? Seni tanımiyorum bile.” “Beni gerçekten görmek mi istiyorsun?” Söylediği şey ile donup kalmıştım. “O gerçek miydi?” Hayır sadece beynim oyun oynuyor.

"Gerçek olmayan bir şeyi nasıl görmemi bekliyorsun?"

"Peki, gerçek değilsem benimle neden konuşuyorsun?"

Yanaklarım hafif kızarmıştı. Çünkü haklıydı. İçeri birinin girmesi ile yok olmuştu ses ve kapının ağzındaki kadın bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Hafifçe öksürdüm ve lavabodan çıktım. Birkaç saat içinde çoktan bir bardak kırmış ve iki sipariş karıştırmıştım. Patron bendeki garipliği anlayınca beni odasına çağırdı. Rahatsız olduğumu öğrenince bana izin verdi. İşten çıkıp yürümeye başladım. Gökyüzü masmavi ve yıldızlarla doluydu. Biraz daha ilerledikten sonra köprünün ortasında durup korkuluklara yaslanarak aşağıyı izlemeye başladım. Nehrin içinde bir çift kuğu vardı gayet mutlu gözüküyorlardı. Ben bile bu seslere zar zor dayanırken onlar nasıl dayanıyorlardı? Aileleri veya sevdikleri yanlarında olduğu için mi?

"İnsanları umursamadıkları için ve sevdikleri kişi ile birlikte oldukları için."

"Neden geldin?"

"Senin aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için."

"Beni kendin ile karış..."

"Seni özledim."

"Tanımadığın her insanı özler misin?"

"..."

"Hey! Bana cevap ver."

Yine gitmişti cevap vermeden, beni cevapsız sorularıyla yalnız bırakmıştı. İç çekerek eve yürümeye devam ettim. Eve geldiğimi fark ettiğimde hızlıca anahtarları çıkarıp kapıyı açtım ve aklımdaki sorular ile mutfığa ilerledim. Bir kâsenin içini cips ile doldurup oturma odasına geçtim ve televizyonun karşına kuruldum. Önüme hangi film çıkarsa hepsini izliyordum. Tam filmin en heyecanlı kısmında kapı çaldı ve canım sıkkın bir şekilde kapıda doğru ilerledim: "Kim o?" Ses gelmeyince filmi izlemek için geri döneceğim sırada yine aynanın oradaki turuncu lambanın yanıp söndüğünü gördüm. Lambaya uzanmaya çalıştım ama sevgili boyum buna bir türlü izin vermiyordu. "Süt içmelisin," diye dalga geçti bay ses. Sesindeki farklılık yüzünden afallamıştım. İlk defa neşeli ve normal ses tonunda konuşmuştu benimle. "Senin kadar uzun olamadığım için üzgünüm bay fısıltı," diye söylendiğimde gülmüştü. Bende gülmeye

başladığımda lamba eski hâline gelmişti ve ben sadece aynaya bakarak konuşuyordum çünkü onu göremiyordum:

"Teşekkürler bay fisiltı."

"Benim varlığıma inanmıyorsun ama bana teşekkür ediyorsun. Hımm. Peki, öyle olsun."

"Be, ben..."

"İş yerinde söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Beni gerçekten görmek istiyor musun?"

"Bu gerçekten mümkün mü?"

"Gerçekten hazır mısın?"

"E, evet."

"Peki, sana sadece bir kez gözükebilirim. Şu an da istediğine emin misin?"

Bu biraz acımasızca değil miydi? Ya seni tekrar görmek istersem? Yine görmeliydim;

"Evet."

"Aynaya bak!"

Lamba bir kaç kez yanıp söndü ve aynada bir figür belirdi benden oldukça uzun, beyaz tenli, siyah saçları vardı ve geniş omuzları insan gibiydi; ama değildi. Gözleri, onlara baktıkça kaybolabilirdim:

"Se, sen gerçeksın!"

"Sana daha öncede söylemiştim." Gülümsediğinde kalbimin durduğunu hissettim ve arkaya döndüm ve ona vurarak ağlamaya başladım:

"Beni... Nasıl... Bırakıp gittin? Seni unutmama nasıl izin verdin?" Ağlamam şiddetlenmişti ve zar zor nefes alıyordum.

"Eylül! Lütfen sakinleş ben sadece seni özledim ve geri geldim."

"Ama gideceksın ve bir daha geri dönmeyeceksın!"

Sıkıca sarıldım ona her an kaybolmasından korktuğum için sıkıca sarıldım, sarıldım. Kollarımın arasındaki sıcaklık kaybolmuş, yerini soğukluk ve sessizlik almıştı. "Hayır, şimdi gidemezsin!" ağlamamın şiddeti artmış ve ayakta duracak hâlim kalmadığı için yer çökmüş,

hıçkırarak ağılıyordum ve birden gözüme bir kâğıt takıldı, hemen kâğıda uzanıp üzerini okumaya başladım:

"Bay Sessizliğin, Kar Taneme;

Biliyorum bunların hepsi sana şaka veya bir rüya gibi geliyor ama inan bana bir rüyadan daha gerçeğim. Her şeyi sana tek tek hatırlatmak sonrada kaybolmak, biliyorum bu biraz acımazca ama özür dilerim Kar tanem. Şimdi benimle anılarına dönmek ister misin?

21. 03. 2013- Bugün seni ilk gördüğüm gün. Hastanede ben yaşamak için çabalarırken sen ise ölmek için bileklerini kesmiş ama becerememiştin. İşte o zaman sevmiştim seni sebepsiz yere. Uyanıldığında ismini bile öğrenemeden gitmiştin öylece kalmıştım.

13. 04. 2013- Bugün seninle ilk günüm. Bugün hep ilkleri yaşadım; ilk ismini, hayatını ve her şeyini öğrendim. Sonra da benim hayatıma girdin. Bugünü seviyorum, bugün benim ilklerimin günü.

26. 04. 2013- Gittikçe daha çok bağlanıyoruz birbirimize. Bugün parkta eğlendik, pamuk şeker yedik, bisiklete bindik. Her şey çok güzeldi tıpkı senin benim oluşun gibi.

12. 05. 2013- Hastalığım ilerlemiş bugün. Mutlulukların yanında kötü şeyler de olur öyle değil mi? Neyse en azından bir yıl daha ömrüm varmış. Sence sana söylemeli miyim, yoksa ölümü beklemeli miyim? Sanırım bilmeden yaşamam senin için iyi, aslında ikimiz için de daha iyi.

08. 06. 2013- Buluşmak için her şey hazır. Seninle olacağım aklıma geldikçe istemsizce gülüyordum bugün. Hiçbir şeyden habersizce süslenip sana geliyordum. Tam karşımdasın, yayalar için yeşil arabalar için kırmızı ışık yanıyor. Gülümsüyordun ve el sallıyordun, ben de karşılık veriyordum olacaklardan habersiz. Bugün ölüm hastalığımdan erken geliyor. Bir fren sesi ve senin çığlığın... Yavaşça gözlerimi araladığımda seni görüyorum ve gülümsüyorum, ağılıyorsun... "Ağlama!" diyorum nefesimin yettiği kadar, başımı dizlerinin üzerine alıyorsun, "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum sadece, "Seni seviyorum." Gözlerim ağırlaşmaya başlıyor ve yavaşça kapanıyor, o anda sesini duyuyorum: "Seni seviyorum! Lütfen beni bırakma!" diye söylüyorsun. İlk defa beni sevdiğini söylüyorsun ama ben derin bir uykuya dalıyorum hiç uyanmamak şartıyla... Okuduğum son cümleler ile göğsüm sıkışıyor ve nefes alamıyorum

hayır bu gerçek değildi, olamazdı! Ağlamaya devam ederken zil çalıyor, zorla da olsa kalkıp açıyorum kapıyı. Gördüğüm şey ile küçük dilimi yutuyorum. Sen buradasın, kapının önünde, sarılıyorsun bana, seni hissedebiliyorum, gerçeksın.

"Seni özledim..." diye söylüyorsun yine

"Ya ben öldüm ya da hayal görüyorum."

"Hayır, hiç olmadığım kadar gerçeğim."

"Seni hissedebiliyorum..."

"Seni özledim"

"Ben de seni özledim Kar Tanem..."

"Bana merhaba demeyecek misin?"

"Merhaba Bay Sessizliğim..."

Aşk sahiden neydi? Sevdığın insan yüzünden deli olup o olmadığı hâlde hayali ile yaşamak mıydı? Peki, dışarda ki insanlara onu gösteremediğinde yine delirmez miydin? Onun varlığını hissetmek ama kanıtlayamamak... Aşk buna gerçekten değer miydi? Ama ne yazık ki kötü alışkanlıklar devam eder. Aşk da bir kötü alışkanlıktı. Sevdikçe insanda alışkanlık yaratan bir tür günah olmayan ama kötü olan bir alışkanlık... Şimdi ise o alışkanlık sadece dört duvar arasında yaşanabilecekti, çünkü o aslında hayalden başka bir şey değildi, o hiçbir zaman gerçek olmamıştı..."

Rumuz: Şeb-i Arus

Züleyha SEKMEN

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

İKİ ÂŞIK

Karanlık bir kış gecesi, üç civarıydı. Herkes derin bir uykudayken Yusuf annesinin çığlıklarına uyandı. Annesi, anneannesinin başucunda ağlıyordu. Yaşlı kadının yine kalbi sıkışmıştı, hiç kimsenin elinden bir şey gelmiyordu. Sabırla iyileşmesini bekliyorlardı. Köylerinde ne bir doktor ne de bir hemşire vardı. Babası hemen bir araba bularak anneanneyi Erzurum'a götürmek için yola çıktı. O uzun ve karlı yollara sanki elvedasıydı anneannenin bakışları. Öyle de oldu. Vücudu daha fazla dayanamadı ve Yusuf'un gözleri önünde vefat etti.

Böyle bir kaybı anlamak için yaşı daha çok küçüktü Yusuf'un. Henüz on üç yaşındaydı. Bu ölüm onu çok sarsmıştı. O günden sonra kendi kendini sorgular oldu. "Neden köyde bir doktor yoktu? İnsanların hep aynı acıyı çekerek ölmesini beklemek mi gerekiyordu?" Bunları düşünmekten derslerine bile odaklanamıyordu. Yusuf'un bu düşünceli hâlini öğretmeni de fark etmişti. Artık derslerinde eskisi kadar başarılı değildi. Murat Bey, Yusuf'u yanına çağırdı ve "Bugün iyi görünmüyorsun," dedi. Yusuf :

"Anneannem öldü ve bu acı beni yıktı, bu yüzden derslerime odaklanamıyorum," dedive sözlerine şöyle devam etti:

"Köydeki insanlar hep doktorsuz mu kalacak, herkes hastane yolunda mı ölecek öğretmenim?" dedi. Murat Bey'in Yusuf'a cevabı şöyle oldu: "Sen zeki bir çocuksun Yusuf, ileride çok iyi bir doktor olabilirsin. Madem anneannenin ölümüne çok üzülüyorsun bana bir söz ver, ileride doktor olacaksın ve artık kimse yollarda ölmeyecek. Başkalarının hayatını sen kurtaracaksın."

Yusuf bu sözlerden çok etkilendi ve aklına koydu, doktor olacaktı. Öğretmeni Murat Bey'in desteği ile düzenli bir şekilde derslerine çalışarak günlerini geçiriyordu. Nihayet sınav günü geldiğinde çok heyecanlı ve bir o kadar da mutluydu. Heyecanını hayalleriyle hafifletiyordu. Sınav çok iyi geçmiş ve sonuçlar daiki hafta

içinde açıklanmıştı. Yusuf yüksek bir dereceyle Bayburt Fen Lisesi'ni kazandığını öğrendi.

Yusuf için tatilayları çok hızlı ve çok güzel geçmişti. Babası Samet Bey onu Bayburt'ta yurda teslim etti. Yusuf bu okulu çok sevmiş, zekâsı ve hayalleri ile derslerinde başarı göstermişti. Lise yılları başarılı ve çabuk geçti. Yusuf'un zor bir sınavı daha vardı. Bu sınavı kazandığı takdirde hedeflerine yakınlaşacaktı. Yusuf bunu da başardı. Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazandı. Orada da azimle çalışarak altı yılın sonunda lisans eğitimini tamamladı ve doktor oldu.

Dr. Yusuf'un İlk ataması Bayburt'un Yeşil Köyü oldu. İki hafta içinde hazırlanıp heyecan ile Yeşil Köy'e gitti. Köy halkını çok sevmişti, halk da onu seviyordu. Çünkü artık bir doktorları vardı. Önceden hazırladıkları doktor evinin anahtarını Yusuf'a verdiler.

Yusuf Bey köylünün yardımı ile eve yerleşti. Ardından da ilk olarak sağlık ocağını onarmaya başladı. İlk hastası küçük Ayşe'yi tedavi ederek doktorluğunun ilk heyecanını yaşadı. Alışmıştı köye ve köy halkına, her gün birinde misafirdi.

Ramazan ayı gelmişti ve komşusu Mehmet Bey ilk iftarı onlarda yapması için Yusuf Bey'i davet etti. Mehmet Bey'in kızı Züleyha akşamki misafirleri için sofrayı özenle hazırlamıştı, mutfakta uğraşmaya devam ediyordu. Ezan okunduktan sonra yemeğe başladılar. Fakat Züleyha ayran koymayı unutmuştu. Mehmet Bey seslenerek kızından ayranları getirmesini istedi. Züleyha ayranları tepsiye yerleştirdi. Tepsi elinde merdivenden telaşla inerken basamaklara takıldı ve yuvarlandı.

Züleyha'nın bağırışlarını duyan babası ve Yusuf Bey hemen yanına koştular. Züleyha ayağının çok acıdığını söylüyordu. Dr. Yusuf yardımcı olabileceğini söyleyerek Züleyha'yı tedavi etti. Hafif bir kırık olduğunu, asla ayağının üzerine basmaması gerektiğini söyleyerek ilerleyen saatlerde Mehmet Beylerden ayrıldı.

Züleyha, Mehmet Bey ve Asiye Hanım'ın tek kızıydı. Annesinin ev işlerini tek başına yapmasını istemediği için kırık ayağının üzerine basarak ev işlerine yardıma devam etti. Fakat ilerleyen günlerde ayağının ağrısı gittikçe şiddetlendi. Mehmet Bey tekrar Dr. Yusuf'u çağırdı. Yusuf Bey Züleyha'ya kızdı, çünkü ayağını yormamasını istemişti. Bundan sonra sık sık kontrole geleceğini söyleyerek ayrıldı.

Doktor Yusuf, her zamanki gibi sabah erken saatlerde hastalarını tedavi etti. Sonra Züleyha'yı kontrol etmek için Mehmet Beylere gitti. Nihayet hastasının artık ayağa kalkabileceğini söyledi. Züleyha Yusuf Bey'in desteğiyle ayağa kalktı. Yusuf Bey Züleyha'nın ayakta durabileceğini düşünerek Züleyha'nın elini bıraktı. Züleyha dengesini kaybederek yere düştü. Canı çok yanmıştı.

Yusuf Bey hemen Züleyha'ya destek oldu ve o sırada göz göze geldiler. Yusuf, Züleyha'yı yerden kaldırdı ve yatağına yatırırken de ondan özür diledi. Hemen toparlanarak evden ayrıldı. Yusuf, Züleyha'nın ayağını tedavi ederken sanki Züleyha'nın masum bakışlarında kaybolmuştu. Ona âşık oldu. Züleyha tedaviler sırasında gözlerini kaçırıyor ve canının acıdığını söylüyordu. Yusuf Bey, Züleyha'nın canını acıttığının farkında değildi. Çünkü gözlerini Züleyha'dan alamıyordu. Züleyha da Yusuf'a karşı bir şeyler hissediyordu. Fakat ilk hamleyi ondan bekliyordu. Yusuf:

"Gözlerini kaçırma benden Züleyha," dedi. Genç kızın kalbi durmuştu âdeti. Yusuf onu sevdiğini söyledi ve utanarak ayağa kalktı. Züleyha arkasından seslendi: "Ben de sizden etkilendim," dedi. Yusuf Bey duyduklarına inanamıyordu. Arkasına dönerek Züleyha'nın gözlerine baktı. İkisinin de gözlerinin içi gülüyordu. Tam bu sırada Mehmet Bey içeri girince Züleyha'nın eli ayağına dolaştı. Yusuf Bey, Züleyha'nın artık iyi olduğunu söyleyip evden ayrıldı.

Gün geçtikçe iki genç birbirlerini tanıdılar ve sırlıslıkla âşık oldular. Ancak artık Züleyha iyileşmişti, birbirlerini görecektik bahaneleri kalmamıştı. Şimdi sadece mektuplaşıyorlardı. Züleyha yirmi yaşında genç ve güzel bir kızdı. Görücülerin biri gelip diğeri gidiyordu. Fakat Yusuf'u beklediği için hep bahaneler buluyordu. Ama beşik kurtmesine ne diyebilirdi? Amca Yavuz Bey beşik kurtmesi olan oğlu Salim'e Züleyha'yı istemeye geleceklerini kardeşi Mehmet Bey'e haber verdi. Züleyha hemen bir mektupla Yusuf'a "Eğer beni istemezsen babam beni beşik kurtmeme verecek," diyehaber gönderdi.

Yusuf mektubu okur okumaz annesini aradı ve hemen gelip Züleyha'yı istemelerini, onu sevdiğini ve kaybetmek istemediğini anlattı. Genç doktor gözyaşlarını durduramıyordu. Yusuf'un ailesi durumun ciddiyetini anladı ve ilk araçla köye geldiler. Yusuf Züleyha'ya bir mektup yazarak ertesi gün hayırlı bir iş için ziyarete geleceklerini belirtti.

Ertesi gün akşam vakitlerinde Yusuf annesini ve babasını alarak Züleyhaların evine gitti. Fakat Mehmet Beylerin durumdan haberi yoktu, gelenleri misafir sanmışlardı. Yusuf'un babası bir süre sonra konuyu açtı ve

"Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınız Züleyha'yı oğlumuz Yusuf'a istiyoruz," dedi. Mehmet Bey ve eşi şaşırılmışlardı. Mehmet Bey;

"Sizin oğlunuz bir doktor, benim kızımса sıradan bir köylü kızı, nasıl oldu da oğlunuz kızıma gönül verdi?" Yusuf hemen söze atıldı:

"Efendim ben, kızınızı çok seviyorum, önemli olan okumamış veya köylü kızı olması değil, ahlaklı ve dürüst olmasıdır. Önemli olan birbirimizi sevmemiz." Bu sözleri duyan Mehmet Bey duygulandı ve kızı Züleyha'nın Yusuf'la evlenmesini onayladı. Kısa bir süre içinde iki âşık muratlarına erdiler.

Figen ŞEKER

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

GÜNEŞ SENİN KOKUNDU

Güneş annemin kokusu muydu? Ya da o yıldızlardan daha mı parlıtlı geliyordu benim gözüme. Üzerinde seksen bir bin âlemin yaşadığı âlem eşit miydi? Annem her sabah gelip o masum ve şefkatli edasıyla beni uykumdan uyandırırđı. Akşamları ise gelir, okur üfler yorganımı örterdi. Aslında üzerime örttüğü dualarıydı.

Göz kapaklarımı okşayan güneşin benim için gönderdiği mütevazı ışıklarla uyandım. Sonra mutfağa yöneldim. Evimiz çok eskiydi. Küçük bir avludan girilirdi mutfağa. Etraf ahşap duvarlarla kaplıydı. Duvarlarımızsa bembeyazdı. Başımızı kaldırdığımızda tahtadan yapılmı raflarla karşılaşırđık. Özenle hazırlanmış kahvaltı sofrasına diz çökerek oturuverdim. Çünkü öyle olmalıydı. Başka oturuşlara kızardı babam. Çayımđan bir yudum aldım. Gözüm babama ilişti. Onun da bana baktığını ve dudağında bir tebessümün belirdiğini gördüm. Ne kadar da güzeldi.

Babam bizim için çalışmaya gittiğı yerden daha yeni gelmişti. Çok fedakâr, mavi gözlerinin ona bahşettiğı huzuru taşıyan, çalışkan ve cömert bir adamdı. Bir anda babamın bana çocukken getirdiğı uçan balonları anımsadım. Uçan balon olur muydu? Mavi balon neden kayboldu gökyüzünde? Birden

"Hadi cemre," sesiyle irkildim. Sofrayı toplamaya koyuldum. Pencereden dışarıdaki kardeşime baktım. Dışarıda arkadaşlarıyla oturuyordu. Parıldayan saçları ve üç gündür giyilmiş olmasına rağmen sanki hâlâ el değmemiş gibi duran elbiseleriyle öylece oturuyordu. İşimi bitirdikten sonra yorulmuş bir çocuk tavrıyla deriden yapılmış kahverengi, şatolardaki koltuklara benzeyen, kanepenin sol köşesine kıvrılıp oturdum. Aslında burada babaannem olmalıydı. Bu köşe onun evi gibiydi. Günün her saatinde orada oturur namazını kılardı. Benim oturduğum zaman babaannem namaz kılmak için abdest alıyordu.

Babaannem beyaz örtüsünün altında yeşil gözleri parıldayan tatlı bir kadındı. Evde iş yapmaktan nefret ediyordum ama anneme

göre ben artık büyümüştüm, büyümeliydim. Çünkü dünyaya gelen her canlı büyür ve ölürdü. Artık Fuat Dede'nin sattığı renkli şekerlemeler dikkatimi çekmiyordu. Fuat Dede yirmi dört saat oturduğu sandalyesinden hiç kalkmazdı. Çocukların onu kızdırdığı zamanki bağırışları ile mahalle ayağa kalkardı. Kavanoz camı gözlüklerinin arkasından bakan küçük gözlü, beyaz saçlı bir adamdı. Her sabah işe giderken bizim evin önünden geçiyor esans kokusu ve kunduralarıyla bizi selamlardı.

Üç gün sonra Fuat Dede için verilmiş sela ile uyandık hepimiz. Silkinerek kalktım yatağımdan. Ağlayarak dışarı çıktım. Evet, işte bu Fuat Dede'nin bizim evin önünden son geçişi olacaktı. Tek farkı bu sefer insanların omzunda yeşil bir örtünün altında olmasıydı. Üstelik kunduraları sessizce ona bakarken.

"Ölüm güzel şey...

Budur perde ardından haber.

Hiç güzel olmasaydı

Ölür müydü peygamber?"

Diyerek teselli etti beni babam. Ölüm acıydı, ölüm soğuktu ama aynı zamanda çekiciydi. Allah'ın "Ben bütün âlemi onun için yarattım," dediği peygamber de ölümle sınıandıysa hepimiz girecektik elbette o toprağın altına. Hayat mı insanı alıkoyardı yoksa insan mı hayatın içinde kaybolurdu?

Evet, on sekizime girmeme sayılı günler kalmıştı. Ne kadar da çabuk geçiyordu zaman. Daha dün sırtımda çantam okul yolunda mücadele veren, mahallede kızlarla kavga edip hüngür hüngür ağlayarak eve gelen kız şimdi bir lise öğrencisiydi. Birden kapı çaldı. Gelen babamdı. Koşarak sarıldım ona. Yanağına kondurduğum öpücüğü kalbimin en duygularından seçip ayırmıştım. Annemi çok severdim ama babam benim her şeyimdi. Sanki bütün içtenliklerin, sevgilerin, bütün denizlerin huzur bulduğu, bakışlarımın daima kilitlendiği bir adamdı o.

Annem ne kadarda düşünceliydi!.. Ne düşünüyordu acaba?. Neden bu kadar çok düşünüyordu? Babam çalışmaya gittiği zaman bile bizi tek başına okutan o güçlü kadına ne oluyordu böyle? O ne zaman böyle düşünceli olsa altından bir şeyler çıkardı. Biraz titrek biraz korku dolu bir sesle:

"Anne ne düşünüyorsun?"

Sesim neşeliydi. Horoz kadar baskın ve çirkin sesimle herkesi uyandırmıştım. Kahvaltıdan erken kalktı babam. İş yerine gidecekti. Arkasından koşarak sarıldım ona. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Babam biraz durgun biraz huzursuz bakışlarıyla bana baktı ve kapıya yöneldi. Bugün annemin temizlik günüydü. Beraber temizlik yapacaktık. Hünerli bir genç kız edasıyla bulaşıkları yıkamaya koyuldum. Annem de ortalığı topluyordu. Birden demir kapı çalmaya başladı. Komşular bize geliyordu. Ne olduğunu anlayamadan etraf birden doldu taştı. Herkes ağlıyordu. Kalabalığın içinde bir anda kayboldum. Sonra annemi baygın bir halde yanımıza getirdiler. Annem beni gördü, gözlerini yavaşça araladı.

“Kızım baban!” dedi, tamamlamamıştı.

O an anladım ki babama bir şey olmuştu. Gözlerimin yaşı kirpiklerimi ağırlaştırmış sanki gözlerim bir anda görmez olmuştu. Kirpiklerimden düşen her damla yere değil kalbime saplanıyordu. Annem bana bakarak:

“Artık baban yok... Kaza geçirmiş ve ölmüş!..” dedi

Ölüm ona hiç yakışmamıştı. Bir anda dünya durdu, içimde depremler oluyor, her yer kararıyor sanki kıyamet kopuyordu. Gözyaşlarım hiç bu kadar cömert olmamıştı. Ona son hediyem yanağına kondurduğum kocaman bir öpücük olmuştu. Onu son kez gördüğümde kulağına fısıldamış ve “İyi ki varsın, iyi ki babamsın. Seni çok seviyorum koca yürekli insan,” demiştim. Sonra aklıma uçan balonların en mükemmelinin babam olduğu geldi. Sonra mavi balonumun gökyüzünde yok oluşunu hatırladım. Artık mavi balonun bana verdiği huzuru babamın mavi gözleri bundan sonra gökyüzünde dolaşip bulutlara yağmurlara, koskoca semaya verecekti. Gidiyordu, bir daha geri gelmemek üzere.

Tıpkı Fuat dede gibi... Arkasına bakmadan. Yeşil örtülere bürünmüş... Tüm yaptıklarını ve yapmayı hayal ettiği güzellikleri yanına almış şekilde... Son kez baktım babama ve arkasından fısıldadım:

“Güneş senin kokundu.”

Mehtap ŞİMŞEK
Bayburt Anadolu Lisesi

NAR AĞACI

Çocuklar annelerinden yalvar yakar kopardıkları bir saat izinle yayla evine giden patıkaya vardılar. Sonbahardan dökülen yaprakların hisırtısında el ele koşmaya başladılar. Yerleri kırmızı taş bir evin etrafını saran bahçedeki sedir ağaçlarının altına yazın uzanıp hayal kurmak en büyük zevkleri idi. Kışın yazı, yazın da kışı bekleyerek zaman geçirirlerdi. Kız çocuğunun sarıya dönük uzun saçları beline kadar uzanıyordu. Elma yanakları, koyu kahverengi gözleri ile tam bir Anadolu çocuğunu betimliyordu. Ağabeyi ise küçük kardeşine nazaran alnına dökülen siyah saçlara ve babasına benzeyen koyu ela gözlere sahipti. Çocuksu bakışları beyaz teninde bir yetişkin edasıyla dolaşıyordu. Etrafta koşuşup nefes nefese kalmışlardı. Ellerini dizlerine koyarak son kez nefes alırcasına çektiler sonbaharı içlerine. Koşmaktan yorulmuş ama eve ulaşmışlardı. Gıcırdayan kapıdan içeri girip hemen sedire geçtiler. Küçük kızın ağabeyi en sevdiği filmi hazırlayıp kardeşinin yanına bağdaş kurarak oturdu. Birbirlerine gülümseyerek baktılar, ardından gözleri filmde buluştu.

Film yaşlı bir çiftçi den bahsediyordu. Çiftçi ilerleyen yaşına rağmen toprağından kopamamıştı. Köyün uzağında bir evi ve şirin bir kulübesi vardı. Bahçesinde zirai aletlerini düzenli bir şekilde dizerdi raflara. Çocuğı evlenmiş torunu bile olmuştu. Oysa o, bu yerden vazgeçememişti. Hayatı ev, kulübe ve tarla arasında geçiyordu. Bir de mucizesi nar ağacı... Upuzun karpuz tarlasının bir köşesinde bütün asaleti ile duran, dalları ile yanan toprağı serinleten bir nar ağacı. Gözü gibi bakarak büyüttmeyi başardığı nar ağacı...

Çiftçi son günlerde heyecanına yenik düşüyor daha sık geliyordu nar ağacının gölgesine. Ekim zamanı yaklaşıyordu. Kışın nasıl geçtiğini anlamadan baharla birlikte yeniden doğmuştu. Köy pazarından aldığı karpuz tohumlarını eşit şekilde torbalarına paylaştırırken nar ağacı çiftçiyi seyreliyordu. Yaşlı adam buruşmuş ellerini geçen seneye nazaran daha bir şevkle daldırıyordu torbasına. Arada bir kasketini çıkarıp alnından damlayan terlerini siliyor, "Haydi Bismillah," diyerek eğiyordu başını yine kara toprağı. Her tohum serpişinde "Güzelce büyüün canlarım," demeyi asla unutmazdı.

Verimin daha iyi olacağını hissediyordu. Belki de bundandı sevgi. Gülerken gözleri görünmez bir çizgi oluncaya kadar kısılır, yüzünde kocaman bir tebessüm belirirdi. Her iki yanağında da bulunan gamzeleri yaşlandıkça bir çukur halini alırdı. Dişleri, çenesi ile olan uyumu bozmuyor, ışıltıyordu. Tarlası ile sohbet eder, nar ağacına sorular sorardı. Tek yönlü sorularına cevap beklemeden bir ısıklık tuttururdu. Yorulur, azık torbasını peşi sıra çekıştırerek nar ağacının altına gelirdi. Zevkle yer, ayrıranını da bir yudumda içerdii.

Yaz tatilinde torunu gelirdi ya keyfine diyecek olmazdı. Hep "İnsan mutlu olmak istiyorsa hüzne katlanmalıdır kızım, yoksa nasıl anlardık tebessümün değerini," derdi. Sonra öperdi torununu. Onu eşine öyle benzetirdi ki birlikte tarla işleriyle uğraşır, hasat zamanı birlikte giderlerdi köy pazarına. Küçük kız da bir o kadar severdi dedesini.

Yaşlı adamın oğluyula arası pek yoktu, en çok da buna üzülürdü. Ama babasını torun sevgisinden alıkoymak istemediğinden her yaz gönderirdi kızını babasının yanına. Çok güzel vakit geçirirlerdi dede torun. Geceleri bir örtü açar uzanırlardı nar ağacının altına, saatlerce gökyüzünü seyredlerdi. Onların derdine de neşesine de ortak olurdu nar ağacı. En azından geçen seneler böyle olmuştu. Bayramda torunu gelecek ve yine zaman geçireceklerdi. Bu hayalin arasına pazardan aldığı bayram şekerleri girdi. Gözleri oraya takılı kaldı. Uzun bir süre içi daraldı ve elini kalbinin üzerine koyup derin bir nefes aldı. Huzursuzdu, elleri çekyatın üzerinde ne yapacağını bilmez halde duruyordu. Sonra kararını verdi ve ayağı kalktı. Odaya çıkarken askılıktan paltosunu aldı, bahçeye çıktı. Gündüz yakan sıcağa rağmen geceleri oldukça rüzgârlıydı. Paltosunu düzelterek oturmak istedi. Yorgun düşmüş omuzlarını nar ağacına yasladı. Onu da ısıtmak istercesine dokundu gövdesine. Gökyüzüne baktı. İçinde garip bir his vardı. Konuşmak istiyordu. Gözlerindeki yaşlar akmamak için bir sağa bir sola gidiyor, yaşlı çiftçi nasırlı elleriyle yanaklarına varmadan durduruyordu onları. Konuşmak istedi. Bir iki kelime söyleyecekken vazgeçti. Ve sonunda "Seni diktığım günü hatırlıyor musun?" diye başladı söze. Gözleri her şeyi görmek istiyordu, dili de her şeyi söylemek. Torunu geldi gözlerinin önüne. Eşini hatırlar gibi bir gülümsemeydi bu. Elleri baktı. El ayasına dokundu ve çevirdi elini. Buruşmuş cildi ona çok şey anlatıyordu. Son kez bakarcasına buluştu gözleri yıldızlarla. Kulübesine baktı. Uzaktan hâlâ çok sevimli göründüğüne emindi. Rüzgâra kapıldı nar ağacı. Yaprakları, birbirine çarptı. Ve bütün ovada yankılandı hışır-

tısı. Çiftçi sözlerini bitirmişti, gözlerini kısarak gülümsedi ve "Gelmemi istiyorsun," dedi. Elindeki mektubu güzelce yerleştirdi palatosunun cebine. "Doğum günün kutlu olsun," dedi sonra ve yasladi kafasını can dostuna. "Doğum günümüz..." diye devam etti ve kapadı gözlerini.

Yüzündeki gülümseme silinmişti. Torunu ağlamaktan kendini alamıyordu. Oğlu elindeki mektubu tekrar tekrar okuyor, hıçkırıklarını tutamıyordu. Yaşlı babasının gülümseyişi geldi aklına ve ardından annesinin öldüğü gün. Babası annesinin naaşını kendisi defnetmek istemişti. Oğlu da torunu da bilmiyorlardı mezarın yerini. Araları bozulmuştu baba oğulun. Bu yüzden yıllardır ziyaret edememişti annesinin mezarını. Elinin tersiyle sildi gözyaşlarını. Mektubu katlayıp yatağının yanına koydu ama anılara hükmedemiyordu. Babasının sözleri aklına geliyordu: "Ağlayış bir son değildir evlat, başlangıcdır mutluluğun."

"Mutluluğun..." diye tekrar etti. Yıllarca ziyaret edemediği annesinin mezarı, nar ağacının altındaydı. Torun ise az ileride onları seyrediyordu. Gözyaşları durmadan akıyor, o silmek için hiçbir harekette bulunmuyordu. Oğul gözlerini alamıyordu nar ağacı ve mezardan. Uzun süredir aklından çıkmayan o cümleleri düşünüyordu. Mektubun son iki cümlesi "Ne yapabildim ki evlat, annen çok seviyordu nar ağaçlarını."

Kız kardeşin hıçkırıkları ağabeyin gözlerini filmden ayırıp onda odaklamasına sebep oldu. "Bu filmi her izlediğinde neden ağlıyorsun?" diye bir serzenişte bulundu. Küçük kız ağabeyinin ağlamayışını idrak edemeyen bakışlarla karşılık verdi ona. "Nasıl olur da ağlamaz?" diye soruyordu kendi kendine. Ağabey, yürümeyi unutmuşçasına sendeleyerek ayağı kalktı, ince uzun ellerini kardeşine uzattı. Kardeşi sıkıca tuttu ağabeyinin elini ve eskimiş sedirden kalktı. Ağabeyi bir şey unutmış gibi aranarak arkasına döndü. Nar ağacına ve mezara baktı. Gülümseyişi geldi aklına babacan çiftçinin. Ve damladı yaşlar koyu ela gözlerinden. Küçük kardeşi onu böyle görmemeliydi. Hemen temizledi yanaklarını. Kardeşine döndü, elini sıkı ve gülümsedi.

Zamanları çoktan dolmuştu. Acele ile sedir ağaçlarının bulunduğu bahçeye çıktılar. Bir patikaya, bir nar ağaçlarının bulunduğu tepeye baktılar. Gözleri birbirlerini buldu. Yanyana dizilmiş nar ağaçları arasında el ele koşmaya başladılar.

Yasin TAŞTAN

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

HARP EKMEĞİ

Yıllar öylesine bir hızla akmıştı. Ama kendimi 18 yaşındaki bir genç gibi görüyorum hâlâ. Aynada gördüğüm ihtiyar adam, ben değilim de bir başkası sanki. O uzun beyaz sakallar, saçlara aralıklarla serpiştirilmiş aklar, gözaltı torbalarına çöreklenmiş morluklar... yetmiş yaşındaki bir ihtiyar kadar hantallaşmış bir adam görüyorum aynada. Bu görüntü beni neredeyse hiç anımsatmıyordu. Ama ne yazık ki o ihtiyar adam bendim ve bu hücreye girdiğim günden bu yana ne bir gün ışığı ne de bir insan sureti görebilmiştim. Yemeklerimi kapının alt boşluğundan alıyor, yedikten sonra boş tabakları tekrar oraya bırakıyorum. Ara sıra gardiyanların sesini duyar, dışarıda ne olup bittiğini anlamak için onları can kulağıyla dinlerim. Fakat beklentimin aksine hep aynı şeyleri duyardım. "Giyotine kaç kurban gitti?", "Kadırgalardaki köle sayısı artış gösterdi mi?", "Zindandaki mahkûmlardan ölen var mı?"

Tabii onlar da haklılar; çünkü bu işle uğraşıyorlar. En çok da giyotindeki olaylardan, giyotine sayısız suçlunun gittiğinden, alelen bir katliam yapıldığından ve halkın da bunları büyük bir zevkle izlediğinden söz ediyorlardı. Heyhat! Böylesi bir ölümle karşı karşıyayken, insanların bunu bir görsel şölen olarak kabul görmesi, ne işler acısı bir durumdu.

Giyotine boyun veren bu insanların birçoğu neden vurulduğunu bilmeyen masum insanlardı eminim. Onlarla aynı kaderi paylaşıyorum ve bu da adaletin tümüyle yok edildiğinin bir göstergesiydi.

Son zamanlarda zindana gelen suçluların sayısı epeyce artmıştı, bunun yanı sıra serbest bırakılanlar da vardı. Kimi giyotine ölümle yüzleşmeye, kimi kadırgaya boş bir gemide yaşam boyu kürek çekmekle mahkûm ediliyor. Kimi ise geçen 20-25 yılın ardından özgürlüğüne kavuşuyor.

Bu hücredeki ilk günümü dün gibi hatırlıyorum. "Koca bir ömür bu dört duvar arasında geçer mi hiç?" diye geveleyip duruyordum, sonra alıştım doğrusu. Halimden memnun olmasam da kitaplarımla

kendime yeni bir krallık kurmuştum. Yazmak için de bolca vaktim oldu. Sürekli olan bitenlerin her ayrıntısını kalemimle paylaştım. Sürekli canlanan ve buraya ilk geldiğim günden beri ara sıra göz önüme gelip beni yoklayan o geceyi dün gibi hatırlıyordum.

O zamanlar savaşların sık olduğu ve sefaletin baş gösterdiği dönemlerdi. Zafer sonrasında evimin yolunu tutmuş dönüyordum. Ara sokaklardan birinde, birkaç metre uzağımda çocuklarıyla birlikte sokak ortasında hüngür hüngür ağlayan bir kadın gördüm. Sessizce yanlarından geçerken bir an durup kadıncağızın ağlayışının sebebini sordum. Kocasının harpte şehit düştüğünü, üç gün öncesinde kirayı ödeyemedikleri için ev sahibini onları sokağa attığını, çocuklarının birkaç gündür aç olduklarını söyleyerek benden yardım istedi. Ne birkaç kuruş param vardı ne de verebileceğim bir tas yemek... ama ona yardımcı olacağımı söyledim.

Bir kaç dakika sonra döneceğimi söyleyip ayrıldım. İki sokak ötedeki fırına doğru yola çıktım. Vardığımda masanın yanında duran dükkân sahibine yaklaşıp bana üç ekmek vermesini fakat paramın olmadığını, bunu daha sonra ödeyeceğimi söyleyerek yardım istedim. Lakin adam teklifimi kabul etmeyip derhal dükkândan çıkmamı istedi. Aksi takdirde polis çağıracağım, diye çıktı. Bunu kendim için değil, haksızlığa uğramış, çocukları günlerdir aç olan bir kadın için istediğimi, söyledim. Adam vicdanını yutarak bana şu sözleri söyledi. "Bana ne be adam, onlar gibi ne çok insan var burada biliyor musun, her birine yardım etmeye kalksam, ben ne yer ne içerim. Hadi git başka kapiya, buradan sana ekmek çıkmaz," diyerek beni kovmaya çalıştı.

Ne olursa olsun o kadına bu ekmekleri götüreceğim, dedim kendi kendime. Ve son çare olarak çalmayı düşündüm. Raftaki ekmekleri gözüme kestirerek dükkân sahibinin boş anını yakalamaya çalışıyordum. O sırada bir müşteri geldi. Tam zamanıydı. Gözüme ilişen ekmeklere odaklandım ve dükkân sahibi müşterisiyle meşgulken ekmeleri kapıp hızla dükkân kapısından dışarıya çıktım. Koşuyordum. Dükkân sahibi arkamdan "hırsız var yardım edin!" diye bağıırıyordu. Ara sokağa sapana dek gözüm sürekli dükkân kapısında daydı. Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra dükkân sahibinin kapıdan çıktığını gördüm. Bağıırarak arkamdan koşmaya başlamıştı. Bir sokak arasına tam sapacağım sırada dengemi kaybederek kaldırıma yuvarlanıverdim. Elimdeki ekmekler dört bir yana savrulmuştu. Toparlanmak için çok az zamanım vardı. Güçlkle kalkarak yere savrulan ekmekleri topladım, tam koşmaya başlıyordum ki bir

el belirdi kolumda. Sıkı sıkıya kenetlemişti âdeti. Arkama dönüp dükkân sahibini görünce panikledim. Ağır bir yumruk darbesiyle sendeledim. Etrafım bulanıklaşmıştı. Ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Birkaç dakikada ancak kendime gelebildim. Gözümü tam anlamıyla açtığım sırada acıdan olsa gerek adamın kafasına dirseğimi geçirdim. Dükkân sahibi oracıkta yığılıverdi yere. Bir an için öldüğünü sanıp hemen nabzını yokladım neyse ki sadece bayılmıştı.

Fırsattan istifade hızla olay yerinden ayrıldım. Tam yönümü tespit ettiğim sokağa girecektim ki karşıdan polislerin geldiğini gördüm. Adamın neden bu kadar geç kaldığını şimdi anlamıştım, polise haber vermişti. Tek isteğim vardı, bir an önce ekmekleri kadıncağıza ulaştırmak ve içine girdiğim bu kovalamacadan kurtulup daha büyük bir tehlikeye yol açmadan bu işi sonlandırmaktı. Yönümü değiştirip bir sonraki sokağa saparak kadının beklediği yere doğru koşuyordum. Arkamdan gelen yoktu. Anlaşılan polisleri geçici bir süreliğine atlatmıştım. Kadının yanına ulaştığımda ona ekmekleri verdim ve hemen uzaklaşarak güvenli bir yere gitmelerini söyledim. Kadının yüzündeki sevinci görünce yaptığının iyi bir şey olmadığını bildiğim halde bir an içimdeki sıkıntının ortadan kalktığını hissettim. Kadın çocuklarını alarak gözden kayboluncaya kadar orada bekledim. Polisler sokağın başından bana doğru geliyorlardı. Durmam için bana uyarıda bulundular. Bunu duymazlıktan gelerek yönümü arka sokağa çevirdim. O taraftan da polislerin geldiğini görünce artık kaçamayacağımı anladım. Teslim olmaktan başka seçeneğim yoktu. Olduğum yerde durup polislerin gelmesini bekledim. Korkulu bekleyişin ardından beni kavradıkları gibi yere yatırdılar. Üzerimi aradıktan sonra kelepçelerek hücreye doğru yola çıktık.

Ertesi günün sabahı mahkemenin yolunu tuttuk. Hakkımda nasıl bir karar alınacağını tahmin bile edemiyordum. Sadece her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyorum.

Nihayet mahkeme başladı. Yargıcın sorularını çarpıtmadan dosya doğru yanıtladım. Yargıca bütün olan bitenleri sırasıyla anlattım. Ve karar anı geldi. Ayakta yargıcın açıkladığı kararı duyunca "Nasıl olur!" diye çıkıştım. Salonda bulunan herkes bunu normal bir şeymiş gibi karşıladı. İtiraz ettim, bunun hiç âdil olmadığını dile getirdim. İnanamıyordum. 3 ekmek uğruna olacak iş değildi. Üç ekmek için ömür boyu hapse mahkûm edilmiştim.

Gülser TONEL**Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi****GEÇMİŞİN İNTİKAMI**

Bugün her şeyden önemli, güzel ve heyecanlı bir gündü Masal için... Sonunda babasına verdiği sözü tutmak için ilk adımını atıyordu. Sabah erkenden kalktı annesinin hazırladığı kahvaltıda oturdu ama hiçbir şey yiyemeden kalktı. Çünkü çok heyecanlıydı. Senelerdir hayalini kurduğu okulu gitti.

Masal babasını 12 yaşındayken kaybetmişti. Babası öğretmendi, bir öğrencisi onu bıçaklamıştı ama yaşının küçük olmasından dolayı serbest bırakılmıştı. İşte o gün Masal babasına:

“Seni öldüreni kendi ellerimle bulup cezasını vereceğim,” diye söz vermişti. Polis olacaktı. Annesi onun polis olmasını istemiyordu. Ama Masal annesinden habersiz sınava girip kazanmıştı. Her ne kadar annesi itiraz etse de kızının babası için bunu yapmak istediğini anlamıştı. Masal polis olmayı çok istediğinden annesi de mecburen bizzat kızını polis akademisine kaydettirmişti.

Masal okula geldi, sınıfa geçti. Herkes birbiriyle tanışıyor. Masal hariç. Çünkü o bu okula geliş nedeninin babası olduğunu anlatmak istemiyordu. Aslında Masal babasını hiç kimseye anlatmamıştı bugüne kadar. Çünkü hemen o an babasının kanlar içindeki hâli geliyordu gözlerinin önüne. Sonra ona bunu yapanın ceza almadan hâlâ dışarıda elini kolunu sallayarak gezmesi canını sıkıyor, ona olan nefretini arttırıyordu.

Okulun ilk gününde herkes sırayla adını söyleyip neden bu mesleği seçtiğini anlatmaya çalışıyordu. Sıra Masala gelmişti. Masal titreyerek oturduğu sıradan kalktı ve adını söyleyerek oturdu. Öğretmeni:

“Peki neden polislik deyince,”

“Öylesine” diye cevap verdi. O an öğretmen hiçbir şey söylemedi. Ama Masal’ın yüzündeki ifadeden asıl nedenin başka olduğunu anlamıştı.

İlk gün biraz sıkıcı geçse de Masal okula ve arkadaşlarına gitgide alışıyor ve seviyordu. En çok da Yiğit'i seviyordu. Çünkü o da aynı Masal gibi buraya niçin geldiğini anlatmamıştı. Masal Yiğit'in de tıpkı kendi gibi bir nedenle bu okula geldiğini anlamıştı. Okul çıkışlarında, hafta sonlarında buluşup birlikte bir şeyler yapıyorlardı. Masal ve Yiğit gerçekten çok iyi arkadaş oldular. Bir gurup ödevi olduğunda birlikte yaparlardı. Ne olursa olsun birbirlerine hep destek olurlardı. Aynı anne ve babadan doğmasalar da sanki kardeştiler.

Yiğit bir gün dayanamayıp sordu Masal'a neden bu okulu seçtiğini. Masal Yiğit'in ısrarlarına dayanamayarak başladı anlatmaya:

"Bundan yedi yıl önce, ben daha on iki yaşındayken ben ve annem evde babamın gelmesini bekliyorduk. Babamın çalıştığı okul aslında evimize çok yakındı. Ama annem kapıya çıkarak babama bakmamı beklememe izin vermemişti. Ben yine de bir aralık evden kaçarak babamın okuluna gittim. Ortada nedensiz bir kalabalık vardı. Kalabalığı yararak içlerinden geçtim. Bir de baktım ki babam okulun bahçesinde kanlar içinde yatıyor. Hiçbir şey yapamadım önceleri. Sonra nasıl gittiğimi bilmiyorum, eve gidip anneme söylemişim. Bunları sonra annem anlattı bana.

Babama bunu yapanın bir öğrencisinin olduğunu öğrendik. Ama yaşı küçük olduğundan tutuklamadılar. Mahkeme günü elini kolunu sallayarak ölümden geçip gitti. O gün babama söz verdim. Onun cezalandırılmasını sağlayacağım. İşte ben bu yüzden polis olacağım," diyerek sözlerimi tamamladım.

Yiğit donup kalmıştı. Hiç bir şey söyleyemiyordu. Çünkü Masal'ın babasını öldüren kişiyi tanıyordu. Yiğit'in bu sessizliğini Masal'ın: "Ya sen neden seçtin?" sorusu bozdu. Yiğit sadece; "Hayalimdi," dedi. Sonra da bir şeyler uydurarak Masal'ın yanından ayrıldı. Akşama kadar kafasını dağıtmak için gezdi durdu. Annesinin ısrarlı aramalarına dayanamayıp eve döndü. Akşam yemeğinden sonra da odasına çekildi. Masal'ı bir türlü aklından çıkaramıyordu. O sırada abisi Yusuf içeri girdi, Yiğit'in az önceki dalgınlığı dikkatini çekmiş, ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Yiğit buna izin vermedi; "Yok bir şey," diyerek sustu. Hem nasıl diyebilirdi ki abisine yıllar önce öldürdüğü adamın kızının, onu hapse attırmak için gün saydığını ve bu kızın da onun en yakın arkadaşı olduğunu.

Yiğit'in kafası iyice karışmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir yanda babasızlığını ona hissettirmemeye çalışan abisi, diğer yanda

ise en yakın arkadaşı... Gece hiç uyuyamadı Yiğit. Yatakta bir sağa bir sola döndü durdu sabaha kadar. Ertesi gün okulda hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışsa da Masal bir şeyler olduğunu hissetmişti.

Zaman durmadan akıyor, Masal'ın babasına bunu yapana öfkesi, kini artıyordu. Yiğit'se bildikleri yüzünden kendi kendini yiyip bitiriyordu. Bunu birine anlatmalıydı ama kime anlatacaktı?.. En sonunda dedesi geldi aklına. Tıpkı eskisi gibi... Çünkü başı ne zaman sıkışsa dedesine gider anlatır ve dedesinin her şeye bir çözüm bulmasına sevinirdi.

Hafta sonu annesinden izin alarak dedesine gitti. Abisi de kardeşinin davranışlarından bir sorun olduğunu anlamıştı ve onun her ne olursa dedesine anlattığını bildiğinden bu sefer de aynısını yapacığından emindi. Kardeşinin derdini anlamak için o da Yiğit'ten habersiz köye, dedesinin yanına gitti.

Dede bahçede oturuyordu. Yiğit'i görünce kucakladı, öptü, kokladı. Yiğit'in davranışlarından anladı ve ona:

"Eeee anlat bakalım ne var ne yok. Seni biraz mutsuz gördüm," diyerek konuşmaya başlamasını kolaylaştırmaya çalıştı. Yiğit bir türlü nasıl anlatacağını bilemiyordu. Ama eninde sonunda anlatacaktı. Bocalaya bocalaya girdi konuya:

"Bir arkadaşım var, adı Masal. O benim en yakın arkadaşım. Okula babasının katilini bulmak için gelmiş. Yani bunun için polis olacakmış ve ben onun babasını kimin öldürdüğünü biliyorum galiba. Anlattıklarına bakılırsa da her şey uyuyor abimin geçmişteki o yanlışına. Anlayacağın dede o kişi sanırım abim," dedi ve sustu.

Bu sırada abisi onları dinliyordu ve pat diye konuya girdi "Sen bunu biliyor ve hâlâ onunla arkadaşlık mı ediyorsun? Onun babası eğer babama o sözü söylemeseydi ben bunu yapmazdım," dedi ve sustu. Yiğit;

"Babama ne dedi ki sen onu öldürdün?" diye sorunca abisi her şeyi anlattı. Babası onlar küçükken ölmüştü. Bu duruma karşı hassastı. Öğretmeninin de babasına karşı kötü söz kullanmasına dayanamamıştı. Yiğit bunları abisinden ilk kez dinliyordu. Daha önce bu olaydan hiç bahsetmemişti. Zaten Yiğit de bütün bunları tesadüfen öğrenmişti. Abisinin öğretmenini neden öldürdüğünü öğrenince haklı buldu. Çünkü o babasını hiç hatırlamıyordu. Ertesi gün Masal'la hiç konuşmadı.

Yine bir gün Masal babası hakkında konuşurken Yiğit dayanamayıp bağırmaya başladı:

"Sen hiç sordun mu babana bunu yapana neden diye? Eğer sor-saydın emin ol böyle kinli olmazdın," dedi. Masal Yiğit'e:

"Sen babamın katilimi mi koruyorsun?" deyince Yiğit sinirlenerek;

"O kişi abimse, evet korurum."

Bunu duyan Masal ağlayarak bağırmaya başladı. Yiğit o zaman Masal'a "Sadece sen değilsin babasını kaybeden. Benim de babam yok. Hem ben senin kadar da şanslı değilim. Onu hiç tanımadım. Senin baban, benim o yüzüne hasret olduğum babama hakaret etmiş. Abim de bu yüzden öldürmüş babanı. Şimdi ben sana tek bir şey soruyorum şu an. Ben senin babana hakaret etsem ne yapardın?"

Masal hiçbir şey söyleyemeden ayrıldı. Bu sefer sabaha kadar uyumama sırası Masal'a gelmişti. Yiğit'in söyledikleri bir türlü aklından çıkmıyordu, bir an hak veriyordu Yiğit'e ve abisine, sonra vazgeçiyordu.

Okul da yine birkaç gün hiç konuşmadılar iki arkadaş. Sonunda bir gün Masal pes ederek Yiğit'in yanına gitti. Ama Yiğit onunla hiç konuşmadı. Masal o gece yine uyuyamadı ve aslında kendisinin de aynısını yapabileceğine, yani şu anda birisi babasına kötü bir şey söylese onun da öldüreceğini düşündü. Artık o kadar kinli değildi. Çünkü babasının da hatalı olduğunu kabulleniyordu.

Ertesi gün Yiğit'le konuşmak istedi. Yiğit yine konuşmuyordu. Masal:

"Ben de abin gibi davranırdım sanırım," deyince Yiğit Masal'a döndü. Masal devam etti: "İçin rahat olabilir. Abine karşı hâlâ kızgıyım. Ama onu haklı da buluyorum. Buradan gideceğiz, babamın mezarı memleketinde. O hep memleketine gömülmek isterdi. Annem babamın yokluğuna alışmak için buraya geldi. Şimdi de gideceğiz. Ben sadece 'hoşça kal' demek istedim. Sen gerçekten çok iyi bir arkadaşsın." dedi ve gitti. Yiğit öylesine bakakaldı.

Ertesi gün arkadaşını uğurlamak için terminale gitti Yiğit. Masal onu karşısında görünce biraz şaşırıldı. Yiğit onlara otobüse binene kadar eşlik etti. Otobüsün hareket saati geldi. Yiğit tam bu sırada:

“Sen de çok iyi bir arkadaşsın,” dedi ve ekledi. “Benim yerime babanın mezarına bir gül bırakır mısın? Ve babana ‘Yiğit’in babasına selamı var, onu çok özlemiş, bir kerecik olsun rüyasına girmesini istiyormuş’ de.” Masal ağlayarak “Tamam,” diyebildi sadece.

Otobüs hareket etti. Biri otobüsün içinde diğeri dışarıda birbirlerine bakarak ayrıldılar. Yiğit eve dönünce olanları bir bir abisine anlattı. Abisinin de Masal’a olan kırgınlığı kaybolmuştu. Bir karar aldı. Yıllar önce öldürdüğü öğretmeninin mezarını ziyaret edip onun için dua edecekti. Çünkü artık pişmandı böyle bir şey yaptığına.

Ertesi gün Yiğit Masal’ın nereye gittiğini öğrendi ve zaman kaybetmeden iki kardeş yola koyuldular. Şans ki abisinin orada bir arkadaşı vardı, onları karşılayıp yardım edecekti. Oraya vardıklarında abisinin arkadaşı onları karşıladı. Hemen mezarlığa gittiler. Tam bu sırada Masal çıkageldi. Yiğit’i görünce çok şaşırıldı. Abisi Masal’dan özür diledi. Masal her ne kadar kırgın olsa da bu davranışı beğendi.

Bu sefer uğurlama sırası Masal’a gelmişti. Mezarlıktan ayrılarak terminale gittiler. Masal onları uğurladı. Masal annesinin yanına, Yiğit ve abisi de evlerine döndüler. Yiğit’in abisi bir şey daha yapması gerektiğini hatırladı. Kendi memleketlerine vardıkları gün yıllar önce işlediği suçun cezasını çekmek için karakola gidip her şeyi anlattı. Bir kaç ay sonra mahkemesi oldu. Masal ve annesinin, onun fazla ceza almasını istememeleri üzerine Yiğit’in abisi bir buçuk sene olmak üzere hapse gitti. Yiğit biraz üzgün olsa da adaletin yerini bulmasına mutlu olmuştu. En azından abisi de artık rahat bir uyku uyuyacaktı.

Geçmişin intikamını almaya çalışmak çok saçma bence. Çünkü geçmiş, olmuş bitmiş demektir. Yaşananların tekrar tekrar yaşanılması kime ne katar ya da kimi ne kadar mutlu eder ki?

Buket TOPAL**Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi****KÜÇÜK ŞEHRİN BÜYÜK MUCİZESİ**

Şehrin yaşlı insanlarındandı Nihat Dede. Bir gün ziyaretine gittiğimde her zamanki gibi camın kenarındaki koltuğuna oturmuş dışarıya bakıyordu. Beni görünce gülümseyerek yerinden kalkıp kapıyı açtı. "Hoş geldin kızım. Uzun zamandır gözük müyordun, buyur geç," dedi. Gülümseyerek odaya girdim ve oturmasını bekledim. Sonra elini öpüp "Nihat Dedeciğim, farkındayım geledim yanına, ama bugün o gelmediğim günleri telafi edeceğim," diyerek yanına oturdum. Biraz zaman geçtikten sonra da çayları getirip içmeye başladık. Merakla bugün hangi hikâyeyi anlatacağını sordum. Bayburt ili ilgili bir hikâye anlatacaktı. Çayından bir yudum içerek başladı söze:

"Daha yedi yaşındaydım. Sokakta, mahalle arkadaşlarımla akşama kadar oyun oynardık. Kimi zaman bilye, kimi zaman topaç vs. oyunlar oynardık. Akşam olunca koştura koştura eve dönerdik. Yemek yedikten sonra biraz ders çalışıp uyuyorduk. Günlerim uzun zaman böyle geçti. Okul da bu uzun zamanın üstüne bitti. Yaş oldu 18, artık bir meslek edinmeliydim. Esnaflığı düşünüyorum, oldum da. Birkaç yılda işleri yoluna koydum. Dükkânım Çoruh'un kenarındaydı. O zamanlar Çoruh o kadar coşkulu bir şekilde akardı ki... hele yağmur yağınca iyice şiddetlenirdi. Hatta köprünün dışına bile taşıdığı olurdu. İşte bir gün Çoruh'un kenarında tek başıma yürüyordum ki karşıdan güzel bir kızın geldiğini gördüm. Benim yaşıma yakın, saçları belinde, gözleri elaydı. O anda ona vuruldum. Şimdiki tabirle o, ilk ve son aşkımdı.

O anda anlamıştım o benim kaderimde vardı. Alın yazımdı. Sonra belli etmeden onu takip ettim. Evini, ailesini, arkadaşlarını hep öğrendim. Bir gün yine başım eğik bir şekilde Çoruh'un kenarında yürürken birine çarptım. O anda da bir telaşa kapıldım. Kıtapları düşmüştü. Eğilip onları toplayıp vereyim derken bir de kimi göreyim?"

Ben hemen, "Kimi gördün Nihat Dede?" diyerek istemeden sözünü böldüm. Ne yapayım ama o kadar güzel anlatıyor ki heyecanlanmamak elde değildi. Nihat Dede:

"Dur kızım, heyecanlanma anlatıyorum işte," diyerek güldü. Özür dileyerek tekrar sözü ona bıraktım.

"Nerede kalmıştık. İşte başımı kaldırdım ve kimi göreyim? Uzun zamandır takip ettiğim ilk görüşte vurulduğum kız değil mi? O an gözlerimin güldüğünü hissettim, telaşa kapılarak özür diledim. İstemeden çarpmıştım. Bu hatama karşılık onu çay içmeye davet ettim. Biraz itiraz etti, sonunda ikna etmiştim. Tabii bende bir heyecan var anlatamam. Hele sesini duyduğum an çok daha mutlu olmuştum. Biraz sohbetten sonra ismini sordum. "Rüya," dedi. İçimden ne güzel bir isim dedim. Kendisi de rüya gibiydi zaten. O da benim ismimi sordu. Sonra kalkmaya karar verdik ve tekrar görüşmek dileğiyle ayrıldık.

Aradan uzun zaman geçti. Bu süre içinde Rüya'mla birkaç kez görüştük. Yine bir akşam üstü haberleşip onu Bayburt'un tarihi ve güzel mekânlarından Bayburt Kalesi'ne davet ettim. Buluşma saati gelince hazırlanıp kaleye gittim. Henüz gelmemiştii ama fazla sürmeden geldi. Sonra çay istedik. Gözlerimiz bir anda birleşti. Tam bu sırada bana bir cesaret geldi ve onu sevdiğimi söyledim.

Rüya, ilk önce şaşırdı, gözlerini gözlerimden ayırdı, etrafa baktı. Ben utanmıştım. Bir süre sessizce bekledik. Sonra Rüya, "Nihat..." dedi ve beni sevdiğini itiraf etti. O an ikimiz de çok mutluyduk. İlk itiraf bu güzel şehrin manzarasında kaybolduğumuz Bayburt Kalesi'nde gerçekleşmişti. O gün bu gündür bir ayrı severim bu kaleyi."

Bu sırada ben: "Nihat Dede ne kadar sevinmişsindir," dedim. Nihat Dede de,

"Evet kızım. Daha sonra zaten aileler araya girdi. İsteme, nişan derken evlendik. Mutlu ve huzurlu bir şekilde yıllarca yaşadık. Ta ki Rüya'nın kanser olduğunu öğrenene kadar... Bunu öğrendiğimizde ikimiz de yıkılmıştık. Pek belli etmemeye çalışsam da içimde onunla beraber ölüyordum.

Birkaç ay sonra bir sabah uyandığımda artık nefes almıyordu, ölmüştü. O kadar bağırmış, ağlamıştım ki komşular hep toplandı. Biraz zaman geçtikten sonra cesedini çıkardılar evden ve morga götürdüler. Ertesi günü cenazesini alıp defnetmeye götürdüler.

Manzarayı sevdiği için hayattayken ölürsem Şehit Osman türbele-
rindeki mezarlığa defnedin, derdi. Bu isteğini yerine getirmek iste-
dim.

Defnettikten sonra herkes gitti, başında bir ben kalmıştım. Sa-
atlerce bir yandan ağladım bir yandan onunla konuştum. Birkaç
hafta böyle geçti. Sonra da onsuz yapayalnız yıllar. Bir yanımda hep
eksik. O benim dünyamdı, hayat kaynağımdı. Ama ne yaparsın,
kader onu benden aldı. Hayırlısı buymuş demek ki,” diyerek sustu
Nihat Dede. Biraz sessiz kaldıktan sonra;

“Nihat Dedeciğim ben gerçekten çok üzgünüm... Allah Rahmet
eyesin Rüya Nineme... Sana bunları hatırlattığım için çok özür di-
lerim,” dedim. Nihat Dedem “Amin kızım, amin, ama sakın öyle
düşünme. Olan oldu, sonra anlatmayı ben istedim güzel kızım,
üzme kendini,” diyerek bana sarıldı.

Çaylarımızı da tazeledikten sonra devam etti konuşmasına, “O
günden beri ne zaman buradan baksam, o yoldan geçsem, oraya
gitsem hep kötü olurum. Sevmesine seviyorum o türbeleri ama
Rüya’mı oraya bıraktıktan sonra artık eskisi kadar sevedim. Her
hafta oraya giderdim. Ama Rüya’mı kaybettikten sonra sadece onu
görmeye gidiyorum. Onun dışında hava almak için veya gezmek
için gidemiyorum. Bu yüzden Şehit Osman Türbesi’nin ayrı bir yeri
var, buruk bir acısı var bende diyerek sustu. Dışarı bakmaya baş-
ladı. Zaman zaman tebessüm ediyor ya da yüzü asılıyordu. Ben hiç
sesimi çıkartmadan sadece onu izledim.

Bir anda yeniden başladı: “Ey gidi kızım içimde bir başka hü-
zündür şu Bayburt’un değişimi,” dedi. “Öyle değişim gösterdi ki,
eskiden çocuk kaynardı sokaklar, çocukların sesinden rahatsız
olanlar bile vardı. Pencerelere çıkıp gidin başka yerde oynayın diye
bağırırlardı. Şimdi bakıyorum da eskisi gibi çocuk yok. Nedeni de
belli ya, güven yok kimseye... Çocukları artık eskisi gibi dışarıya
gönderemiyoruz. Dışarıdan gelen insanlar etkiledi bu küçük, güzel
şehri. Her hafta bir olay yaşanıyor. Aileler korkudan çocukları dışarı
çıkarmıyorlar. En fazla kendileri yanlarında durarak çıkarıyorlar,”
dedi.

Ben “Haklısın Dedeciğim, çoğu kişi bunun farkında, bizim kom-
şularımız da hep böyle söylüyorlar,” dedim. Nihat Dede başını sal-
ladı ve yine devam etti sözlerine, “Gel kızım yanıma, otur. Bak şu
Çoruh’a. Ne kadar az akıyor. Oysa eskiden böyle miydi? Öyle coş-

kulu bir şekilde akardı ki İnsanlar yanından geçmeye cesaret edemezlerdi. Bazen güneşin ısıltısı o duru suyun üzerine vururdu. O zaman öyle güzel görünürdü ki... Ya şimdi ne kadar az akıyor. İnsan hüzünleniyor," dedi. Yüzü asıldı bir anda. Sonra Bayburt'un tek değişmeyen özelliğinin insanları olduğunu belirtti. "Yıllar geçse de bu toprakların insanları hiç değişmeyecek Allah'ın izniyle," dedi. Gelen misafirlerimiz, komşularla olan bağlılıklarımız hep vardı ve var olmaya devam edecek, diyerek biraz da bu konuya değindi. Kısa bir sohbetten sonra vedalaşarak ayrıldım Nihat Dede'den.

Yolda "Ne kadar da haklı Nihat Dede... Geçmişten günümüze ne kadar çok değişmiş her şey. Ama değişmeyen tek şey İnsanları..." diye geçirdim içimden.

Aysu Elif UĞURTAY**Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi****DEDEMİN MİSKETLERİ**

Onun yokluğunu damarlarımda hissettiğim günden beri tepkiliyim hayata. Yokluğunun en büyük sebebineydi tepkim. İsyanım zehre, dumana, sigaraya. Bir de ondan bana kalan, artık bir daha oynayamayacağım o minik oyuncaklara... Dedemle oynayamadıktan sonra ne yapacaktım onca misketi?

Yakışıklı, uzun boylu, kapı gibi biriydi dedem. Herkese kollarını açan, vefalı ve duygusal biri... Gözleri âdeta denizi seriyordu önümüze. Bakışları huzur, sözleri ilham kaynağı... Pos bıyıklarının uçları sigaradan sararmıştı. Hayatı boyunca sigara içmişti. Artık içse de içmese de katran kokuyordu nefesi. Hastalıktan yataklara düştüğünü hiç görmedim. Kimseye muhtaç olmak istemezdi, olmadı da. Hep kendi ayakları üzerinde dururdu, oğullarından bile yardım istemezdi. Durumunu belli etmezdi. Ne yapar eder hallederdi sorunlarını. Güçlüydü, garibana, muhtaca el uzatırdı. Hayattan bir beklentisi yoktu. Anı yaşardı, mutluydu. Ya da ben öyle sanıyordum. Duygularını yansıtmıyordu dışarıya. Kırılırdı, kırmazdı asla. Kızdı mı çok iyi kızardı ama pişmansa belli ederdi duruşuyla. Yanına gidip sınıksı sarılmak isterdim, ama çekinirdim sevgimi göstermeye. Korkudan değildi çekingenliğim, sadece utanırdım. Ama elini her öptüğümde yanaklarımı öpücüğe boğar, bana sıkıca sarılır ve başımı okşardı. Öperken bıyıkları yüzüme batardı, hemen kızarırdı yüzüm. Üzülürdü, kıyamazdı bana. Bir başka severdimonu, bir başka bağılıydım ona. Yanına her gittiğimde cebinden çıkardığı türlü renkte misketlerle gönlümü fethetmesini başarırdı. Onun bana vereceği bir misketi daima vardı. Parlak, rengârenk, irili ufaklı misketler...

Çocukken yaramazlık yapardık, babam kızardı. Ben de küser, odama çekilirdim. O da babama kızardı: "Kızma çocuklarıma," diye. Sonra yanıma gelirdi, gözyaşlarını silerdi, kucağına oturtur, dertleşirdi. Ve yine öperdi, bıyıkları batardı, yüzüm kızarırdı, gözyaşlarını siler, kendi üzülürdü. Misket verir mutlu ederdi. Bazen de para verirdi bize. Bir ara düşündüm: "Acaba misket ya da para verdiği için mi bu kadar çok seviyorum onu?" diye. Ama değilmiş geç de olsa bunu anladım. Gerçekten çok seviyormuşum Tombişimi.

Dedim ya uzun boyluydu, iri yarıydı. Giyinmeyi çok severdi, çok da güzel giyinirdi. Ne giyse yakıştırdı. Bir de yemeyi çok severdi, tatlı dendi mi, akan sular dururdu. Üstelik de şeker hastasıydı. "Bu tatlıyı yersen öleceksin!" deseler yine verdi.

Emekli polisti, sözü her yerde geçerdi. Bir ortamda o varsa herkes susar, onu dinlerdi. Adı Ali'ydi ama herkes Alaaddin Ağa diye tanırırdı onu. Onun adının geçtiği yerde huzur vardı. Akrabalar, Sengentli derdi. Bizim oralarda Sengentli olmak basit bir şey değildi. Her Senirkentli'ye de Sengentli denmezdi. O unvanı hak etmeliydi. Ne yaptı, nasıl hak etti, ben de bilmiyorum ama bildiğim bir şey var, o tam bir Sengent'liydi.

Kader işte, kaderi biz yazmıyoruz. İlahi kalem elimizde değil. Ne yazılmışsa alınırsa, o geliyor başımıza. O, hayatını kısaltmayı seçti, bizi kendine hasret bırakmayı yeğledi. Sigarayı o kadar çok içerdi ki belki de çok bile yaşamıştı. Bir gün esaslı hasta oldu. Onu ilk defa böyle görmüştüm. Yüzünde yılların verdiği yorgunluk... Kırılıp da dışarı dökülemeyen acıları, özleyip de söyleyemediği hasretleri okunuyordu bakışlarından ve alnının her kırışığından.

Aradan birkaç gün geçmişti. Safrakesesi ameliyatı olmak için hastaneye yatırdılar. Hastaneye yürüyerek girmişti, dimdik. Ameliyata almak için şekerinin ve kan değerlerinin normale dönmesini bekliyorlardı. Her an ameliyata girme ihtimali olduğu için yemek yedirmiyorlardı. Sengentli bu durur mu? Gizli gizli refakatçi yemeklerinden yiyordu.

Bir gün ağabeyimle kuzenim yanında refakatçi kaldı. Zorla sigara aldırış bunlara, ne yapsınlar korkup almışlar. Gece herkes uyurken de tatlıları yemiş. Sabah soruyoruz : "Sen mi yedin?" diye. İnkâr ediyor ama hepimiz biliyoruz onun yediğini. Doktorlar: "Bu gün nasılsın?" diyorlardı. "Açlıktan ölmezsem hiçbir şeyden ölmem," diyordu.

Birkaç gün sonra ameliyata aldılar. Operasyon iyi geçti demişlerdi. Her zorlu ameliyattan çıkanlarda olduğu gibi onu da yoğun bakıma aldılar. Bir gün geçti derken iki, üç, dört, beş gün hâlâ çıkarmamışlardı onu yoğun bakımdan. Nefes almakta güçlük çekiyordu, ancak makineyle nefes alabiliyordu. Hepimiz haraptık. Etrafımdaki herkeste bir sigara, her yer duman altı, bir ümit bekliyorduk. Gerçi ben son dakikaya kadar ümidimi hiç kaybetmemiştim. Yanına gidip konuşmayı, orada beklediğimi görmesini, onu hiç yalnız bırakmadığımızı bilmesini istemişim. Ama almıyorlardı yanına.

Yoğun bakım penceresinden onu gördüm. İlk defa o kadar muhtaç göründü gözüme. O halini gururuna yediremediği her halinden

belli oluyordu. Güzel gözlerini açmıyor, bizi deniz gözlerinden mahrum bırakıyordu. Susuyordu, belki de susarak tatmin ediyordu gururunu. Serumlarını söküyor, ilaçlarını içmiyordu. Bu halde olmaksansa ölmeyi diliyordu. Onu öyle görmemi istemediğini biliyordum, aslında ben de onu öyle görmeyi istemiyordum.

Durumu daha da ağırlaşmıştı. Artık yoğun bakım penceresinden de Tombişimi bize göstermiyorlardı. Dedem yoğun bakımda Azrail'le boğuşurken biz hastane koridorlarında gem vuramadığımız duygularımızla savaşıyorduk. Gece eve geldik; o gün güneş doğmak bilmedi. Gece uzadı, uykular kaçtı ve sesler kesildi. Herkes susmuştu, gözyaşları konuşuyordu. Ve zorla da olsa güneş doğmuştu. Babam ve amcalarım hastaneye gittiler. Moral vermek için birkaç akraba gelmişti bize. Babaannem benden su istemişti, elimde bardak ile içeri girdiğimde telefon çaldı, herkes sustu. Telefonu açan kuzenim hiç konuşmadan telefonu kapatmıştı. Hissetmişim, dedem artık yoktu. Elimdeki bardak yere düştü. Kırılan bardak değil de sanki umutlarımdı, hayallerimdi, daha da önemlisi camdan misketlerimdi. Aslında kırılıp parçalanan dedemin misketleriydi. Olduğum yerde donup kalmıştım. Misketlerim, misketlerim...

Herkes yıkılmıştı. Hepimiz onun, ameliyatı kaldıramadığını düşünüyorduk. Oysa doktorlar solunum yetmezliğinden öldüğünü söylediler. Sadece adını değiştirdiler, bu ani ölümün. Diyemediler ki sigara içtiği için öldü.

Son kez göreceksin dediler. Dedemin dünyayı terk eden ruhundan uzak bedeninin yanına gittim. Babam yanı başında hıçkırarak ağlıyordu. Acıları bir kat daha çoğalmıştı babamı görünce. Yüzünü yavaşça açtı. Soğuk bedeni, bembeyaz yüzü, hafif açık kalan ağzından görünen sararmış dişleri ve morarmış dudakları kalbime dokunmuştu. İçimden şunlar geçti: Güzel gözlü dedem, öptüğünde yanaklarıma batan, sigaradan uçları sararmış bıyıkların nerde? Ne kadar da gençleşmişsin! Güzeldin daha da güzelleşmişsin. Ne güzel de gülüyorsun öyle! Haydi, kalk da eskiden olduğu gibi misketlerimizle oynayalım! Canım dedem!

Bir zaman sonra elimi buz gibi eline götürdüm. Sağ elini sıkıca yumruk yapmıştı. Güç de olsa ellerimle parmaklarını araladım, birden rengârenk misketlerin birer birer yere düştüklerini gördüm. Dedem bu, ölürken de torununu unutmamıştı elbet. Bana o çok sevdiğim misketlerle veda ediyordu.

Elveda, Tombişim!

Ogün ULUSOY

Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi

KULAKSIZ ÇOCUK VE FEDAKÂR ANNE

Yeni doğmuştur Ali. Dünyaya gözlerini yeni açmış, soluduğu oksijen ciğerlerini yakınca ağlamaya başlamıştır. Ama onun bu ağlayışı mutluluk saçmıştır ailesine ve çevresine. Anne;

“Bebeğimi görebilir miyim?” dedi.

Annenin kucağına yumuşak bir bohça verildi. Mutlu anne bebeğinin minik yüzünü görmek için kundağı açtı ve şaşkınlıktan âdeta nutku tutuldu. Anne ve bebeği seyreden doktor hemen arkasını döndü, başka bir şeyle uğraşıyormuş gibi yaptı. Annenin o anki yüz ifadesini görmek istemiyordu çünkü.

Anne şaşkındı, anne çok üzgündü... Çünkü bebeğinin kulakları yoktu. Ali dünyaya kulakları olmadan gelmişti. Fakat yapılan muayenelerde Ali’nin duymasında herhangi bir problemin olmadığı, sadece görünüşü bozan bir kulak yokluğu olduğu anlaşıldı. Ali kulaksız bir bebektir. Aradan yıllar geçti. Ali büyüdü ve okula başladı. Bir gün okul dönüşü koşarak eve geldi ve kendisini annesini kollarına attı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bu onun yaşadığı ilk büyük kırılmaydı. Ağlayarak:

“Büyük bir çocuk bana ucube, kulaksız ucube dedi anne!”

Başını annesinin omzuna yaslayıp uzun uzun ağladı. Küçük Ali bu kadersizliğiyle büyüdü. Arkadaşları tarafından çok sevilirdi. Oldukça başarılı bir öğrenciydi. Ama arkadaşlarının arasına hiç katılmıyordu. Hem korkuyor, hem çekiniyor hem de utanıyordu. Annesi her zaman:

“Arkadaşlarının arasına karışmalısın, onlarla oynamalısın,” diyordu. Ancak aynı zamanda bunları söylerken yüreğinde derin bir acıma ve şefkat hissediyordu. Yıllar geçti. Ali büyüdü. Artık bir delikanlı olmuştu. Fakat kendini iyice insanlardan soyutlamıştı. Neredeyse hiç kimseyle görüşmüyordu. Tek sığındığı ailesiydi. Babası da, annesi de Ali’nin bu durumuna çok üzülmüyorlardı. Babası aile doktoruna gidip;

"Doktor bey, hiçbir şey yapılamaz mı?" diye sordu. Doktor:

"Eğer bir çift kulak bulunabilirse organ nakli yapılabilir," dedi.

Bu onlar için çok büyük bir mutluluktı. Ali organ nakliyle kulak sahibi olabilirdi. Böylece genç adam için kulaklarını feda edecek birisi aranmaya başlandı. İki yıl geçti. Aylar ayları kovaladı. Bir gün babası Ali'ye:

"Hastaneye gidiyoruz oğlum. Annen ve ben sana kulaklarını verecek birini bulduk ama bu aramızda sır olacak unutmama," dedi.

Operasyon çok başarılı geçti. Ali âdeta bambaşka bir Ali olmuştu. Çok ama çok mutluydu. Psikolojisi tamamen düzelmmişti. Eğitim hayatında ve sosyal hayatta büyük başarılar elde etti. Birkaç yıl sonra da evlendi ve başarılı bir diplomat oldu. Yıllar geçti. Bir gün babasına gidip şöyle dedi:

"Baba aramızdaki sır daha ne kadar gizli kalacak? Bilmek zorundayım. Bana bu iyiliği yapan kişi kim, öğrenmek istiyorum. Ben o insan için hiçbir şey yapamadım, basit bir teşekkürü bile edemedim. Bilmek istiyorum, görmek istiyorum onu," dedi. Babası:

"Şuan bir şey yapabileceğini sanmıyorum oğlum," dedi. "Anlaşmamız kesin. Şu anda öğrenemezsin, henüz değil," dedi ve Ali'ye hiçbir şey söylemedi.

Yıllar geçti. Bu derin sır yıllar boyunca gizlendi. Ancak işte o gün açığa çıkma zamanı gelmişti. O gün Ali'nin hayatının en karanlık günlerinden biriydi. Annesi vefat etmişti. Ali babasıyla birlikte onun cenazesinin başında bekliyordu. Baba yavaşça ellerini onun başına uzattı. Kahverengi saçlarını geriye doğru itti. Ve işte her şey o anda ortaya çıktı. Annenin kulakları yoktu. Ali çok şaşırılmıştı. Hıçkırarak annesinin soğuk bedenine sarıldı ve yüzünü defalarca öptü. İşte o kişi annesiydi. Kendi kulaklarını oğlu için feda eden ve o üzülmesin diye bu sırrı bir ömür saklayan kadın Ali'nin kendi annesiydi.

"Gerçek güzellik dış görüşünde değildir, ancak kalptedir."